

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

မှောင်မိုက်သောကောင်းကင်

BURMESE
CLASSIC

2009

အချစ်
လှူဒါန်းဝတ္ထုသစ်

မယ့်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ရှောင်မိတ်ဟေ့

တောင်းတင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မုန်းမိပြီဆိုရင်
အနက်ရောင်လွမ်းတဲ့
မြေပြင်ကျယ်ကိုပဲ မြင်တော့စာယ်...
မိုးခြိမ်းသံကိုလည်း
မကြောက်တော့သလို
လျှပ်ရောင်ကိုလည်း
ဂရုမစိုက်တော့ဘူး...
ခယောင်းလမ်းကိုလည်း ဖြစ်ရဲသလို
ပရဏန္ဒတိုင်ကိုလည်း ကူးခတ်ရဲပြီ
အဲဒါကြောင့်
ဘယ်တော့မှ မမုန်းချင်ဘူး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

လေပြည်နုရဲ့အောက်မှာ ကန်ချောင်းက ငြိမ်သက်၍
နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမရင်ထဲမှာတော့ ပျော်သလို ဝမ်းနည်း
သလိုနှင့် မတင်မကျခံစားရပါသည်။

အကြောင်းမှာ သုံးနှစ်လုံး ညီအစ်မတွေလို ချစ်ခင်
လာခဲ့ကြသည့်သူငယ်ချင်းက လက်ထပ်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်
၍ဖြစ်ပါသည်။

“နင် တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား လုံမနီ”

“အင်း၊ တကယ်ပဲ၊ ဒီနေ့ဟာ ငါတို့ရဲ့စာမေးပွဲ နောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈ မယ်ခိုင်

ဆုံးနေ့ပဲ။ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ နင့်ကိုပြောပြမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားလို့ မပြောဖြစ်တာပါ”

“နင် တကယ်ရော ချစ်ရဲ့လားဟယ်”

“မသိဘူး... အကြောင်းပြချက် ပေးစရာမရှိတာတော့ သေချာတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မမြန်လွန်းဘူးလား”

“ငါ့အမေက နာတာရှည်ရောဂါသည်၊ သူ မဆုံးခင်တော့ ငါ့ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးချင်တယ်နဲ့တူတယ်။ ကျေးဇူးကြေးက မကျေဘူးလေ၊ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ဖွဲဆပ်တာပေါ့။ စိတ်ချမ်းသာစေမှုမျိုး မပေးခဲ့ဖူးသလို စိတ်ဆင်းရဲမှုလည်း မပေးချင်ဘူး”

“ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်းမသိတဲ့လူကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ငါယုံကြည်တယ်... မိဘက ဆိုးတဲ့လူနဲ့တော့ ငါ့ကို စီစဉ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စွန့်စွန့်ဖျားဖျားဟယ်... မြန်မာပြည်မြောက်

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၉

ဘက်စွန်က လူကြီးကို။ ငါတို့ဝေးကြရမှာဟ၊ ငါ့မှာက ရှားရှားပါးပါးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာကို”

“ဪ၊ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့်ကို။ ငါက ငါ့ကိုစိတ်ပူတယ်ထင်ပြီး ရင်ထဲမှာတောင် မကောင်းဖြစ်နေတာ”

ဟုဆိုတော့မှ သောတရှင်ဆိုသောသူမက မလုံမလဲလေး ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ”

“ရှေ့လထဲမှာပဲ စေ့စပ်မယ်၊ စေ့စပ်ပြီးပြီးချင်းပဲ လက်ထပ်မယ်”

“အယ်... ဒါဆို ရှင်က အဲ့ဒီကိုလိုက်သွားရတော့မှာပေါ့”

“အင်း”

“မြန်လိုက်တာဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကိုသတိရရင် လာလည်မယ်နော်”

“သူက သစ်တောအရာရှိဆိုတော့ နေရာမမြဲဘူးဟ၊ မကြာခဏပြောင်းရွှေ့ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ နေရာပြောင်းတိုင်း

ကိုအသိပေးပါမယ်”

ဟုဆိုတော့ အလိုမကျမှုတွေက ဆင့်ကာဆင့်ကာဖြစ် သွားရပါသည်။

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်လည်း အဖော်မရှိတော့ဘူး၊ စာ ကြည့်တိုက် သွားရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း။ ကော်ဖီသောက် ရင်တောင် အထီး ကျန်တော့မှာပဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့... ငါက အားလုံးစီစဉ်ပေးမှာပါ”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို ရည်းစားရှာထားပေးမယ်လေ”

“အစုတ်ပလုတ်မ!... ဒီက အကောင်းမှတ်လို့”

“သောတရှင်၊ နင်လည်း ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစား သေးဘူးလား”

“သူလက်ထပ်တိုင်း သူများက ရည်းစားရစရာလား”

“ငါ့လို နောင်တရနေမှာစိုးလို့ပါ။ တကယ်တော့ ငါ လည်း ရည်းစားထားဖူးတယ်ရှိအောင် ထားခဲ့ရမှာ။ အိမ်က စီ စဉ်ပေးသူရှိမှ ငါ နောင်တရလာတယ်။ မသကာ၊ ရည်းစားလေး

ရှိခဲ့ရင် အကြောင်းပြ ငြင်းဆိုလို့ရမယ်၊ ရည်းစားအားကိုးနဲ့ သတ္တိ တွေရှိမယ်၊ ခုလိုအခြေအနေရောက်ရင် ခိုးပြေးကြမလား... ရင် ဆိုင်ကြမလားလို့ နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်ကြမယ်။ တကယ်ကြည်နူး စရာကောင်းမှာနော်”

“ဪ... လုံမနီရယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန်”

“နင့်နောက်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အချိန်လုံခြုံနေတဲ့ ပိတာ ဆိုတဲ့ကောင်ကို နင်ကြိုက်လိုက်ပါလား။ တကယ်ဖွဲ့ရှိတာနော်၊ ဇွဲဆုလေး ပေးပါလား”

“ရင်ခုန်လို့ မရပါဘူး”

“ဘာလို့လဲဟ၊ ရုပ်ရည်ကလည်းရှိတယ်၊ အခြေအနေ လည်း ရှိမယ်ပုံပါပဲ။ အဓိကက နင့်ကိုအရမ်းကြွေတာပဲ”

“ငါ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတဲ့ပုံမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့သေးလို့လဲ”

“မသိဘူး... ခံစားလို့မရဘူး”

“နင့်စိတ်ကိုက သီးသန့်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါဟယ်။ စိတ် ကလေးကို ဖြည်လျော့ကြည့်ပါလား”

၁၂ မယ်ခိုင်

“အင်း... စဉ်းစားကြည့်မယ်လေ”

ဟု သူမက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သူမရဲ့နောက်မှာ ဘယ်အချိန်ကမှန်းမသိဘဲ ရောက်နှင့်နေခဲ့သောပီတာက ဝမ်းသာအားရပင် သူမရဲ့နံဘေးမှခုံကို ဆွဲပြီး ရုတ်တရက် သူမဘေးနား ထိုင်ချကာ...

“တကယ်လား၊ သောတရှင်၊ မင်း တကယ်ပဲ စဉ်းစားတော့မှာလား”

ဝမ်းသာအားကြီး မေးလာတော့ သူမမှာ ပီတာကို မဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းကြီး လုံမနီကို မျက်စောင်းရွယ်ပစ်ပါ၏။

သူမရဲ့အနောက်မှာ ပီတာ ရှိနေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ သူမရဲ့စိတ်သဘောကို အစ်ထုတ်ခဲ့သည့်သဘောမို့ မျက်စောင်းထိုးမိခြင်းပါ။ ဒါကို လုံမနီကလည်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။

ပီတာကတော့ သူမရဲ့စဉ်းစားပါဦးမယ်ဆိုတဲ့စကားက အဖြေ တစ်ခု ရသွားသလို အူမြူး၍နေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပီတာက သူမရဲ့အနားမှာ ရှိနေခဲ့၍ စိတ် အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရပေမယ့် ထိုတစ်ခဏမှာတော့ ပီတာကို သနားသွားမိပါသည်။ အကြောင်းကတော့ သူမကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပီတာက သူ့ရဲ့အချစ်တွေကို သိအောင်တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်ဖုံ ပြသခဲ့ပြီး သုံးနှစ်လုံးလုံး သူမရဲ့အနားမှာ ကပ်ပါးကောင်လိုပါ နေတတ်ပြီး သူမရဲ့အရေးပေးမှုကို နည်းနည်းမှမရခဲ့သော်လည်း စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိပါဘဲ သူမ ပြောသမျှ ခံ၊ ဆိုသမျှ ခံပြီး သူမဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့သည့် ပီတာရဲ့အချစ်ကို ခံစားမိလိုက်လို့ပါပဲ။

“ဒီနေ့ ဒီဝိုင်းကို ကိုယ်ရှင်းမယ်၊ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာတောင် ကျွေးမွေးချင်သေးတယ်”

“တယ်ဆိုပါလား... ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ”

လုံမနီက ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောလိုက်သော်လည်း ပီတာက ရိုးရိုးတန်းတန်းပင်...

“သောတရှင်က ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ကို စဉ်းစားတော့မယ်ဆိုလို့လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ ပိတာကို ပိုပြီးကြင်နာသွားရပါသည်။ ပိတာရဲ့ပျော်မြူးနေပုံကိုကြည့်ပြီး သူမက ပိတာအပေါ် အဲ့ဒီလောက်ထိပဲ လွှမ်းမိုးနေပါလားဟု မိမိကိုယ်ကို ပြန်မြင်မိသွားလို့ပါ။

“ဒကာကိုတော့ အားနာစရာပါပဲ”

“ဟမ်း!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ ဒီနေ့စောစောပြန်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိတာနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်မနေချင်တဲ့ သူမကပြောလျှင် လုံမနီက...

“ဒီနေ့ တို့ မင်းကိုစောစောကပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ရမယ်လေ။ ခဏနေရင် ဒီနေရာမှာ လာခေါ်လိမ့်မယ်”

လုံမနီက ရိုးရိုးတန်းတန်းပြောတာ ဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။

ထိုသို့ သူမရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွားရစဉ်မှာပဲ သူမရဲ့မြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ဝင်

လာရပါသည်။

ရှုတ်တရက်မို့ သူမမှာ ငေးခနဲပင် ဖြစ်သွားရပြီး ပြောလက်စ၊ စကားကိုပင် မေ့လျော့သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီကို အထဲမှဝတ်ဆင်ထားပြီး အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ထားသော လူရည်သန့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

သူမ ထိုလူကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကမှ သူမနှင့် လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဆုံဖူးခဲ့ကြသည်ပဲ။ အဝင်အထွက်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ ထိုလူရဲ့အိတ်နှင့် သူမရဲ့လက်ကိုင်အိတ် ငြိသွားသေးတယ်လေ။

ထိုလူက သူမကိုမှတ်မိလေမလားဆိုတာ ရေရေရာရာ မသိပေမယ့် သူမကတော့ ထိုခဏလေးနှင့်ပင် ထိုလူရဲ့ပုံရိပ်ကို ရင်ထဲစွဲနေအောင် အလွတ်ရခဲ့သည်လေ။

ထပ်မံတွေ့ဆုံခွင့်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ တောင်းဆုက ပြည့်ဝပြီထင်ပါရဲ့။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ... ထိုလူ

က သူမကိုသတိပြုမိသွားပြီး တစ်ခုခုပတ်သက်မှုရှိအောင် သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူမခေါင်းထဲမှာ အပြေးအလွှားလှုပ်ရှားသွားရပေမယ့် ဒီကိစ္စက သူမ အကျွမ်းဝင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်၍ ဘာကိုမှစဉ်းစားမရ နိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူက သူမတို့ထိုင်နေရာစားပွဲ ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာ၍ သူမ ရင်ခုန်သံတို့က မူမမှန်ချင်တော့ပါ။

နီးကပ်စပြုလာသော သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းက သူမရဲ့ နှလုံးသားကို တစ်စချင်း နှုတ်ယူနေပါသည်။

ဧကန္တ သူက သူမကိုမှတ်မိနေပြီး လာနှုတ်ဆက်တာပဲ ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားပေမယ့် သူမရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ က အပိုင်းပိုင်းကျိုးပျက်ခဲ့ရပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူမ မဟုတ် သော လုံမနီကိုသာ ပြုံးပြနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

လုံမနီကလည်း ထိုလူကို လက်ရမ်းပြနေ၍ သူမ ရင် နာသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ လုံမနီကို မနာလိုလည်းဖြစ်သွား ရပါသည်။

ထိုမနာလိုခြင်းထက် ပို၍မနှစ်မြို့စရာဖြစ်ရတာက ထို လူ့ကိုခေါ်လိုက်တဲ့ လုံမနီရဲ့အသုံးအနှုံးကြောင့်ပါပဲ။

“ကိုကို၊ လာလေ... ဒီမှာ ထိုင်ဦး”

ဟုဆို၍ ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် သူ့ပုံက မအိမ်သာကြီး ပါ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက တို့ကိုကိုလေ။ နာမည် က ‘ဂျရိုး’ တဲ့။ ကိုကို... သူက လုံမနီရဲ့သူငယ်ချင်း ပီတာတဲ့။ သူက လုံမနီရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သောတရင် တဲ့။ လုံမနီနဲ့ မေဂျာတူလေ”

ဟုဆိုတော့ သူက အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရုံလေး သူမ နှင့်ပီတာကို ကြည့်လာခဲ့ပေမယ့် သူမကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန် ကြည့်၍ သူမရင်ထဲ ကြည်နူးသွားရပါသည်။ ဧကန္တ ‘သူမကို သူမှတ်မိနေတယ်ပေါ့’ ဟု လိုရာဆွဲတွေး၍ ကြည်နူးမိပါသော် လည်း...

“မြင်ဖူးသလိုပဲနော်”

ဆိုသည့် မရေရာ မသေချာ စကားလုံးက သူမရဲ့မျှော်

လင့်ချက်တွေကို အဝေးဆုံးသို့ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ထိုစကားလုံးလေးကြောင့် သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက အကျွမ်းကျင်လှဆုံးအပြုံးနှင့် စိတ်ရင်းကို ဖုံးကွယ်ကာ...

“ပထမဆုံးပါ... ခုမှသိတာပါ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပင် ပြောချပစ်လိုက်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းရဲ့ပစ္စည်းမှန်း သိပေမယ့် မျှော်လင့်မိသည့် သူမကိုယ်သူမလည်း ဒေါသထွက်သွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့မျက်နှာက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ သာမန်ထက် သုန်မှုန့်နေရပါသည်။

“တူ!... တူ!...”

ထိုစဉ်မှာ သူ့အိတ်ထဲမှဖုန်းက မြည်လာ၍...

“ခဏနော်”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ဖုန်းထပြောနေသဖြင့် သူမက သူ့ကို မကြည့်မိအောင် မိမိရဲ့စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရပါသည်။

သူမရင်ထဲ အလိုလို ဒေါသတွေ ဖြစ်နေမိပါသည်။ ထို့

ကြောင့်ပင် သူမက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထရပ်ကာ...

“ငါပြန်တော့မယ် လုံမနီ”

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ချက်ချင်းကြီး”

“မေမေနဲ့သွားစရာရှိတာကို မေ့နေလို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး ဇွတ်တရွတ်ထွက်သွားမည်ကြံစဉ်မှာ...

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး... ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်ပြန်မယ်”

ဟုပင် ပီတာ့ကို အားမနာနိုင်လောက်အောင် ခပ်တည်တည် ပြောချပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း တက္ကစီနား ရောက်တဲ့အထိတော့ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

ဟူသော ပီတာရဲ့စကားကိုလည်း လျစ်လျူရှုကာ ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့တော့ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ပီတာက သူမဘေး ကပ်ပါလာရပါသည်။

စားပွဲမှထွက်သွားသော ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဖုန်းပြောခြင်းကို လက်စသတ်ကာ...

“သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်သွားကြပြီလား”

“ဂျေ့ဝင်သွားတာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတူတူစားသောက်ကြမယ့်အစီအစဉ်ကို လုံမနီက ဖျက်လို့နေမှာပေါ့။ သောတရှင်က လုံမနီ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို ကတည်းက ဂျေ့ဝင်ချင်နေတာ။ စားသောက်ပွဲကိုဖျက်ပြီး အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့တွေ့မယ်ဆိုတော့ မထိန်းနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

ဟုဆိုတော့ ဝေးကွာစပြုနေပြီဖြစ်သော ကျောပြင်ကို ဂျရိုးက ကြည့်ပြီး...

“သူတို့တွေက ပတ်သက်နေကြတာလား”

“အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်တော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်လာမှာပေါ့။ ပီတာက သောတရှင်ကိုလိုက်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီလေ။ ဇွဲဆု၊ ရချင်ရနေမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘာလို့ ကိုကိုက လုံမနီကို လာကြိုရတာလဲ”

“မကြိုလို့ရမလား... အိမ်မှာ ဘယ်သူကမှ မအားကြတာကို။ ဒရိုင်ဘာက အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“တော်သေးတယ်၊ တို့ကိုကိုလေး ပြန်လာပေးလို့”

“မင်းရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ကို ပြန်လာတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲမယ်!... သိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုက ဟိုကိုပြန်

သွားဦးမှာလား”

“ကိုယ်မှန်းထားတဲ့ပညာရေးက ဒီလောက်ပဲ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်က သေချာတဲ့အလုပ်တစ်ခုတော့ လက်တွေ့ကျကျရှိသင့်ပြီလေ”

“လက်ရှိဆောက်လုပ်ရေးကိုပဲ ဦးစီးမှာမဟုတ်လား”

“လောလောဆယ်တော့ ဖေဖေနားမှာ ကပ်ဖားနေရမှာပေါ့။ နောက်မှ သင်္ဃာတင်တဲ့ပညာရပ်နဲ့ပေါင်းပြီး လုပ်ငန်းတိုးချဲ့သင့် တိုးချဲ့ရမှာပေါ့”

“ကိုကိုက တော်ပြီးသားပါ၊ အန်ကယ်ရဲ့အလုပ်ကို လက်လွှဲယူလိုက်ရင် အန်ကယ်ထက် အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်”

“ကဲ၊ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်၊ ကိုယ်အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်။

ဘယ်ကအလုပ်က ပေါ်လာတာလဲ”

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူးလေ၊ ဖေဖေနေရာ ခဏဝင်
ယူတာ”

“ဒါနဲ့များ လုံမနီကို လာကြည့်နေရသေးတယ်”

“နောက်ဆို ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးကို
ဒီလိုလုပ်ပေးချင်လို့တောင် လုပ်ပေးလို့မရတော့ဘူး။ မကြာခင်
သူများပိုင်တော့မှာလေ”

“အဲ့လိုမပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ကြက်သီးထလိုက်
တာ”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ရယ်မောမိကြပါ၏။

သူ ဒီလိုကလေးတစ်ယောက်လို မရယ်ဖြစ်တာ ဘယ်
လောက်ကြာသွားပြီလဲ...

အမြဲတမ်း လူကြီးတစ်ယောက်လိုသာ နေခဲ့ရသည့်သူ
က ခုလို တစ်ဦးတည်းသော ညီမတစ်ဝင်းကဲ့နှင့်တွေ့မှ လွတ်
လပ် ပေါ့ပါးစွာ နေဖြစ်ရသည်ချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ဖခင်နှင့် လုံမနီ၏မိခင်မှာ မောင်နှမအရင်းများ ဖြစ်

ကြပြီး ရောဂါသည် မုဆိုးမဖြစ်သောညီမကို အစ်ကိုပီပီ စောင့်
ရှောက်နေရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မှီခိုပြီး နေခဲ့ကြသည်မှာ သမီး
ဖြစ်သော လုံမနီရဲ့တစ်သက်ပဲ ဆိုပါစို့။

ဒါကြောင့် ညီမတစ်ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် မောင်နှမအရင်း
တမျှ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုရှိကြသူများဖြစ်ပါသည်။ သူကတော့ သူ၏
မေဂျာဖြစ်သော စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကိုပင် ပြီးဆုံးအောင် မတက်
နိုင်ခဲ့ဘဲ ဖေဖေလို အင်ဂျင်နီယာလုပ်မယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံခြားမှာ
ကျောင်းသွားတက်နေလိုက်တာ အခုဆို သုံးနှစ်တင်းတင်းပြည့်
၍ မြန်မာပြည်ကို စတင်အခြေချလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ မြန်မာပြည်ကို စတင်၍အခြေချသောနေ့မှာပဲ လှပ
သောမျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံက သူ့ရင်ဘတ်ထဲ နေရာတစ်ခု ယူ
ခဲ့ပေမယ့် ထိုမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ကတော့ ပထမဆုံးတဲ့လေ။

ရှုတ်တရက် တစ်ခဏလေး ဆုံခဲ့ရတာဆိုတော့ သူ့ကို
မမှတ်မိဘူး ထင်ပါရဲ့ဟု ရိုးရိုးသားသားပင် တွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူ လုံးဝထင်မထားခဲ့မိတာက အဲဒီမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်က

၂၄ **မယ်နီ** မယ်နီ

သူ၏ညီမဖြစ်သော လုံမနီရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေခဲ့မယ် ဆိုတာကိုပေါ့။

သူ့ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိသွားရပါသည်။

သူ ဒီလိုတွေးသင့်ရဲ့လား...

အဲ့လိုတွေးတာက ကလေးဆန်လွန်းနေမလားဟု သူ ကိုယ်သူ လှောင်ပြောင်ခြင်းနှင့်သာ အဆုံးသတ်ပြီး ထိုမျက်ဝန်း ကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မယ်နီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

“နင့်ကို သတင်းပို့ထားရက်နဲ့ ဘာကြောင့် စေ့စပ်ပွဲကို မလာတာလဲ”

ဟု သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုံကြတော့ လုံမနီက စု ထော်ထော်နှင့်ဆို၍ သူမကလည်း နဂိုကတည်းက စိတ်မကြည် သူမို့ လုံမနီကို ဘုတောတောပင်ကြည့်ကာ...

“တို့ မလာတော့လည်း... စေ့စပ်ပွဲက ပြီးသွားတာ ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့်ဆိုလေတော့ လုံမနီမှာ မယုံနိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်အောင်ပင် သောတရှင်ကိုကြည့်ပြီး...

“နင်၊ ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ကောက်ရမှာလဲ”

“ငါက ငါ့မိသားစုနဲ့ နင့်ကို သိစေချင်တာ။ ကိုကိုက တောင် မေးနေသေးတယ်၊ သူငယ်ချင်းက မလာဘူးလားတဲ့”

ထိုစကားလုံးက ရင်ထဲမှာရော၊ နားထဲမှာပါ ခါးသက် သွားရပါသည်။ ကိုယ်ရင်ခန့်ခွဲဖူးသူနှင့် သူငယ်ချင်းက ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပနေတာကို ငါက ပုံမပျက်ပြီးပြီး လက်ခုပ် ဩဘာပေးရမှာလား။ အဲ့လောက်ထိ ငါ့နှလုံးသားက မရင့်ကျက် သေးဘူး လုံ့မနီရယ်။

“အဲ့တော့...”

“ငါက လာမှာပါလို့ ပြောတာပေါ့၊ ငါက နင် နောက်ကျ နေတယ်လို့ထင်နေတာ”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲမှာ မဖြစ်စဖူး လုံ့မနီကို ခါးသက် သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“နင့်ကိုကိုနဲ့ နင်နဲ့ သိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဒါနဲ့များ မိဘတွေ သဘောတူလို့လေးဘာလေးနဲ့ လူတင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်ပါ”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မိဘတွေကိုပဲ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ တဲ့ပုံနဲ့၊ ဟွန်း... လူရှေ့သူရှေ့မှာတောင် မရှောင်ဘဲ ကိုကို... ကိုကိုနဲ့ အဖြစ်သည်းပြနေလိုက်တာ”

ဟုဆိုတော့ လုံ့မနီက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

ဟု သူမက ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောတော့...

“ရယ်ချင်လို့ပေါ့... ဟား... ဟား... ဟား”

သောတရှင်က သူမကို အကြီးအကျယ်အထင်လွဲနေပြီ

ဆိုတာကို သူမ သိလိုက်လို့ပါ။

“ဖြစ်ရလေ သောတရှင်ရယ်... ငါ့အစ်ကိုနဲ့များ ငါ့ကို

အထင်လွဲနေရတယ်လို့”

“အစ်ကို?... ”

“နင် တော်တော်မှတ်ဉာဏ်မရှိတာပဲ... ငါ့မှာ အစ်ကို
တစ်ယောက် ရှိတယ်လေ”

“အဲဒါက နိုင်ငံခြားမှာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ... ပြန်လာတာ ဘယ်လောက်မှမကြာသေး
ဘူး”

“ဘုရားရေ!...”

“ဖြစ်ရလေဟယ်၊ ငါ့သတို့သားနာမည်က မှတ်သန်ပါ
ဟယ်”

“အဲ၊ ငါက နင့်အစ်ကိုဆိုတာကို အသက်ကြီးကြီးနဲ့
အိမ်ထောင်သည်မှတ်နေတာ”

“ဖြစ်ရလေဟယ်... ငါ့အစ်ကိုက လူပျိုကြီးအစစ်ပါ။
ငါ့ထက် နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကြီးတာ။ တစ်ဝမ်းကွဲဆို
ပေမယ့် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူကြီးခဲ့ရလို့ အရင်းတွေလိုပါပဲ”

ဟုဆိုတော့ စောစောက မှောင်မိုက်နေတဲ့ သောတရှင်
ရဲ့ရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လင်းကျယ်သွားရပါသည်။

“တကယ်...”

“ငါက နင့်ကို ညာစရာလားဟဲ့”

ဟု ဆိုတော့မှ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပျော်
ရွှင် သွားရပါသည်။

သောတရှင်ပျော်နေပုံကြောင့် လုံမနီမှာ တော်တော်
ဦးနှောက်ခြောက်သွားရပါသည်။ အမြဲအလွတ်ရခဲ့သော သူငယ်
ချင်းစိတ်ကို မဖတ်တတ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဆောရီးပါဟယ်... ဆောရီး... ဆောရီး၊ အချိန်
တွေကိုသာ နောက်ပြန်လှန်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

“အဲဒါဆိုရင် နပိုလီယံက ရှင်ကို အချစ်ဆုံးမိဖုရား
တော်မှာပဲ”

“နပိုလီယံရဲ့မိဖုရားလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ စစ်ရနဲ့ နံ
တယ်။ သမ္မတကတော်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်
သုဉ်းတယ်။ ရိန်းရဲ့ကြင်ရာဖက်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကြိုးစား
မှုတွေကြားမှာ ကြည်နူးချိန်က ရှိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘုရားရေ! ဒီလောက်ကောင်းတဲ့နေရာမှာ ရှင် မနေ
ချင်ရင် ရှင်က ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ နေချင်သလဲ”

“ရှိတာပေါ့”

“ဟင်း... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ပီတာ့ကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီလား”

“ဖီးလ်၊ ငုတ်လိုက်တာဟယ်၊ ကြည်နူးစိတ်ကလေးတောင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိဘူး”

“တယ်စွဲပါလား... ပီတာမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲပြောစမ်း! ဒိုင်လျှိုမနေနဲ့”

ဟုဆိုတော့ မကွယ်ဝှက်တမ်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနေလာခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းကို ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာပြောရမှန်း မသိသေးပါဘူး”

“အယ်... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ကကို ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိသေးတာ”

“ရှုပ်နေတာပဲ”

“အချစ်ဆိုတာကို ငါ ဆန်းစစ်ကြည့်ဦးမယ်။ ငါ့အထင်တော့ အချစ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းက ရိုးသားတယ်လို့ထင်တယ်”

“နားထောင်လို့တော့ ကောင်းလာပြီ”

“တစ်နေ့မှာ ငါ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ဆိုတယ်၊ ငါ့ရင်တွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ပြောင်းဆန်ကုန်ရတယ်။ လက်တွေကလည်း တုန်ပြီး ရင်တွေကလည်း တလုပ်လုပ်နဲ့။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းကိုမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကိုငေးကြည့်မိခဲ့တယ်ထင်တယ်။ သူ့ရဲ့ပုံက ငါ့ရင်ထဲမှာ ထင်းထင်းလင်းလင်းကြီးရှိနေ တယ်။ ငါ သူ့ကိုမေ့ပျောက်လို့မရဘူး။ စွဲလန်းနေတယ်... သူ့အကြောင်း တွေးရတာ ပျော်တယ်။ သူက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ နာမည်က ဘာလဲ၊ အဲ့လို သူ့အကြောင်းကိုတွေးရတာ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိတယ်။ အဲဒါ အချစ်လားဟင်”

“ငါလည်း မသိတော့ဘူး”

“သူဟာ တခြားလူနဲ့သက်ဆိုင်သူလို့ တွေးလိုက်ရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ဘူး။ ဒေါသတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီး ခံစားရတယ်။ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ အရှူးလို အော်ပြောချင်တယ်။ အား... ရှုပ်နေတာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘူး”

“အဲ့ဒီလူကို နင်တကာယ်ချစ်နေပြီထင်တယ် သောတရှင်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ”

“မထင်နဲ့၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာ၊ အဖြေသာ ပေးပစ်တော့”

“သူ့ ငါ့ကို ပရိုပိုစ် လုပ်မထားဘူး”

“ဟင်!”

“သူ့ရင်ထဲမှာ ငါရှိရဲ့လားတောင် မသိဘူး”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

“မရှိဘူးထင်တာပဲ... ငါ ရင်နာရတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူး... ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ သိပ်ပြင်းထန်လာရင်တော့ သူ့ကိုဆွဲပြေးမယ်”

“ဘာ!...”

“ဟီး... ဟီး... ငါ သူ့ကိုချစ်နေပြီထင်တယ်”

ဟု ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြောနေသော သူငယ်ချင်းကို လုံမနီ

က ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သောတရှင်စကားတွေက ရင်ထဲက လာတယ်ဆိုတာ လုံမနီ သိပါသည်။

သောတရှင်ရဲ့ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ... ကောင်တွေ အသည်းအသန်လိုက်တုန်းကတော့ ဘုရင်မကြီးလို မတုန်မ... ဂျပ်နဲ့၊ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး... မြီးကောင်ပေါက်ကလေးလို ရှက်နေလိုက်တာ၊ ချစ်စရာပဲ ကောင်းနေတော့သည်။

လုံမနီ တွေးမိပါသည်။ သူမသာ ယောက်ျားလေးဆို သောတရှင်လို မိန်းကလေးကို ချစ်သူတော်ပစ်မှာပဲဟု။

“လုံမနီ”

သောတရှင်ကို ငေးကြည့်နေမိသော လုံမနီက ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်... ကိုကို”

“ဘာများ အဲ့လောက်ထိ ငေးနေရတာလဲ”

ဟုဆိုပြီး ထိုလူက သောတရှင်ရဲ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရာ သောတရှင်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ထိုလူက

သူမကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး...

“မနေ့က စေ့စပ်ပွဲမှာ မမြင်ဘူးနော်”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ တလုပ်လုပ်တုန်ယင်သွားရပါသည်။ ‘သူက သူမကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်ပေါ့’ ဟူသော ယူဆချက်ကြောင့် သူမရဲ့နှလုံးသားမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။

“ကိုကို၊ လုံမနီကို လာကြိုတာလား”

“အင်း... ဒီကဖြတ်အသွား၊ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာ၊ မင်းများ ဒီမှာလားလို့။ ကဲ၊ သွားရအောင်လေ၊ ကိုယ် အချိန်မရဘူး။ ဒါနဲ့ သောတရှင်ကရော အိမ်က လာကြိုမှာလား”

ဟုဆိုတော့ ‘ကျွန်မအိမ်မှာ ကားမရှိပါဘူး’ ဟုပြောရမှာပင် သူမရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“မကြိုဘူး ကိုကိုရဲ့၊ သောတရှင်က လုံမနီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မာတယ်...”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့နဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုပြီးပဲ ပြေးလိုက်ရတော့မလို၊ ဟင့်အင်း၊ ရပါတယ်ဟုပဲ ငြင်းရတော့မလို

ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ရ... ရပါတယ်”

“ဟယ်... နင်ကလည်း၊ လာပါ။ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကိုကိုကို ပူဆာတာပေါ့။ ကိုကို၊ လုံမနီကို ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးရသေးဘူးနော်”

“ဘာလိုချင်ပြန်ပြီလဲ”

“ကိုကို တကယ်ဝယ်ပေးမှာလား”

ဟုဆိုတော့ သူက လူကြီးဆန်ဆန် ခေါင်းညိတ်တော့ သူမနှင့် လုံမနီမှာ သူနှင့်အတူ စင်တာသို့ ချီတက်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

သူက ‘သောတရှင်ကရော ယူပါ’ ဆိုသဖြင့် သူမမှာ သူ့အပေါ် အားတုံအားနာဖြစ်ရပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ‘ဒါလေး ယူပါ’ ဟူသော သူ့ရဲ့အဆိုပြုချက်အရ ဗေဒါရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန်လေးတစ်ထည်ကို ယူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒါကို လုံမနီက ‘ရတုန်း ယူထား၊ တို့ကိုကိုက ကပ်စေးအိုး’ တဲ့လေ။

၃၆ မယ်နီင်

သူမ ရင်မခုန်ဘဲ ရှိပါဦးမလား...။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

သတို့သမီးအရံဖြစ်သောသူမကို မသိမသာရော သိသိ
သာသာပါ ခိုးကြည့်နေမိသော သူ့မျက်လုံးတွေကို သူ အပြစ်တင်
မိပါသည်။

သူမကိုများ ချစ်မိလေပြီလား... ထိုသို့ရော ဖြစ်သင့်ရဲ့
လား... သူမက သူ့ညီမရဲ့သူငယ်ချင်းမလေးလေ။ ခက်ရချည်
ရဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်က ဒွိဟဖြစ်နေတာနှင့်ပင် ညီမလေးတစ်ယောက်
လုံး လက်ထပ်သွားတာကိုပင် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ခင်ပွန်းသည်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၈ မယ်နိုင်

သွားရတော့မည့်ညီမက ငိုတော့လည်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

မိဘတွေကို ကန်တော့ပြီး မင်္ဂလာကားပေါ် တက်တော့မည့် လုံမနီရဲ့ခြေလှမ်းတွေက သူတို့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်၍နေခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်လေးကမို့ မိခင်တစ်ယောက်မို့ ငိုကြွေးနေခဲ့ပါသည်။

“မငိုပါနဲ့ ခင်လေးငယ်ရယ်၊ သမီးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ဟု ဖေဖေက တီးတိုးပြောတော့မှ ဒေါ်လေးက အငိုစဲသွားရပါသည်။ သူ နားလည်ပါသည်။ ဒေါ်လေးရင်ထဲမှာ ကျိတ်ငိုနေမည်ဆိုတာကိုပေါ့။ ငိုလေမပေါ့လေ... ရင်ကဖြစ်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။

“မေမေ၊ သမီးဆီ မကြာခဏလာနော်”

“အဆင်ပြေအောင် နေပါ သမီးရယ်၊ အခုတော့ စိမ်းနေသေးပေမယ့် မုတ်သုန်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သမီးပျော်မှာပါ။ မေမေက သမီးဆီ သိပ်လာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သမီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သောကောင်းကင် ၃၉

ရဲ့အန်ကယ်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို မေမေ သိတတ်ရမယ်လေ။ သမီးအန်ကယ်ကြီးက သိပ်နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်လောကလုံးမှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမပဲရှိတာ”

ဟူသော ဒေါ်လေးရဲ့စကားလုံးက သူ့ရင်ကို ဆို့စေရပါသည်။

လုံမနီတို့ကားလေး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့အားရပါးရငိုချနေပါသော ညီမဖြစ်သူကို ဖေဖေက ကြင်နာစွာ ခေါ်သွားခဲ့ပါ၏။

ဒီတော့မှ သူက မျက်ရည်စလေး ရစ်သိုင်းနေရှာသော သတို့သမီးအရံဖြစ်သူ သောတရှင်ကိုကြည့်ကာ အိတ်ထဲမှ ပဝါလေး ကမ်းပေးပါ၏။

သူမက သူပေးသောထိုပဝါကို လှမ်းယူပြီးမှ မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်ပြီး...

“လုံမနီ၊ အရှုံးမ၊ ငါ့ကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားဘူး”

“သိပ်ကိုဝမ်းနည်းခံစားနေရလို့နေမှာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှတောင် ထပ်လှည့်ကြည့်မသွားတော့ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု တစ်ပါးလူရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်စွာ သူက ဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုငေးကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကိုကို... အဲ... ကိုဂျိုးက စိတ်သဘောထား နူးညံ့တယ်နဲ့တယ်”

“ကိုကိုလို့ လုံမနီလို ခေါ်လည်း ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်သဘောထား နူးညံ့သူတွေက ထိရလွယ် ခံစားလွယ်တယ်။ စိတ်သဘောထား မာကျောသူတွေက မိမိကိုယ်ကို မြဲမြံယုံကြည်ပြီး မဆုတ်မနစ်ရှိတတ်တယ်။ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့သူတွေက မခံစားလွယ်ဘူး။ ခံစားမိရင်လည်း ထာဝရပဲ။ အနစ်နာခံတဲ့သဘောကို ဆောင်တယ်။ စိတ်သဘောသေးသိမ်တဲ့သူတွေက ခံစားလွယ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ထိရမလွယ်ဘူး။ လောကမှာ စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးကတော့ စိတ်သဘောထားပျော့ညံ့တဲ့သူပဲ။ အဲလိုလူမျိုးမဖြစ်အောင် ကိုယ် အမြဲကြိုးစားအားထုတ်ပြီး နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ကိုယ်က ကိုယ်စိတ်အပျက်ဆုံးလူ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါက ပြောင်း

လဲတတ်တဲ့လူ့စိတ်သဘောသဘာဝအရပါ”

“အဲဒီစိတ်သဘောထားတွေဟာ ဘယ်သောအခါမှာ ပြောင်းလဲသွားသလဲ”

“ယုံကြည်ဖို့လည်း ခက်ခဲတယ်... ဒါပေမဲ့ မယုံကြည်လို့လည်း မရတဲ့အချိန်၊ မမြင်ရသောခံစားချက်တွေ ရင်ထဲဝင်လာချိန်ပေါ့”

“မမြင်ရတဲ့ခံစားချက်?... ”

“အချစ်... အမုန်း”

ဟု စဉ်းစားရင်းဆိုကာ သူမကို ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် သူ့ကို တစ်ချိန်လုံးငေးနေပုံရသောသူမမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒါကိုသိနေသောသူက ပြုံးကာ...

“မင်းဘယ်မှာနေသလဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ် ဦးပေးမလို့ပါ”

“ရ... ရပါတယ်”

“ရပါတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ‘အဲဒါဆိုအဆင်ပြေတာပေါ့’
လို့ပြောရင် ပိုမရိုးရှင်းဘူးလား”

ဟုဆိုကာ ကားတစ်စင်းနားသို့ ဦးတည်သွားပြီး ကား
တံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် သူမက ကျေနပ်စွာပင် ကားထဲဝင်ထိုင်
လိုက်ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ကြည့်နူးနေရပါ၏။ သူက အဲဒီလောက်ထိ
ချစ်ဖို့ကောင်းနေတဲ့သူ၊ သူမ မရှားဘဲ ရှိပါတော့မလား။

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူက သူမထံ သူ့ဖုန်းကိုလှမ်း
ပေးပါသည်။ သူမမှာ ကြောင်နုနုနှင့်ပင် လှမ်းယူပြီးကာမှ ဘာ
လုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိပါ။

“ကိုယ့်ဖုန်းနဲ့ မင်းဖုန်းကိုခေါ်လိုက်ပါလား”

ဟုဆိုတော့မှ သူမ သဘောပေါက်သွားရပါသည်။ သူ
က သူမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိချင်လို့ပဲကိုး။ သူမက သိပ်ကျေနပ်
ရပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမကစပြီး မြောင်းဖောက်နေဖို့တောင်
မလိုတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ သူမက သူ့ခိုင်းသလိုလုပ်ပြီး သူ့ဖုန်းကို

ပြန်ပေးလိုက်တော့ သူက လှမ်းယူပြီး...

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်လို့ရမလား”

ဟုဆိုတော့ သူမ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ ဒါက သူမ
ရဲ့သိက္ခာကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေး ပြောပေးတာလေ။ ရ
တယ်မဟုတ်လားဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မေးမယ့်အစား ထိုစကားလုံး
က သူမအတွက် ဗိုသင့်တော်သည်မဟုတ်ပါလား...

သူမက ခေါင်းလည်းမခါ၊ ခေါင်းလည်း မညိတ်ဘဲ ပြုံး
၍သာ နေလိုက်ပါသည်။

ပြုံးနေသောသူမကို ခိုးကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲ ကျေနပ်နေ
ရပါသည်။ သူ ဘာတွေလုပ်မိနေသလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ပြုံး
နေသောသူမကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေပါသည်။

“ဟိုရှေ့မှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ယာဉ်ကြောကို ပြောင်းလိုက်ပါ၏။

“အရင်တစ်ခါလည်း ဒီမှာပဲ ရပ်ခိုင်းတယ်နော်။ အိမ်
အထိ လိုက်ပို့လို့မရဘူးလား။ ဘာလဲ... အိမ်ကိုလိုက်လည်မှာ
စိုးလို့လား”

“အား... အဲလိုမျိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး”

“အရမ်းကြီး အားနာမနေပါနဲ့၊ ကိုယ်က ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး... စကားအဖြစ်ပြောတာပါ”

ဟုဆို၍ လမ်းဘေးတွင် ကားကိုရပ်လိုက်သဖြင့် သူမ က ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ့မျက်နှာက ရုတ်ချည်းမည်းမှောင်သွား ရပါသည်။ သူမစကားက ဘာမှားသွားသလဲလို့ စဉ်းစားပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

သူမကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည့်သူ့ရဲ့ ကားလေးကို တွေ့ဝေစွာကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မရှင်းမရှင်းနဲ့ အိမ် သို့ ပြန်လာဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့ မေမေက သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေ၍...

“ဟင်! မေမေ၊ ဒေါ်လေးရော”

ဟုဆိုကာ အိတ်ကိုချပြီး မေမေ့လက်ထဲမှာ ဖုန်သုတ်တံ ကို ဆွဲယူလိုက်ပါ၏။

“မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာတာပဲ၊ ပင်ပန်းရောပေါ့။
နားပါ... ဒါ မေမေလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးက နောက်ဖေးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး... အပြင်ကကို ပြန်မလာသေးတာ”

“ဟင်! နောက်ကျတယ်နော်”

“နောက်ကျဆို သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းအသစ်တွေ ရောက် လို့လေ”

“ဪ”

“သွား... ရေခိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး။ လန်း သွားတာပေါ့”

“သမီးလည်း အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်တော့မှနဲ့တူ တယ်”

“အမယ်လေးလေး... နားပါဦး၊ မကြာခင် ဘွဲ့နှင်း သတင် ရှိနေတာကို။ ဘွဲ့ယူပြီးမှလုပ်လည်း နောက်မကျသေးပါ ဘူး”

“မေမေ့နဲ့ဒေါ်လေးရဲ့လုပ်စာကိုပဲ စားနေရတာ အားနာ

လာပြီ။ မေမေတို့က အသက်ကြီးပြီလေ”

“စကားဆန်းတွေ ကြားနေရပါလား”

“သေချာတွေးကြည့်ရင် သမီးက မေမေနဲ့ဒေါ်လေးကို ကောင်းအောင် ဘာမှလုပ်မပေးဖူးဘူး။ လုံမနီက ပြောတယ်။ သူ့အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ထပ်ပေးတာတဲ့။ သူက အဲလိုလုပ်တော့ သူ့အမေကို စိတ်မရှုပ်စေတော့ဘူးတဲ့”

“အံ့မယ်!... ဂေဠု ငါ့သမီးက ကောင်လေးရှိနေပြီ ထင်တယ်”

“အာ၊ မရှိသေးပါဘူး... မေမေကလည်း”

“သမီးက အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ပေါ်မှာပဲ သူ့ဘဝက မူတည်တာလေ။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်နေ၊ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းကောင်းကိုပဲ ရှာပါ။ လုံမနီလိုပဲ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကျေးဇူးဆပ်ပေါ့”

“အဲ့ဒီကျေးဇူးဆပ်နည်းကြီးကိုလည်း မကြိုက်ပါဘူး။ သမီးက သမီးချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တာ”

“သမီးသဘောပါရှင်... သမီးလေးရဲ့သဘောပါပဲ။ ကဲ

ကဲ... မကြာခင် ဒေါ်လေးပြန်လာတော့မယ်၊ ရေသွားချိုးတော့။

မိသားစု ထမင်းစားရအောင်”

ဟုဆိုတော့ သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်ရုံ သူမအခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ဓမ္မရာပေါ်လှဲချလိုက်ပြီး...

“သူ ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါက ဘာပြောလို့လဲ။ ဟူး... မောပါတယ်၊ သူ့မျက်နှာက အဲ့လိုကြီးနေတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး”

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်သေးတာလဲ မသိဘူး။ အမှန်က အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ မေးသင့်တယ်လေ။ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းမသိဘူး... မုန်းစရာကြီး”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ရေမိုးချိုးရန်အတွက် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားပြန်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့လည်း အရင်ဆုံး ဖုန်း

ကိုဖွင့်ကြည့်မိပါ၏။ သူ့ထံမှဝင်ထားသည့် မစ်စ်ကောကို မတွေ့တော့ သူမ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ဖုန်းဆက်လို့ရမလားဆိုပြီး ဘာလို့မဆက်ခဲ့တာလဲ။ မျှော်ရတာလည်း မောပါ။ ဒဏ္ဍ ငါက ဆက်ပါလို့မပြောလိုက်လို့လား။ အား... ဒီလိုဖုန်းသိရင် ပြောလိုက်ပါဟယ်၊ ဆက်ပါလို့။ ဟား... ရူးတော့မှာပဲ၊ အဲလိုကြီးပြောစရာလား။ မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ကို အဲလောက်မှမသိဘူးလား... လူဆိုးကြီး”

ဟု ပွစိပွစိလေးပြောကာ ဖုန်းကိုပြန်ချပြီး ကိုယ်ပေါ်မှ ရေတွေကို တဘက်နှင့်သုတ်ကာ အိမ်နေရင်းဂါဝန်ပျော့ကို ဝတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို အိတ်ထဲထည့်ကာ ဆင်းလာခဲ့တော့၊ ဒေါ်လေးနှင့်မေမေက ထမင်းစိုင်းမှာ စောင့်နေခဲ့ပါပြီ။

ဒေါ်လေးနှင့်မေမေက သိပ်ကိုကျက်သရေရှိသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပါ။ ညီအစ်မဆိုသည့်အတိုင်း ရုပ်တွေကလည်း ဆင်ဆင်တူကြပါသည်။ အကယ်၍ မသိသူဆိုလျှင် အမြွှာလားဟုမေးကြမှာ မလွဲပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်လေးက နည်းနည်းဝဲပြီး မေမေက နည်းနည်းပိန်ပါသည်။

အသက်ကြီးလို့ ကွဲပြားသွားပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတော့ သိပ်ကိုတူတာဟု ဒေါ်လေးက ပြောဖူးပါသည်။ တကယ်ပဲ ဒေါ်လေးနှင့်မေမေက ငယ်ဘဝက တွဲရှိက်ထားသောပုံထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထင်ရလောက်အောင် ရုပ်တူကြပါသည်။

“ကဲ၊ လာ... ညည်းလေးကိုစောင့်နေတာ”

ဟု ဒေါ်လေးက ဆိုသဖြင့် သူမက မူနွဲ့စွာပင် ဒေါ်လေးကို နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။

“လွှတ်ပါ... ပူက ပူ၊ အိုက်က အိုက်နဲ့”

“သမီးမို့ပါနော်... ဒေါ်လေးရဲ့ချစ်သူဆို အဲ့လိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု သူမက မူနွဲ့နွဲ့ဆိုလေလျှင် ဒေါ်လေးရော မေမေပါ သူမစကားကို ရယ်မောကြပါသည်။

ဒါ... သုံးယောက်တည်းသာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သောတရှင်တို့မိသားစုပါပဲ။

အခန်း (၄)

ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လား၊ မိန်းမကြိုက်
တော့ မျှော်လိုက်တာ ဆိုသည့်အတိုင်းပဲ သောတရှင်မှာ စားပွဲ
ပေါ်က ဖုန်းလေးကိုကြည့်ပြီး ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ အိပ်လိုက်
နှင့် ဖုန်းသံများ မြည်လာလေမလားလို့ မျှော်ရတာလည်း အမော
ပင်။

ဖုန်းမြည်သံကြားတိုင်း သူများဖြစ်လေမလားဟု ပေါ်နေ
သောဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်ရတာလည်း အမောပင်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့
ထံမှဖုန်းကို သူမက လက်ခံရရှိမှုမရှိခဲ့ပေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျှော်ရင်းမျှော်ရင်း ခုဆို သုံးရက်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ မျှော်ရတာ မောလွန်း၍ သူမစိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်မိတော့၏။

ထိုသို့စိတ်ဆုံးဖြတ်မိပေမယ့်လည်း သူမ ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီး ပြောရမှန်းမသိပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့်...

“ကိုကို ဘာကြောင့် သောတရှင်ဆီ ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

ဟု အစမ်းပြောကြည့်ပြီးမှ နလွန်းသွားတဲ့ သူမစကားလုံးကို အသည်းယားသွားရကာ...

“အဲ့လိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ သူနဲ့ငါက ဘာမှလည်းမဆိုင်။ ပြီးတော့ သူက ဖုန်းဆက်ပါမယ်လို့ အတိအကျကြီးပြောသွားတာလည်းမဟုတ်။ အား... ရှုပ်လိုက်တာ။ သူ့သာမိန်းမ၊ ငါသာ ယောက်ျားဆိုရင် ဆွဲဖက်ပြီး နမ်းပစ်တာ ကြာပြီ”

ဟု စိတ်ရှိလက်ရှိပြောပြီးကာမှ မိမိစကားကို ပြန်စဉ်းစားမိကာ...

“ပလုတ်တုတ်!... ငါ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ဒါက မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အား... ရူးချင်နေပြီ ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်တာလဲ။ ငါ့ကို ပုံပြင်ပြောသွားတာလား။ သူက ပလေးဘွိုင်းလား”

ဟု တွေးပစ်မိပါသော်လည်း သူမစိတ်က မပြတ်သားနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖုန်းကိုပြန်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိတိကျကျတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါမှမနေနိုင်တာ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ...”

ဟု ဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်မယ်အကြံမှာတော့...

“ဒီ! ဒီ! ဒီ! ဒီ!...”

ဟူသောဖုန်းပြည်သံက တစ္ဆေတစ်ကောင်နယ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“အဲ၊ ဗုဒ္ဓေါ... သူ့ဆီကပဲ၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဘာပြောရမလဲ”

မမျှော်လင့်တော့ချိန်မှ ရရှိလိုက်တဲ့ရောင်နီမို့ သူမမှာ ပြူးတူးပြာတာပင် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပေမယ့် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်တို့ကို ထိန်းချုပ်ကာ...

“ဟလို...”

“ကိုယ်ပါ”

“ရှင်”

“ဂျရိုးပါ”

“ဪ”

သူမကိုယ်သူမ ဒီလောက်ထိ ဟန်ဆောင်တတ်လိမ့်မယ်
လို့ ထင်မထားခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

“ကိုယ် မင်းကိုသတိရနေတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ‘သောတရှင်လည်း ရှင်ကိုသတိ
ရနေတာပါနော်’ ဟု ပြောပစ်ချင်လှပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ့်ကိုသိပ်စိမ်းတယ်”

“သောတရှင်က ဘယ်တုန်းကမှ ကိုကိုကိုစိမ်းတယ်လို့
မခံစားဖူးပါဘူး”

“စိမ်းလို့ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောတာပေါ့”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူမ ပြုံးမိသွားပါသည်။ ကြည့်စမ်း
ပါဦး၊ ကိုကိုက ကလေးဆိုးကြီးလို့ပဲ၊ လက်စသတ်တော့ ကိုကို

က သူမကို စိတ်ဆိုးနေခဲ့တာကိုး။

“အဲဒါဆိုလည်း ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးမယ်လေ။ ကျေးဇူး
လုံးဝမတင်ဘူး”

ဟုဆိုပြန်တော့ ကိုကိုက ရယ်ပါသည်။ ကောင်းလိုက်
တာ၊ ဒီလိုအချိန်လေးတွေက သိပ်ကြည်နူးဖို့ကောင်းတာပဲ။

“ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်လေ၊ ကိုယ်အချိန်ရတယ်။ ကိုယ်
အခု သောတရှင်တို့ ထိုင်နေကျနေရာလေးမှာ ရှိတယ်လေ။ သော
တရှင်ရော ဘယ်မှာလဲ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူမက...

“အဲ... သောတရှင်လည်း အဲဒီနားလေးမှာပဲ”

“ဪ၊ ဟုတ်လား။ အဲဒါဆို ဘယ်နားမှာလဲ၊ ကိုယ်
လာခဲ့မယ်လေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောရအောင်လို့ပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမက လှစ်ခနဲပြုံးကာ ပျော်နေသောစိတ်
ကို ဖုံးဖိပြီး...

“သောတရှင်လည်း အဲဒီဆိုင်ကိုပဲ လာနေတာပါ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် ကိုယ်စောင့်နေမယ်လေ။ ရသလား”

“အင်း၊ အဖော်မရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ သူမမှာ ပျာယာခတ်သွားရပါသည်။ သူနဲ့တွေ့ချင်ဖောအားကြီးပြီး လိမ်ခဲ့မိပြီးမှ ခုချိန်အထိ အိမ်ကမထွက်ရသေးတဲ့အဖြစ်ကို သူသိလျှင် ရယ်များနေမလား။ မတတ်နိုင်ပါ။ ထိုသို့မှမလိမ်ရင် သူမသိက္ခာကျလေပေမပေါ့။

သူမက ပျာပျာသလဲပင် မှန်ကိုပြေးကြည့်ရ ဝတ်စုံရွေးရနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားမိပါသည်။ အရေးထဲ ဘာဝတ်လို့ဝတ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသေးတာကြောင့် သူမနှင့်လိုက်မည်ထင်သော ကိုယ်ကပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။

“ယောက်ျားကလေးတွေမှာ ဒီလောက်ကျပ်တာကြီးက အဆင်ပြေပါ့မလား”

ဟုတွေးကာ ချိတ်ထားသော မီးခိုးရောင်ဝေ့စကုတ်ကို

ဆွဲဖြုတ်၍ အိပ်ရာပေါ်မှဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး လွယ်နေကျအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ပြေးဆင်းလာတော့...

“ဟဲ့၊ ဘယ်လဲ... ပျာယံပျာယာနဲ့”

“အရေးကြီးတယ် မေမေရေ၊ သိပ်ကိုအရေးကြီးနေတယ်”

ဟုသာ အော်ပြောပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ မီးပွိုင့်မိနေတာနှင့် ကားငှားနေရတာနှင့်မို့ မိနစ်လေးဆယ်မျှ ကြာသွားခဲ့ပါသည်။

သူ ရှိများရှိပြီးမလားဟု ရင်တမမနှင့် ဝင်လာရပေမယ့် အစွန်ဆုံးစားပွဲဝိုင်းတွင် အေးဆေးစွာထိုင်နေသောသူ့ကို တွေ့ရ၍ မောလာသမျှတွေ ပြေလျော့သွားရပါသည်။

သူမက သူ့ထံသို့ တည့်တည့်လျှောက်သွားချိန်တွင် သူက သူမကိုမြင်သွားကာ ပြုံးပြပြီး မတ်တပ်ထရပ်ပါသည်။ ပြီးနောက် သူမထိုင်ရန် ခုံကို စားပွဲအောက်မှ ဆွဲထုတ်ပေး၏။

“ဘာသောက်မလဲ”

“ကော်ဖီပဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲ့လိုပဲမှာထားတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုသိသလဲ”

‘ကိုယ်နဲ့မင်း ဒီမှာတွေ့တာ နှစ်ကြိမ်လေ။ နှစ်ကြိမ်လုံး မှာ မင်းက ကော်ဖီပဲသောက်နေတယ်’

ဟု တိတိကျကျဆိုတော့ သူ့အပေါ် ပို၍ရှူးသွပ်ချင်လာ ရပါသည်။

“ကော်ဖီသောက်ရတာကို ကြိုက်လား”

“ခါးတဲ့အရသာကိုကြိုက်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင် သောတရှင်က စွဲမြဲခိုင်မာတာပေါ့”

“ရှင်!...”

“ကိုယ်လည်း ကော်ဖီသောက်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ကိုယ် ကော်ဖီသောက်ချိန်တိုင်း သောတရှင်ကိုတွေ့လို့ရမလား”

“ရှင်!...”

“ဒီလိုပါ၊ ကော်ဖီမိတ်ဆွေလေ”

ဟုဆိုပြီးမှ သူမကိုသေချာကြည့်ကာ သူ့ရယ်မိသွားပါ ၏။ သူမမှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“သောတရှင်က ရိုးရိုးလို့ထင်နေတာ၊ အဲ့လိုချစ်စရာ ကောင်းတာလေးတွေလည်း ရှိနေသားပဲ”

“ရှင်!...”

“သိပ်ကို အလျင်လိုနေလို့နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို မျက်စပစ်ပြသဖြင့် သူမမှာ သူမအင်္ကျီကို ပြန်ဝံ့ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ သူမ ရှက် သွားရပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာမှ အမှားလုပ်မိ၍ ဒီမျက်နှာကို ဘယ် နား ဖွက်ထားရမှန်းမသိဖြစ်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ပြောင်းပြန်ကြီးဝတ်ထားခဲ့သောအင်္ကျီမှာ ကြယ်သီးတွေက ကမောက်ကမတပ်ထားမိနေပါသေးသည်။

အား... ရှက်လိုက်တာနော်... ဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ညည်းတွားမိသွားကာ မျက်နှာမှာလည်း မထားတတ်အောင်ဖြစ် သွားရပါသည်။

ဒါကို သူကသိ၍ ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်နေမိကာမှ...

“လှပါတယ်၊ စတိုင်လ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေတာပဲ။ မရှက်နဲ့”

ပါနဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ရှက်ရှက်နှင့်ပြီးပြီးလေး လုပ်ပြ
လိုက်သည်တွင်...

“အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

ဟူသော ဘာရယ်မဟုတ် ပြောချလိုက်တဲ့သူ့စကားက
သူမနှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်သွားရပါသည်။

“ဟိတ်!... မင်းနဲ့ ခုလိုမကြာခဏတွေ့ချင်တယ်။ ရ
မလား”

ဟူသော ပြောင်ကျတဲ့စကားလုံးကို သူမ ဘယ်ကဘယ်
လိုစပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

‘ရပါတယ်၊ တွေ့တာပေါ့’ ဟု ရင်ထဲကရှိတဲ့အတိုင်း
ပြောပစ်ရအောင်လည်း မသင့်တော်လှပါ။ ဒါမှမဟုတ် အင်တင်
တင်လုပ်လိုက်ပြန်ရင်လည်း သူ့ကိုမနှစ်သက်ဘူးထင်ပြီး နောက်
ဆုတ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အကောင်း
ဆုံးစကားလုံးကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေရပါသည်။

“သောတရှင်မှာ အချိန်မရှိလို့လား”

“အင်း... ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ သောတရှင်က
အခု အလုပ်မှမရှိသေးတာ”

“အလုပ်မရှိသေးတာ၊ ဟုတ်လား၊ မလုပ်ချင်သေးလို့
လား... မရှိတာလား”

“မရှိတာပါ”

“အဲ၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မလား”

“ရှင်”

“သောတရှင်နဲ့လိုက်ဖက်မှာပါ”

“တကယ်တော့ သောတရှင်တတ်တာ ဘာမှမရှိသေး
ပါဘူး”

“ကွန်ပျူတာတော့ နှိပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာသာစကားကရော”

“အင်္ဂလိပ်တော့ နည်းနည်းရတယ်”

“ဒါဆို ဘာလိုသေးလို့လဲ၊ လာမယ့်တနင်္လာနေ့မှာပဲ
အလုပ်ဆင်းတော့”

“ရှင်!...”

“ကိုယ့်မှာ စက္ကထရီ လိုတယ်လေ။ မခန့်ရသေးဘူး။
ဖေဖေက ကျန်းမာရေးအရ ခုဆို အနားယူနေတော့ ကိုယ်က
သာမန်ထက်ပိုလို့ အလုပ်များတယ်”

“ဒါကြောင့် သောတရှင်ဆီ ဖုန်းမဆက်တာပေါ့”

“ကိုယ့်ဖုန်းကို မျှော်နေလို့လား”

“အာ... မ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို လုံးဝမမျှော်ဘူးပေါ့”

“အာ... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှက်နေပြီနဲ့တူတယ်၊ ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ... ကိုယ့်ဆီ
မှာ အလုပ်ဆင်းမှာလား”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ အပြုံးကို လုံအောင်မဖုံးနိုင်တော့
ပေမယ့် သူမ စိတ်အပျက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။
မှန်ပါသည်။ ဒါကတော့ သူမရဲ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ပီတာက ပြုံးပြီး
ဖြိုးကြီးနှင့် ရောက်လာခြင်းပါပဲ။

သူမ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် ပီတာက သူမတို့ဝိုင်းနားသို့

လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... သူမနား ရစ်သီရစ်သီ
လာလုပ်ပြန်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်...

“သောတရှင်၊ မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ ဪ၊ မှတ်မိပြီ
လုံမနီရဲ့အစ်ကို ဂျရီး မဟုတ်လား”

ဟု ပီတာက တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး
နှုတ်ဆက်လာတော့ သူက လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာပင် နူးညံ့
စွာ ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“လုံမနီ လက်ထပ်သွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို သိရပါ
တယ်။ ဒီကြားထဲ ခရီးလွန်နေခဲ့လို့ မင်္ဂလာပွဲကို မလာဖြစ်ခဲ့တာ
ပါ”

ဟုဆိုကာ သောတရှင်ကိုကြည့်ပြီး...

“မတွေ့တာကြာလို့လားမသိဘူး၊ သောတရှင်က ပိုလှ
လာတယ်”

‘သေလိုက်ပါလား... ကောင်စုတ်ရဲ့’ ဟုပြောပစ်ချင်ပေ
မယ့် သူ့အရှေ့မှာမို့ ဒေါသတို့ကို ချုပ်တည်းကာ ပြုံးပြလိုက်ပါ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အရှေ့မှာတော့ သူမ အမှတ်တိုးရချင်မိ

တယ်လေ။ သို့သော် သူက ဒါကိုအထင်လွဲသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချက်ချင်းဆိုသလို မတ်တပ်ထရပ်ကာ...

“အနောက်အယုတ်ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ချွတ်တင်ထားသောကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး...

“ကိုယ့်မှာ ကိစ္စလေးရှိလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ ကဲ၊ ဝီတာ၊ ကိုယ်သွားပြီနော်”

ဟုဆိုကာ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ ဘာလို့ အဲလောက်ထိ သဘောထားသေးသိမ်နေရတာလဲ...သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်ပါ။ သို့သော် စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ထွက်လာခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဘာကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်နေဦးမှာလဲ...

“လုံမနီရဲ့အစ်ကိုက စမတ်ကျတယ်နော်”

ဟု သူ့ကျောပြင်ကိုရည်ညွှန်းပြီး ဝီတာက ပြောလျှင် သူမ ဝီတာ့အပေါ် ပေါက်ကွဲပစ်ချင်မိပါသည်။

“နင် ဘာကိစ္စပေါ်လာပြန်တာလဲ”

“စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာ!”

“သောတရှင်ပဲ စဉ်းစားမယ်လို့ပြောတယ်လေ။ ခုဆို ကိုယ့်မှာ အလုပ်အကိုင်လည်း ရှိနေပြီ၊ ဒီနှစ်လအတွင်းမှာ ကိုယ်ခရီးတွေလည်း အများကြီးထွက်တယ်။ လာမယ့်ငါးရက်နေ့မှာ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံတွေ ပြိုင်ပွဲဝင်ထားတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီဘက်မှာ ပါရမီရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သောတရှင် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေစေဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားနေပါတယ်”

“အရူး... သိပ်ကိုရူးနေတဲ့အရူး”

ဟုသာ မုန်းမုန်းနှင့်ဆိုပစ်ပြီး အိတ်ကိုဆွဲယူကာ ထလာခဲ့သည်တွင် ဝီတာက နောက်မှကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြီး...

“ကိုယ် ပို့ပေးမယ်လေ၊ ကိုယ့်မှာ ကားပါပါတယ်”

“နင်လိုက်မလာနဲ့နော်”

“ဘာလို့လဲ”

“လိုက်လာရင် ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှမကြည့်တော့

ဘူး”

၆၆ **မယ်ခိုင်**

ဟုပြောပစ်တော့ ပီတာက တကယ်ပဲ မလိုက်လာဘဲ
ရပ်နေသဖြင့် သူမက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ပင် လာခဲ့ရပေမယ့်
သူမ မကျေနပ်ပါ။

မမမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

အလုပ်ခန့်မယ်လို့ပြောပြီး ဖုန်းလည်း တစ်ချက်မှဆက်
မလာခဲ့၍ သူမမှာ ချီတုံချတုံဖြစ်နေရပါသည်။

သူ စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆိုတာ မရေးမရာဆိုပေမယ့် သေ
ချာလုနီးပါးဖြစ်ရတာမို့ သူမမှာ ချီတုံချတုံနှင့် စမတ်ကျတဲ့ဝတ်
စုံကိုပဲ ဝတ်ရကောင်းနိုး၊ ခါတိုင်းဝတ်နေကျကိုသာ ဝတ်ရကောင်း
နိုးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရပါသည်။

သူမအလုပ်လုပ်ရမှာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီ
က ဘယ်မှာမို့ သူမက ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ သူထံတွင် အလုပ်လုပ်ချင်မိပါသည်။ အကြောင်းကတော့ သူမက သူ့အနားမှာ နေချင်လို့ပါပဲ။ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခြင်း အားဖြင့် သူ့ကို သူမ တစ်ချိန်လုံး ခိုးငေးခွင့်ရမယ်လေ။

“ဒီး! ဒီး! ဒီး!...”

ဟူသော ဖုန်းမြည်သံက သူမကို အတွေးကမ္ဘာထဲ ဆွဲထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“ဟလို”

“ကိုယ် မင်းကိုစောင့်နေတာ ခုနစ်မိနစ်ရှိသွားပြီ”

“ရှင်!”

“အလုပ်မတက်တော့ဘူးလား”

“သောတရှင်ကို မခန့်တော့ဘူးထင်လို့ပါ”

“မင်း ကိုယ့်ကို အထင်သေးလှချည်လား။ ကိုယ်က

အခုမှ ချဉ်ချဉ်... အခုမှ ချိုချို လုပ်တတ်တဲ့လူမျိုးလား”

ဟုပြောလိုက်ရပေမယ့် ဒါတွေက ရင်ထဲကစကားမဟုတ် တာကို သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးပါ။

“ကိုယ် နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ပဲစောင့်မယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ဖုန်းလိုင်းမှာ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် သူမမှာ ပြာယာခတ်သွားရပါသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးဘူး။ ပြဿနာပဲ၊

ဒါမှန်းသိရင် စောစောကတည်းက ဝတ်ထားပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကုတင်ပေါ် အသင့်တင်ထားသောဝတ်စုံကို ဖြစ်သလို လျှိုဝတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲယူကာ...

“ဘာတွေယူရဦးမှာလဲ”

ဟုသေချာစဉ်းစားချိန်မရတော့ပါဘဲ ပြေးဆင်းလာခဲ့ရာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသောမေမေနှင့် လှေကားရင်းတွင် ဆုံမိ ပြီး...

“ဟဲ့၊ ပျာယံပျာယာနဲ့ ဘယ်လဲ”

“မဖြေအားဘူး မေမေရေ၊ နောက်မှပဲ”

ဟုသာ ပြီးစလွယ်ပြောပြီး အရှူးလိုပြေးထွက်လာခဲ့ရာ ခုနစ်မိနစ်တိတိတွင် လမ်းဆုံသို့ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

သူ့ကားကို နောက်ပြီးလေး မြင်ရပါသော်လည်း ပြေး ခြင်းကို အရှိန်မသတ်နိုင်တော့ပါချေ။ သို့သော်လည်း သူ့ကား

နားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ယောင်လည်လည်တော့ဖြစ်မိသား။

သူက အနည်းငယ်မောနေပုံရသောသူမကို မျက်လုံး
စွေကြည့်ရုံလေးကြည့်ကာ...

“နှစ်မိနစ်စွန်းတယ်”

ဟု ကားစက်နှိုးရင်း ဆိုပါသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တက်လေ”

ဟု သူ့ဘေးနားမှခုံကို ရည်ညွှန်းပြီး ဆိုတော့မှ သူမ
မှာ ရဲရဲပုံတက်ရဲရတာပါ။

သို့သော်လည်း သူမအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံရသော
သူ့ပုံကြောင့် သူမမှာ စကားရဲရဲမပြောရဲပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုဖြိုခွဲဖို့ သူမမှာ စကားစရာနေစဉ်မှာ...

“မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စူပုပ်ပုပ်နဲ့”

“ကိုကိုရော ဘာထူးလို့လဲ”

“ဘာ”

ထိုအခါမှာ မီးပွင့်မိ၍ ကားကိုရပ်လိုက်ရပါသည်။ သည်
တော့မှ သူမကိုသေချာကြည့်မိရာ ရယ်ချင်သွားရယ် ရယ်ပစ်

ပါ၏။

သူမမှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။

သူက ဘာကြောင့် ဒီလိုကြီး ရုတ်တရက်ရယ်ရတာ
လဲ။ သူမ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲနှင့် ငုံ့ကြည့်
လိုက်ရာတွင်လည်း သူမမှာ ဘာအမှားမှမတွေ့ပါချေ။ အကျိုးက
လည်း ပြောင်းပြန်မဟုတ်ဘဲ အကောင်းအတိုင်းပါပဲ။ ထို့ကြောင့်
ပင် သူမကိုယ်သူမ အဖြေရှာမရသည့်အဆုံး...

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ရယ်ရလို့ပေါ့”

“သောတရှင်မှာ ဘာမှားနေလို့လဲ”

ဟုဆိုတော့ သူက နီလုနီချင် မီးပွင့်ကိုကြည့်ပြီး တူး
ဘောက်စ်ပေါ်မှ တစ်သျှူးစကို ဆွဲထုတ်ကာ ပါးတွင်ပေးနေသော
နှုတ်ခမ်းနီကို သုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူမ ရင်ခုန်သွားရပါ၏။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ လွဲမှားနေတဲ့ သူမရဲ့နမော်နဲ့မဖြစ်ရပ်
လေးကို ကျေးဇူးတင်သွားမိပါသည်။

သည့်နောက်တွင် သူက သူမကို စကားတစ်လုံးမှ ထပ် မပြောတော့ပါဘဲ ရှေ့ကိုသာ ဦးတည်မောင်းနေပြီးမှ ဖိနပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပါသည်။

သူက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူမကိုပါ ဆင်းစေ၍ သူမ မှာ ကြောင်နုနုဖြစ်သွားရ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကို”

“ဒီလိုဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနဲ့ ဒီဖိနပ်က မလိုက်ဖက် ဘူး”

ဟုဆိုတော့မှ သူမက မိမိဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သွားပါ ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့... ပျာယံပျာယာနှင့် တွေ့ကရာ ကောက်လျှိုခဲ့ မိတာ ဒေါ်လေးရဲ့အိမ်စီးဖိနပ်ကြီးပါလား။

ရှက်လိုက်တာနော်... သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ ပါဘဲ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ့နောက်မှ လိုက်နေမိပါသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သူက သူမကို ခုံပေါ်တွင် ထိုင်စေ ပြီး သူ့စိတ်ကြိုက်ဖိနပ်လှလှလေးများကို တစ်ရံပြီးတစ်ရံ ရွေး၍ သူမခြေထောက်နား ကပ်ကြည့်ပါ၏။ သူမမှာ ရင်ခုန်လိုက်ရတာ။

လောကမှာ သူ့ထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ယောက်ျား မရှိတော့ပါ ဘူးဟုပင် ရင်ထဲသတ်မှတ်သွားမိသည်ထိပင်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူက ရွှေအိုရောင် ဒေါက်ချွန်လေး ကို သူမဖို့ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပေးပါ၏။

သူမ စီးခဲ့ဖူးသောဖိနပ်တွေထဲတွင် ထိုဖိနပ်က အလှပ ဆုံးဟု ထင်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းကို ဖိနပ်ဝယ်မပေးချင်ခဲ့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့”

“ဘာလို့ထွက်ပြေးရမှာလဲ ဒီနေ့မှ အလုပ်စဝင်ရမှာကို”

ဟုဆိုတော့ သူက ပြုံးပါသည်။

“စက္ကထရီက ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“ကိုယ့်ဆီဝင်တဲ့ဖုန်းတိုင်းကို မှတ်သားရမယ်။ ပြီးတော့ သတင်းပို့ရမယ်၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ်က စာရိုက်ခိုင်းမယ်။ ကိုယ် က တစ်နေ့ကို ကော်ဖီနှစ်ကြိမ် သောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက နေ့လယ်တစ်နာရီတစ်ကြိမ်ပဲ တာဝန်ယူရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်

အပြင်သွားတဲ့အချိန်မှာ လိုက်ရမယ်။ အခန့်မသင့်ရင် ခရီးလည်း ထွက်ရမယ်”

သူမ သိပ်ကြိုက်သွားပါသည်။

ထိုအလုပ်မျိုး နားရက်မရှိပင် လုပ်ပစ်ချင်ပါသေး၏။

“ကုမ္ပဏီရောက်ရင် မင်းကို ဖောင်နီပေးလိမ့်မယ်။ ဖြည့်သင့်တာ ဖြည့်ပြီး ကိုယ့်ဆီယူလာခဲ့ပေါ့။ ဒါမှ တရားဝင်ဝန်ထမ်း ဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မရှင်းတာ၊ နားမလည်တာရှိရင် ကိုယ့်ကိုထိုက်ရိုက် မေးလို့ရတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမထက်ပျော်တဲ့လူပင် သူမလောက်ပျော် လေဦးမလားဟု တွေးမိလိုက်ပါသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ လုံမနီရေ... မင်းကြောင့် ဒီလောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့လူနဲ့ ခုလိုဆုံစည်းရတာ။ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင် တာပါ’ဟုပင် အော်ပြောပစ်ချင်လှပါသည်။

သို့သော် သူ့ဘေးနားမှာမို့ ပြုံးစိစိသာ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

သူက ကားကို လမ်းတစ်ခုထဲ ချိုးကျွေပြီး ကွန်ဒိုခန်း တွေဟု ထင်ရသော အဆောက်အဦး၏အောက်ထဲသို့ မောင်းဝင် သွားပါသည်။

ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုယူ၍ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက် ရာ သူမပါ သူ့နည်းတူဆင်းပြီး သူ့နောက်သို့ ခပ်ယုံယုံလေး လိုက်ပါဖြစ်နေပါ၏။

သူက စမတ်ကျစွာပင် ဆင်းသွားပြီး ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွား၍ သူမလည်း သူ့နောက်မှ ဝင်သွားပြန်ပါသည်။ သူက နံပါတ်များထဲမှ တစ်ဆယ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

မကြာခင်မှာပဲ မီးနီလေးက တစ်ဆယ်တွင် ရပ်တန့်သွား ပြီး တံခါးက အော်တိုပွင့်လာ၍ သူရော သူမပါ အခန်းငယ်ထဲ မှထွက်ပြီး လျှောက်လာဖြစ်ကာ သူက အင်္ဂလိပ်စာများနှင့်ရေး ထိုးထားသော မှန်ချပ်အညိုရောင်ကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွား၍ သူမပါ လိုက်ဝင်သွားရာ လူအများကြီးကို သွားခနဲမြင်တွေ့ခွင့် ရသွားပါသည်။

သူက တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် နောက်ထပ်အညိုရောင်

၇၆ ❀ မယ်ခိုင်

မှန်ချပ်ကာအခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ သူမပါ လိုက်ဝင်သွားပါသည်။
သူက အခန်းထဲရောက်တော့ အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်မှာ
တင်လိုက်ကာ သူမကို စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးပါသည်။

“ဒီထဲမှာ ဖြည့်ပါ”

ဟုပြောလိုက်တုန်းရှိသေး...

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၍...

“ဝင်ခွဲပါ”

ဟု သူကအသံပြုလိုက်ရာ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့်လူက
ဝင်လာပါသည်။

“ဒီလအတွက် စာရင်းချုပ်ပါ ဆရာ”

ဟုဆို၍ ဖိုင်တွဲအဝါကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရာ သူက
လှမ်းမယူသေးဘဲ...

“သူက မန်နေဂျာဦးအောင်လှတဲ့ ဦးအောင်လှ... သူ
က ကျွန်တော့်ရဲ့ စက္ကယရီ သောတရှင်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု ဦးအောင်လှဆိုသူက သွက်လက်စွာ ပြောပေမယ့်
သူမကတော့ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ရုံ အသိအမှတ်ပြုပါသည်။

“ကိုယ့်အခန်းဝင်ဝက စားပွဲဟာ မင်းနေရာပဲ။ ခြောက်၊
ဦးအောင်လှ... ညနေကို အစည်းအဝေးရှိမယ်လို့ပြောပါ။ အဲ
ဒါပြီးမှ ရုံးဆင်းတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူမကိုရော ဦးအောင်လှကိုပါကြည့်ပြီး...

“သွားလို့ရပါပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဝမ်းနည်းသွားရပါ၏။ ဘာကြောင့်
သူမရဲ့စားပွဲကို သူ့အခန်းထဲမှာ မထားရတာလဲပေါ့။

အပြင်ကိုရောက်သွားတော့ စားပွဲပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဘာ
လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား၍မရပါ။ သူများတွေက ဘာလုပ်နေသလဲ
ဆိုပြီး အကဲခတ်တော့လည်း ကိုယ်စီအလုပ်ရှုပ်နေကြတာကြောင့်
တကယ်ပဲ သူမမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

အချို့ကျတော့လည်း အလုပ်များသည့်ကြားမှပင် သူမ
ကို တရိပ်တစောင်း ခိုးကြည့်နေကြသေးရာ သူမမှာ ပို၍အနေ
ကျုံ့ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမက သူပေးခဲ့သောစာရွက်တွင် ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကျဉ်းကိုဖြည့်ကာ တံခါးခေါက်ပြီး အထဲဝင်သွားတော့ သူက လည်း အလုပ်လုပ်နေပါသည်။ ဒါဆိုရင် တစ်ရုံးလုံးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း အလုပ်မရှိတာပေါ့။

“ကိုကို... ဒီမှာ”

ဟုဆို၍ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တော့...

“နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီကို အပြင်သွားဖို့ရှိတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်နေ၍ သူမမှာ အလိုက် သိစွာပင် ပြန်ထွက်လာရပါသည်။

အလုပ်လုပ်စရာမရှိသည့်အဆုံးတွင် ကွန်ပျူတာကိုဖွင့်ကာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ၏။

ကြည့်စရာ ပန်းချီရော၊ ဓာတ်ပုံရော ကုန်သွားလေတော့ နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီခွဲနေပါပြီ။ ထိုအချိန်မှာမှ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေသူများထံမှ ကြွက်စိကြွက်စိထွက်ပေါ်လာရပါသည်။ ဂေက္ခ သူတို့ ထမင်းစားကြတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

တစ်ရုံးလုံးမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင် စကားလေးများ

ပြောကြပြီး သစ်သားတံခါးအဝါကြီးရဲ့နောက်သို့ ဝင်သွားကြပါသည်။

သူမ သိလိုက်ပါ၏။ ထိုဟာ ထမင်းစားခန်းပဲဟု။

နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိအချိန်မှာတော့ သူမက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရ၍ ညောင်းနေသောခါးများမှာ ထုံခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမက တံခါးကိုခေါက်ကာ ခွင့်တောင်းပြီးမှ ဝင်လိုက်ပြီး...

“ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပါပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူက လက်မှနာရီကိုကြည့်ကာ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ကာ...

“သွားရအောင်လေ”

ဟု ဆိုင်းမဆင့်မဆင့်ဆိုတော့ သူမမှာ အစီအစဉ်မရှိပင် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘာအစားအစာကိုကြိုက်သလဲ”

“ဟင်!...”

“နေလယ်စာ စားချိန်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူမက သဘောပေါက်ကာ...

“တရုတ်စာ”

ဟု မဆိုင်းမတွပင်ဖြေ၍ သူကပြုံး၏။

သူမဘဝမှာ ခုချိန်လောက် သာယာခဲ့ဖူးသည်မှာ မရှိ
ဟု ထင်ပါသည်။

ခုတော့ သူနှင့်အတူ ကားတစ်စီးထဲမှာ အတူထိုင်ပြီး
တစ်ရုံးတည်းမှာအတူ၊ ပြီးတော့ နေလယ်စာလည်း ခုလိုမျက်နှာ
ချင်းဆိုင် စားနေရ၍ ဒါ အိပ်မက်များလားဟု ယုံမှားမိသည်က
လည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါရယ်ပါ။

ခုလိုကျတော့ သူမနှင့်သူက ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာတစ်
ခု ရောက်နေကြပြီဟု ရင်ထဲမှာ ထင်နေမိပါသည်။

သူမနှင့်သူ ရုံးပြန်ရောက်သွားတော့ ဝန်ထမ်းများမှာ ပုံ
မှန်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေကြပြန်ပါသည်။ သူ့အတွက် သူမက ကော်
ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ပို့တော့ သူမကိုပင် မော့မကြည့်တော့ဘဲ သူ
က အလုပ်များနေခဲ့ပါသည်။

ကွန်ပျူတာကို ရောက်တတ်ရာရာနိုင်လိုက်၊ သူ့အခန်း
ထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်နှင့် ညနေသုံးနာရီထိုးသွားတော့ စကား
ပြောသံတို့က ထပ်မံ၍ထွက်ပေါ်လာပြီး မှန်အညိုရောင် ကာထား
သောအခန်းထဲ ထပ်မံ၍ ဝင်သွားကြပြန်ပါသည်။

ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲဟု သူမက စိတ်ဝင်တစ ဖြစ်
နေခိုက်တွင် သူက အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး လိုက်ခဲ့ဟု ပြောနေ
သလို သူမကိုကြည့်သဖြင့် သူမမှာ သူ့နောက်သို့ ခပ်ယှဉ်းလေး
လိုက်ပါပြန်ပါသည်။

သူလည်း သူများနည်းတူပင် ထိုမှန်အညိုရောင်ကာ
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ ပထမဆုံး သူမ တွေ့လိုက်
ရတာကတော့ အလွန်တရာရှည်တဲ့ ကျွန်းစားပွဲရှည်ကြီးကိုပါပဲ။
အယောက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှရှိသောလူထုလေးမှာ စည်းကမ်းကျန
စွာပင် နေရာယူထားကြပါသည်။

သူမကတော့ ထိုလူတွေကို သူ့နည်းတူ ဖြတ်ကျော်ကာ
သူ့နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေရပေမယ့် အူ
ကြောင်ကြောင်နိုင်လှပါသည်။

သူက စားပွဲ၏ထိပ်ဆုံးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ဘေးရှိခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက မန်နေဂျာဦးအောင်လှဆိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမကိုသိနေသော ဦးအောင်လှက နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုရုံလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၍ သူမက ခေါင်းညွှတ်ကာ ပြုံးပြမိပါ၏။

သူက မတ်တပ်ရပ်ကာ...

“အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါ။ ပထမဦးဆုံး လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်... သူက ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စက္ကထရီပါ။ သောတရှင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက ထရပ်ကာ...

“မင်္ဂလာပါရှင်... အားလုံးပဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မနာမည်က သောတရှင်ပါ။ ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်တာ မို့ ဘာမှတော့ မသိသေးပါဘူး။ ကူညီ သင်ပြပေးစေလိုပါတယ်ရှင့်”

ဟု သွက်သွက်လက်လက်ပင်ပြောတော့ သူက သူမ

ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ပါ၏။ သူ တစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် လူအများရှေ့မှာမို့လားမသိ။ သူက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ရှေ့မှစာရွက်ကိုသာ လှန်ကြည့်ပြီး...

“ဒီနေ့ အစည်းအဝေးခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ အားလုံး... သိပြီးဖြစ်မှာပါ။ မန္တလေးရုံးခွဲမှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ ကန်ထရိုက်အတွက် ကွင်းဆင်းရပါမယ်။ အဲဒီအတွက် မိမိစိတ်ကြိုက် ပရိုဂရမ်ကို ရေးဆွဲတင်ပြပါ။ ဒီကြားထဲ သုံးရက်အချိန်ရပါလိမ့်မယ်။ ရွေးချယ်ခံရတဲ့အင်ဂျင်နီယာကတော့ တာဝန်ခံရာထူးနဲ့ မန္တလေးရုံးခွဲကို ပြောင်းရွှေ့ရပါမယ်။ မရှင်းတာရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်”

ဟူသောစကားလုံးနှင့် အစည်းအဝေးကိုဖွင့်လှစ်လိုက်ရာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ထသူ ထ၊ ပြောသူ ပြော၊ ကန့်ကွက်သူ ကန့်ကွက်၊ လက်ခံသူက လက်ခံနှင့် ရှက်ယှက်ခတ်သွားသည်မှာ မိနစ်လေးဆယ် ကြာသွားခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အုပ်စုဖွဲ့၍ ရေးဆွဲတင်ပြခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားပြီး အယောက်နှစ်ဆယ်ကို အုပ်စု လေးဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းစေ

ခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။ စည်းဝေးပွဲပြီးတော့ အားလုံး
အလျှိုလျှိုထပ်ပြန်သွားကြသည်တွင် သူက သူ့ရှေ့ကစာရွက်အုပ်
ကြီးကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ကြည့်ရင်း...

“မင်း စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား”

ဟု သူမကို နားလည်သလိုဆိုလာ၍...

“ဟင့်အင်း၊ မရှုပ်ပါဘူး”

“အုပ်စုလေးဖွဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့အထဲမှာ မင်းနဲ့ကိုယ်က တစ်
အုပ်စုပေါ့”

“အဲလိုလား”

“အင်း... အကယ်၍ ခရီးထွက်ရမယ်ဆို မင်းလိုက်
လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ခရီးက ဘာလို့လဲ”

“မြေကြည့်ရမယ်လေ၊ မကြာခင် နေပြည်တော်သွား
ဖို့ကိစ္စ ရှိသေးတယ်။ မင်း ခရီးမထွက်နိုင်ရင် ကြိုပြောပါ”

“သူတို့တွေရော ခရီးထွက်ကြသလား”

“အင်း၊ ဆိုပါတော့၊ အနိုင်ရဖို့အတွက်တော့ မန္တလေး

ကို သွားကြဦးမှာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“မြေရဲ့တည်နေရာ၊ နေရာအကျယ်အဝန်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ
ကို မလေ့လာဘဲလုပ်ရင် ရှုံးသွားမှာပေါ့”

“ကိုကိုက သိပ်တော်တာပဲ”

“အဲလိုမြှောက်ပြောတော့ ကိုယ်က ဘာနဲ့ကျေးဇူးပြန်
ဆပ်ရမလဲ”

“အာ... အဲဒါကြောင့်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုယ်
ပေးထားတဲ့ဖိနပ်တောင် အသစ်ကြီးရှိသေးတယ်။ သောတရှင်
လည်း လခထုတ်မှ ကိုကိုကို တစ်ခုခုဝယ်ပေးရမယ်”

“လခ!... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ် လခအကြောင်းမပြော
ရသေးဘူး”

“မပြောလည်း ရပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သူက ထပ်မေးခဲ့တော့မှ သူမမှာ ဘာပြန်ပြောလို့
ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

လခလိုချင်လို့လုပ်တာမှမဟုတ်တာဟု ပြောလှပြောခင်
ဒီနှုတ်ခမ်းကို သူမ ထိန်းလိုက်နိုင်လို့ပါ။ ရုံးဆင်းတော့လည်း
သူနှင့်အတူမို့ သူက သူမကို သူမဆင်းနေကျ လမ်းဆုံတွင် ချပေး
ပါသည်။

“ကိုယ်...ည၊ ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

ဟုဆို၍ ပြန်မောင်းထွက်သွားတော့မှ သူမက ပြုံး၍
စွာပင်လှည့်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ အိမ်ထဲဝင်တော့ မေမေက ပျာယံပျာယာနှင့်...

“သမီး တစ်နေကုန်တယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘာမှပြော
မသွားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ ဖုန်းကလည်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ပျာနေတာနဲ့ မေ့သွားတာ”

“ဒေါ်လေးဆီ ဆက်တော့လည်း သမီးမလာဘူးဆိုလို့
ဘယ်ရှာလို့ရှာရမှန်းမသိ”

“ကလေးကျနေတာပဲ မေမေကလည်း”

“ကလေးပေါ့ဟဲ့၊ မိဘရဲ့မျက်စိထဲမှာတော့ သားသမီး
က ကလေးပဲ”

“သမီး၊ လူကြီးဖြစ်ပါပြီ မေမေရဲ့”

“လူကြီး”

“လူကြီးမို့ပဲ အလုပ်လုပ်တာပေါ့”

“အလုပ်လုပ်တယ်”

“အင်း... အခုပဲ အလုပ်က ပြန်လာတာ”

“ဘာ!...”

“မယုံဘူးလား”

“နေစမ်းပါဦး... ဘယ်နေရာမှာ ဘာအလုပ်မို့ ဒီအမေ
ကို ဘာမှမပြောဘဲ နေရတာလဲ”

“ဟာ... မေမေ့စကားကလည်း အသည်းကျိန်းစရာ
ကြီး။ သမီးက စက္ကထရီရာထူးပါ”

“ဘာ! ညည်းလိုအရည်အချင်းကို စက္ကထရီ ခန့်တယ်၊
ဘုရား... ဘုရား... ကုမ္ပဏီတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းဦးတော့မှာ
ပဲ။ နေစမ်းပါဦး... ဘယ်မှာတုန်း”

“Water Light... မှာလေ”

“ဆောက်လုပ်ရေးလား”

၈၈ ❀ မယ်ခိုင်

“မေမေသိလို့လား”

“နာမည်ကြီးပဲ၊ နေရာတကာ သူတံဆိပ်ချည်းပဲ မြင်
နေရတာ မသိဘဲနေပါ့မလား”

“သမီး အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ မေမေရဲ့”

“ဆယ်ရက်ခန့်မှာလား... တစ်လခန့်မှာလား”

“ရာသက်ပန်ဖြစ်ချင်နေတာ”

“ကောင်မလေးနော်၊ ရုပ်ကိုက မချိုမချင်နဲ့”

ဟုဆိုတော့ မေမေရဲ့ကိုယ်လေးကို သူမက သိုင်းဖက်
လိုက်ပါသည်။

“ဟင်! မေမေ”

ဟု စားပွဲပေါ်မှ သစ်သီးခြင်းကြီးကို မြင်သွားပြီးမှ ပြော
လျှင် မေမေက...

“ဘာလဲ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ အိမ်ကို ဘယ်သူလာသွား
တာလဲ”

ဟု တအံ့တဩမေးတော့ မေမေက သူမကိုစူးစမ်းသလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မှိုက်သော ကောင်းကင် ❀ ၈၉

ပြန်ကြည့်ကာ...

“လူငယ်လေးတစ်ယောက် လာသွားတယ်။ သူ့နာမည်
က ပီတာတဲ့”

“ဘာ!... ပီတာ”

“ပုံစံကတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်ပါပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
လည်းရှိတယ်။ သမီးကို ရည်ငံနေတယ်ဆို”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ဒီကောင်ကတော့”

“သူနဲ့သိတာ ကြာပြီလား သမီး”

“ကျောင်းမှာပါ”

“သူက သမီးကို စွဲစွဲလန်းလန်းရှိနေတဲ့ပုံပဲ။ အေးလေ၊
စွဲစွဲလန်းလန်းရှိလို့ပဲ မိခင်ကို တကူးတကလာတွေ့တာပေါ့”

“မဆင်မခြင်နဲ့ ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“သမီးက ရှင်းရှင်းနေရင် ဘာမှမရှုပ်ပါဘူးသမီး”

“သမီးပုံက သူ့ကိုကြိုက်နေပုံပေါ်လို့လား မေမေရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ရင်တော့
တစ်ဖက်လူရဲ့စိတ်သဘောဟာ အဓိကပဲ။ ကိုယ်ချစ်က အဓိက

ရွှေပဒေသာစာပေ

၉၀ ❀ မယ်ခိုင်

မကျဘူး... သူချစ်က ပိုအရေးကြီးတယ်"

"မေမေ..."

ဟု မကျေမနပ်နှင့်ပြောလိုက်တော့...

"ညည်းကြိုက်တာ ရွေးပါ"

ဟုသာပြောပြီး သူမကို အရှုံးပေးသွားသဖြင့် သူမမှာ
လှစ်ခဲနဲ့ပြုံးမိသွားပါသည်။

အကြောင်းကတော့ သူမရဲ့အာရုံထဲ သူက ပေါ်လာခဲ့
လို့ပါပဲ။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

သူမရုံးတက်သော တတိယမြောက်နေ့တွင် ကောလာ
ဟလစကားတစ်ခွန်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါကတော့ သူမ
နှင့် သူတို့ရဲ့ဆရာက ချစ်သူတွေတဲ့လေ။

မဟုတ်တာကို မဟုတ်ဘူးဟု အားလုံးကို ရှင်းပြချင်ပါ
သော်လည်း ထိုသို့အထင်ခံရခြင်းအပေါ် သူမ ကျေနပ်နေပါ၏။
သို့သော် သူမ သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်နေချိန်တွင် ကြားလိုက်ရသော
စကားလုံးက ရင့်သီးလွန်းလှပါသည်။

သူမနှင့် သူတို့ရဲ့ဆရာက တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေကြ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၉၂ ❀ မယ်နီ

တာတဲ့လေ။ သူမတို့ကာယကံရှင်တွေကတောင် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသောကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ထိုကောလာဟလကိုတော့ သူမ ဖြူသွားမိပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ အများနှင့်မို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ပြောနေရရင်လည်း ကောင်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်၍ ကိုယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲဟု ဖာသိဖာသာနေခဲ့ပေမယ့် အားလုံးရဲ့နိုးကြည့်ခြင်းအောက်မှာ သူမ အနေခက်နေခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် သူမ ရုံးတက်ရက် လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ သူက...

“ရုံးမှာပြောနေကြတဲ့သတင်းတွေကို ကိုယ် ကြားရပါတယ်။ သူတို့တွေကြားမှာ မင်း အနေခက်နေသလား”

“ရပါတယ်... သောတရှင် နေတတ်ပါတယ်။ ကောလာဟလဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွားကြမှာပါ။ ကိုယ်က မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကားကို လမ်းလွဲပြီး လမ်းဘေးတွင် တုံ့ခနဲရပ်ပစ်ကာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်လိုက်လို့ မရဘူးလား”

“ရှင်!”

“သူတို့ပြောသလို ကိုယ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြရအောင်လား”

“ရှင်!”

“ကိုယ် မင်းရဲ့ချစ်သူဖြစ်ချင်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်အစုံက သူမလက်ပေါ် စီးမိုးအုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမမှာ ဝမ်းသာနေတာလား... ပျော်နေတာလား... ကြည်နူးနေတာလားဆိုတာ ပြောမတတ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

သေချာပါတယ်... သူမ ရင်ပွင့်မတတ် စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာပါ။

“ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံမလား”

“လက်ခံလိုက်ရင် ကိုကိုနဲ့ သောတရှင်က ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သူက မျက်လုံးမှိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“အထင်သေးမှာလားဟင်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီလိုအချိန်တိုတိုလေးနဲ့မို့ပါ။ သဘောလွယ်တယ်ဆိုပြီး...”

“ကိုယ်က အဲ့လိုတွေမယ့်လူမျိုးလားကွယ်”

“မတွေ့ဘူးလား”

“အင်း”

“အဲဒါဆိုရင် ရတယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ကိုကိုက ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ တကယ်ပဲ သူမနှင့်ကိုကို ချစ်သူတွေ တော်စပ်ကြသတဲ့လေ။ မယ့်ကြည်နိုင် လောက်အောင်ကို ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

ပို၍မယ့်ကြည်နိုင်ခြင်းက ထိုအချိန်မှာပဲ ကိုကို့ဆီက ပထမဆုံး အနမ်းတစ်ခုကို ရရှိခဲ့ခြင်းပါပဲ။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုကိုနှင့်သူမက လူတွေရှေ့မှာဆို ဣန္ဒြေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရရလေးနှင့် ဖြစ်ကြပေမယ့် နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်တွေမှာဆိုရင် သမီးရည်စားလို နေဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ကိုကိုက အလုပ်ကိစ္စနှင့် နေပြည်တော်သွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့ပါသည်။

စက္ကယရီဖြစ်သောသူမ လိုက်သင့်တဲ့ခရီးစဉ်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုက သူမ ပင်ပန်းမှာစိုး၍ မလိုက်ပါနှင့်ဟုပြောကာ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားပါသည်။

ဒီကြားထဲ ကိုကိုနှင့် နှစ်ရက်မျှ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေ၍ သူမမှာ ရင်ထဲ၌ ပေါက်ကွဲခံစားရပါသည်။ ထိုနှစ်ရက်က နှစ်ကမ္ဘာလောက် ခြားသွားသလို ခံစားရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကိုပြန်အလာကို စောင့်မျှော်၍ နေဖြစ်ခဲ့ရာ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပြန်ရောက်ပြီဆိုတဲ့သတင်း ကိုကိုကိုယ်တိုင် သူမထံ ဖုန်းဖြင့်သတင်းပို့ပါသည်။

သူမက ဘာလို့ဖုန်းမဆက်တာလဲလို့ပြောတော့ အလုပ်သိပ်များနေလို့ပါဟုသာ တိုတိုပြောပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုတ်မှာပေါ့လေ... သူ့လို ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးနေရသူထံမှ အလုပ်တွေက ဝိုင်းအုံနေခဲ့သည်ဆိုတာ သူမလည်း အသိပဲလေ။

သို့သော် နေပြည်တော်မှပြန်လာပြီးကတည်းက ကိုကိုက သူမအပေါ် အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါချေ။ နည်းနည်းစိမ်းသွားသည်ဟု သူမ ခံစားရပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောဖြစ်ပါ။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ကိုကိုနှင့် သူမ နေ့လယ်စာကို အတူစားနေချိန်တွင် တစ်ခုံတစ်ယောက်က သူမတို့ဝိုင်းကိုရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ပီတာပါ...။

ပီတာရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုကိုရဲ့မျက်နှာမှာ နည်းနည်းတင်းသွားသည်ကို သူမသတိပြုမိပါသည်။

ဒါကို ပီတာကတော့ မသိတာလား... မသိချင်ယောင်ဆောင်လေတာလားမသိဘဲ ပြုံးပြီးကြီးနှင့်...

“အဲ၊ ကိုဂျွန်း တွေ့ပြန်ပြီနော်”

ဟုသာ မိတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမက ထိုမိတ်ဆက်စကားက သာမန်ပဲဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် ပီတာက...

“နေပြည်တော်မှာတုန်းက ကျွန်တော်က မူးမူးနဲ့ ဘာတွေပြောမိမှန်းမသိဘူး။ အားနာတယ်ဗျာ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

ကိုကိုနဲ့ ပီတာက နေပြည်တော်မှာ ဆုံခဲ့ကြသေးတာကိုးဟု သိလိုက်ရသောကြောင့်ပါ။ ကိုကိုက ဒီအကြောင်း သူမကိုလည်း မပြောပါလားဟု သူမရင်ထဲ ထင်မိပေမယ့် ခုမှ (ကိုကိုဘာကြောင့် ခုလိုတည်နေရသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

ထိုသို့သဘောပေါက်သွားခြင်းထဲတွင် ဒါ သူမအပေါ် ကိုကိုက သဝဏ်တိုတာပဲဟု ယုံကြည်မိ၍ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရပါသေးသည်။

ကိုကိုက မပြောမဆိုနှင့် နေရာမှထရပ်ကာ...

“ပြောစရာရှိရင် နေခဲ့နိုင်တယ် သောတရှင်”

ဟုဆိုကာ ထသွားသဖြင့် သူမမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ သူမရဲ့ချစ်သူက အဲလိုပဲ ပြီးစလွယ် သူမကို တခြားလူနဲ့ထားသွားတဲ့အဖြစ်က သူမနှလုံးသားထဲမှာ မခံစားနိုင်ပါ။

လုံမနီရဲ့စိတ်၊ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့စိတ်ကို နားလည်သောကိုကိုက သူမရဲ့စိတ်ကိုတော့ နားမလည်ဘူးလားဟု တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အားလုံး ပိတာ့အပေါ် ဝိုင်းအုံ့ပစ်ချင်မိသည်။ ပိတာက အဓိကတရားခံပဲလေ။

“ပိတာ... နင် ငါ့အနားမှာ ခုချိန်ထိ ရှုပ်လို့အားမရ သေးဘူးလား”

“ဟမ်”

“သူနဲ့ငါနဲ့ တွဲနေတယ်လေ”

“မေမေပြောလို့ မင်းက Water Light မှာ လုပ်နေတာကို ငါသိရတယ်။ Water Light မှာ ဂျရိုးက မန်နေဂျင်းပဲ။ မန်နေဂျင်းနဲ့ စက္ကထရီတဲ့တာက အဆန်းမှမဟုတ်တာ”

ဟု သူမအကြောင်းကို အသေးစိတ်သိနေသလို ပိတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကဆိုတော့ သူမ၊ ပိတာ့ကိုရှင်းချင်တဲ့စိတ်မျိုး ကုန်ခမ်းသွားရကာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုသာဆွဲ၍ ကိုကိုနောက် ပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ကားနားရောက်တော့ ကိုကိုက ကားစက်နှိုင်းနဲ့ ဝါပြီ။ သူမ ကားပေါ်တက်ပြီး ကိုကိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကိုကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်တော့ ကိုကိုက သူမကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး...

“အလွမ်းတွေကို ဖွင့်ပြမနေဘူးလား”

“ရှင်!”

“ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုမျက်လုံးလေးနဲ့ အပြစ်ကင်းချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့”

ဟုသာ သူမကိုအော်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်၍ သူမမှာ တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“ပိတာနဲ့ အဲလိုပြောဆိုတာကို ကိုကိုမကြိုက်ဘူးလားဟင်”

“ဒါက မင်းရဲ့လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ပါ။ ငါ့မှာ ဘာပြောပိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခွင့်မှမရှိဘူး”

“ကိုကို ဘာကြောင့် သောတရှင်ရဲ့စိတ်ကို နားမလည်ရတာလဲ။ အားလုံးရဲ့စိတ်ကို နားလည်နိုင်တဲ့ကိုကိုက ဘာကြောင့် သောတရှင်ကိုမှ နားမလည်နိုင်ရတာလဲ”

“နားလည်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ မင်းက တခြားတစ်ယောက်ျားနဲ့ ညီနေတာကို ငါက နားလည်ပေးရဦးမှာလား”

“ရှင်!...”

“ငါနဲ့မင်းက ဘာဆိုင်သလဲ။ ငါက မင်းရင်ဘတ်ရဲ့ဘယ်အကန့်မှာလဲ၊ မင်းမိသားစုကရော ဘာလဲ၊ မင်းကရော ဘာလဲ၊ ငါက အရူးလားကွာ... မင်း ငါ့ကိုအရူးလုပ်နေပြီ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ၊ သောတရှင်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ပီတာကရော ဘာလဲ... ငါနဲ့မင်းကရော ဘာလဲ... မင်းတို့အိမ်မှာ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နေတဲ့ ပီတာကရော မင်းနဲ့ဘာပတ်သက်နေသလဲ... ဟမ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ကိုယ်နဲ့တွဲနေတဲ့မိန်းကလေးကို အဲဒါ ငါ့ချစ်သူပါလိ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကပြောရင် ငါဘယ်လိုနေရမှာလဲ... ဟမ်း။ ငါက မင်းရဲ့အရူးလုပ်တာကို ခံနေရတာ သောတရှင်။ မင်းက အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာလှလှလေးနဲ့ ငါ့ကိုအရူးလုပ်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ပြောလေ၊ ဒါဆို ငါသွားလေရာမှာ သူ့ကို ဘာလို့တွေ့တွေ့နေရတာလဲ။ ပြောလေ... မင်းမပြောနိုင်ပါဘူး”

“ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

“ချစ်တယ်... ဟုတ်လား၊ ဘာအထောက်အထားနဲ့ ငါက အဲဒီလိုနှုတ်ခမ်းဖျားကလုပ်ရုံပြောတဲ့ ဒီစကားကို ယုံရမှာလဲ။ ဟမ်း... မင်းပြောစမ်း”

ဟု ဆိုလာတော့ သူမမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုကိုသာ မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် ကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုကို ပြောနိုင်တဲ့စကားလုံးမျိုးက သူမမှာ ဘာမှမရှိပါချေ။ ကိုကိုကို ထင်သလိုမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပြောပြချင်ပေမယ့် ကိုကိုက ဘာကို ဘယ်လိုထင်နေမှန်း သူမ မသိပါ။

သူမဘက်ကလည်း ဘာမှမှားထားတာမရှိ၍ ဘာကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိသော်လည်း သူမ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။ ရင်ထဲက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းချစ်မိနေတာပါ။ ဒါကို ကိုကိုဘာလို့မသိရတာလဲ။

သောတရှင်လေ၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တာပါ။ ကိုကိုက ဘယ်လိုနေနေ၊ ချစ်ပါတယ်။ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တာပါ ကိုကိုရယ် ဟုသာ ရင်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ပြောနေမိပေမယ့် သူမနှုတ်ဖျားမှာတော့ မည်သို့သောစကားသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာသည့်အပြင် မျက်ဝန်းတို့မှ မျက်ရည်ဥကြီးများသာ အလုံးလိုက် ပြုတ်ကျနေခဲ့ရပါသည်။

သူက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်ပြီး သူမကိုလှည့်မကြည့်တော့ပါဘဲ...

“ဒီကနေ ရုံးဆင်းလိုက်တော့”

ဟုသာ ခပ်တည်တည်ဆိုနေသဖြင့် သူမရင်ထဲ လောင်မြိုက်သွားရပါသည်။ ချစ်မိနေတော့ သူမမှာ သိက္ခာတို့ မာနတို့ ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိနိုင်တော့ပါဘဲ ကားပေါ်မှ မဆင်းနိုင်သေးဘဲ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူမနှင့်သူအကြားတွင် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သူက...

“ရုံးလည်း တက်ချင်မှတက်ပါ။ မင်း ဆန္ဒမရှိဘဲနဲ့တော့ မလာပါနဲ့”

ဟူသောစကားက လမ်းခွဲကြမယ်လို့မပြောရုံတမယ်ပဲ မို့ သူမရဲ့နှလုံးသားမှာ နာကျင်နေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမကို တရစပ်စွပ်စွဲပြောဆိုနေသော သူမအရမ်းချစ်ရသည့် ကိုကိုရဲ့နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို နမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

သူ လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့်ဖြစ်ရပ်မို့ပါ။

“အရမ်းချစ်တယ် ကိုကိုရယ်”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှ တီးတိုးပြောနေပါသေးသော သူမရဲ့ညွတ်ကွင်းထဲက သူ ဘယ်လိုရုန်းထွက်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

သူကလည်း သူမကိုသိပ်ချစ်နေခဲ့တယ်လေ။

သိပ်ချစ်ရလွန်းလို့လည်း အသေးအဖွဲကအစ သူ မခံ

၁၀၄ **မယ်နီ** မယ်နီ

စားနိုင်တာပေါ့။

“သောတရှင် သွားတော့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲယူ၍ ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူမရဲ့လက်အစုံမှာ ဆွဲထားခြင်းခံလိုက်ရ ပါသည်။

သူမ. သူ့ကိုလှည့်မကြည့်မိသေးခင်မှာပင် သူမကိုယ် လေးမှာ ချုပ်နှောင်ခြင်းခံလိုက်ရပါ၏။

ပြီးတော့ အနမ်းပူပူလေးများက လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်၊ ပြီးတော့

သူက သိပ်ချစ်တာပဲတဲ့လေ။ သူမ ရင်မခုန်ဘဲ ရှိပါတော့ မလား. . . ။

အခန်း (၇)

သို့သော် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဖက်တွယ်ခြင်းကို ခံထားရ တဲ့သူမကိုယ်လေးမှာ ရုန်းထွက်ရ ခက်လှပါသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါ”

ဟူသောအသံကြားတော့မှ ကိုကိုလည်း နီးနေခဲ့ပါလား ဟု သိလိုက်ရပါသည်။

သူမ ရှက်သွားရပါ၏။ ဒီပုံစံနဲ့ သူမ, ကိုကိုကို ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ။

ကိုကိုက သူမကို တိုးဖက်ကာ. . .

“အရမ်းချစ်တာပဲ”

ဟုထပ်မံ၍ဆိုလာပြန်သည်တွင် သူမမှာ အိပ်ရာထက် မှ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့သည်။

“ခုမှ ညဆယ့်နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်ကိုသွား မလို့လဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ရှက်လွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ သလို ငြိမ်နေပြီးမှသာ နေလိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက စကားလည်း မပြောသလို ငြိမ်သက်၍နေသောသူမကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့် ကာ...

“ကိုယ့်ဇနီးလေး”

ဟု ကျီစယ်ပါသည်။ ရှက်နေမိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြည် နူးမိပါသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“အင်း... ချစ်တယ်၊ အများကြီးချစ်တယ်၊ လေယာဉ် ကွင်းမှာ တွေ့ပြီးကတည်းက နောက်ထပ်ဆုံတွေ့ပါရစေလို့ ဆု တောင်းနေတာ၊ လုံမနီကိုတောင် ကိုကိုနဲ့အထင်လွဲမိသေးတယ်။

နောက်မှ အရမ်းအားနာမိတယ်”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် စတွေ့တွေ့ချင်း မင်းလေးမျက်နှာ မှာ အဆင်မပြေမှုတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အဲဒါ ကိုကိုကြောင့်၊ သိလား၊ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိသလား လို့မပြောဘဲ ဘာကြောင့် မြင်ဖူးသလိုပဲလို့ ပြောရတာလဲ”

“ဪ၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒါကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“ကိုကိုက သိပ်ဆိုးတယ်၊ သူများကို စကားကြမ်းတွေ နဲ့လည်း ပြောတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုယ် ကလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် သိပ်ခံ နိုင်ရည်မရှိဘူး။ သေးသေးလေးကိုလည်း ရင်ထဲမှာ အကြီးကြီး ခံစားရတယ်”

“အဲဒါ သောတရှင်ကို သိပ်ချစ်လို့လားဟင်”

“မေးဖို့လိုသေးလို့လား၊ ဘာလဲ... ကိုယ့်ကိုမယုံလို့ လား”

“ဟွန်း... ဒုက္ခပါပဲ”

၁၀၈ မယ်ခိုင်

“ဘာလဲ”

“မေမေခွဲဒေါ်လေး စိတ်ပူနေလောက်ပြီထင်တယ်”

“ပြန်မလာရင် ရုံးကိုတော့ ဖုန်းဆက်မှာပါ”

“အဲ့တော့ စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“မပူပါဘူး... ကိုယ် ရုံးကိုသတင်းပို့ထားတယ်။ သောတရှင်နဲ့ကိုယ် ရုတ်တရက် ခရီးသွားဖြစ်တယ်လို့”

“ကိုကိုက သိပ်လည်တာပဲ”

“မနက်ကျရင် ကိုယ်နဲ့မင်း ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးရအောင်”

“ရှင်!”

“ပြီးတော့ မင်းလေးရဲ့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး လူကြီးတွေနဲ့တွေ့မယ်... မင်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိဖို့ ကိုယ်က တောင်းရမ်းလက်ထပ်မှာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမက ကိုကိုရင်ခွင်ကြား တိုးဝင်ပါသည်။

“ကိုယ်နဲ့မင်း... အကောင်းဆုံး လက်ထပ်ကြတာပေါ့။

မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ အသက်ကြီးတဲ့အချိန်ထိ မခွဲတမ်း အတူတူနေကြ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်နော်”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း မရဘူးနော်။ သားနဲ့သမီး ရှိရမယ်”

“ကိုကိုနော်”

“ရှက်ပြန်ပြီလား”

သူမက ရှားဖိုက်စွာပင် ပျော်ရွှင်မိနေတာပါ။ ချစ်စိတ်ဝင်နေခဲ့ပြီပဲလေ။ မဟူရာချောက်ကမ်းပါးဆိုလည်း ဒါက သူမအဖို့ ပန်းမွေ့ရာပဲပေါ့။

ချစ်မိပြီဆိုတော့ ကြမ်းတမ်းတဲ့လှိုင်းတံဖိုးကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့သလို ဆူးခင်းတဲ့လမ်းကိုလည်း ပန်းမွေ့ရာ ထင်နေပြီပေါ့။

ချစ်မိပြီဆိုရင် အန္တရာယ်ကိုလည်း မသိနိုင်။ ချင့်ချိန်စဉ်းစားရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူးဆိုတာ အမှန်ပါလား။

ဒါဆို ရှက်ရမ်း ရမ်းပြီဆိုရင်ကော...။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

ကိုကိုက သူမကို အိမ်သို့ပြန်ပို့ပေးတော့ လူကြီးတွေ နှင့်တစ်ခါတည်းလို့ပြောတော့ အရှက်သည်းနေသေးသောသူမ ကပဲ နောက်မှတွေ့ရင် နောက်မကျသေးပါဘူးဟု ငြင်းဆိုနေ၍ ကိုကိုက ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါဘဲ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူမရဲ့ခြေထောက်တွေ က အိမ်ထဲမဝင်ရဲရအောင် ဖြစ်ရပါသည်။

ခါတိုင်းနှင့်မတူ၍ မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်ရတာပါ။ မေမေက ဆိုလေမလား... ဒေါ်လေးက ဆိုလေမလားဟု ရင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထဲ၌ ထင်နေရပါသည်။

သို့သော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟု မိမိကိုယ်ကို အားယူကာ စိတ်ကိုရဲရဲမွေး၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့တော့ မေမေနှင့် ဒေါ်လေးက သူမထံ ပြေး၍လာခဲ့ပါသည်။

“သမီးရယ်... စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ခရီးထွက်မယ်ဆိုလည်း ကြိုပြောမှပေါ့။ အခုတော့ ရင်တွေ ပူရတယ်။ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တော့ ဆက်ပါဦးလား”

“နောက်ဆို ဆက်ပါမယ်”

“ဒါနဲ့ အလုပ်ကိစ္စက အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု မေမေက ရိုးသားစွာမေးတော့ သူမမှာ မေမေနှင့် ဒေါ်လေးအပေါ် အားနာသွားရပါသည်။

သူမ မဟုတ်တာလုပ်ပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်မှန်ကိုသာ မေမေနှင့်ဒေါ်လေး သိသွားရင် ဘာဆက်ဖြစ်ကြမလဲဆိုတာ မတွေးတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

သို့သော် သူမက မှင်သေသေနှင့်ပင်...

“အင်း... အဆင်ပြေတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရုံးတက်ရဦးမှာလား”

“ဒီနေ့တော့ နားလိုက်တော့တဲ့”

“ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ကတော့ ခက်ပါတယ်နော်။

အလုပ်ဝင်တာလည်း မသိရ၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတော့တာပဲ။ ယောက်ျားယူရင်တောင် ကျွန်တို့သိရပါ့မလား... မမရ၊ မမသမီးလုပ်ပုံက နည်းနည်းမှအချိုးမပြေဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမက လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိပါသည်။ “သမီးက အိမ်ထောင်ပြုပြီးနေပြီ ဒေါ်လေးရဲ့ ဟုသာ ရင်ထဲမှာ ပြောလိုက်မိပြီ။

“သမီး နားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမက ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်မလဲဟု သူမ စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါသည်။ ခုတော့ သူမက သူမသိပ်ချစ်သောသူ၊ သူမကိုသိပ်ချစ်သောသူနှင့် မကြာခင်လက်ထပ်ဖြစ်ကြတော့မှာလေ ဟူသောစိတ်ကူးက သူမကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစေရပါသည်။

သိပ်ချစ်တတ်သောသူကိုကို သူမ စွဲလန်းချစ်ခင်ရပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည်။ မချစ်ဖူးသည့် အသည်းရိုးမို့ သူမနှလုံးသားထဲတွင် ကို
ကိုရဲ့ပုံရိပ်က စွဲထင်လွန်းလှပါသည်။

အချစ်ဟာ ဒီလောက်ထိ လှပလိမ့်မည်ဟု သူမ မထင်
ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ခုတော့ သူမရဲ့စိတ်၊ သူမရဲ့ဘဝ၊ သူမရဲ့နှလုံး
သားမှာ အချစ်ကြောင့် အားလုံးနုပျိုလန်းဆန်းနေရပါသည်။

ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲချပြီး ကိုကိုအကြောင်းကို သူမတွေ့
နေမိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာ...

“ဒါ! ဒါ! ဒါ...”

ဟူသောဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်... ကိုကိုဆီကလဲ”

“ဟလို”

“ကိုကို အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

“အင်း၊ အခုပဲရောက်တယ်။ ခဏနားပြီး ရေချိုးမယ်။
မေမေနဲ့ဒေါ်လေးက ဘာပြောကြသေးလဲ”

“ယောက်ျားရရင်ရော ငါတို့ကိုအသိပေးမှာလားတဲ့”

“အဲ့တော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရင်ထဲမှာ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒီမနက်ပဲ လက်ထပ်
ခဲ့ပါတယ်လို့”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“အင်း၊ ချစ်တယ်... အရမ်းပဲ”

“ဘယ်လောက်ထိချစ်လဲ”

“အွန်း... မိုးမြေဆုံးတဲ့အထိ”

“ကိုယ်က အသက်တမျှချစ်တယ်”

“တကယ်”

“မယ့်ဘူးလား”

“အင်း... ယုံတယ်”

“ဪ... ကိုယ့်အခန်းတံခါး လာခေါက်နေတယ်။ ဖုန်း
ချလိုက်တော့မယ်နော်။ နောက်မှပြန်ဆက်မယ်... ဪ... ရေ
ချိုးပြီး အနားယူလိုက်ဦးနော်။ သိပ်ပင်ပန်းနေမယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ဖုန်းပိတ်ကာ...

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟုအသံပြုတော့ တံခါးဖွင့်ခြင်းနှင့်အတူ အန်တီက ဝင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၆ မယ်ခိုင်

လာခဲ့ပါသည်။ သူ့အခန်းထဲကို မလာစမှူး အလာထူးနေသည့်အခါ
သူက ကုတင်ပေါ်မှထကာ...

“ဘာကိစ္စလဲ တီတီ”

“ပြောစရာရှိလို့”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲရှိ ဆိုဖာနှစ်ခုအနက် တစ်ခုတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၍ သူက အဒေါ်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်လေးက သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေချာစွာကြည့်လိုက်
ကာ...

“ကုမ္ပဏီမှာ သတင်းတွေ ပြန့်နေတယ်”

ဟု စတင်လာခဲ့ပါသည်။

“အစ်ကိုကပြောတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်း ခရီးထွက်
စရာ ဘာကိစ္စမှမရှိဘူးတဲ့။ ထားပါတော့... မင်းဘယ်မှာအိပ်ပြီး
ပြန်လာတာလဲဆိုတာ အဓိကမကျဘူး။ အခု တီတီ သိချင်တာ
က သတင်းတွေက အမှန်ပဲလား”

ဟု ထပ်မံမေးချိန်မှာတော့ သူ စဉ်းစားလိုက်ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သောကောင်းကင် ၁၁၇

“မင်းက တူဆိုပေမယ့် သားလိုပါပဲ။ တီတီလက်ပေါ်
မှာပဲ ကြီးလာခဲ့တာ။ အဒေါ်တစ်ယောက်လိုမတွေးဘဲ အမေတစ်
ယောက်လိုတွေးပြီး ပြောပါ”

ဟုဆိုတော့မှ သူက ရောဂါထူပြီး ကြင်နာတတ်သည့်
အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာဖြူဖျော့ဖျော့ကိုကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... သောတရှင်က ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်သူ
ပါ”

“သောတရှင်”

“လုံမနီရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

ဟုဆိုတော့ အဒေါ်ဖြစ်သူက နည်းနည်းစဉ်းစားနေပုံရ
ပါသည်။

“သတို့သမီးအရံလုပ်တဲ့တစ်ယောက်လား”

“အင်း”

“တီတီ... သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်။ သားရဲ့ချစ်သူအနေ
နဲ့ပေါ့”

“ဗျာ!...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သားလည်း အသက်မငယ်တော့ဘူးပဲ။ အိမ်ထောင် ပြုသင့်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ။ သင့်တော်တယ်ထင်ရင် စီစဉ်ရ တာပေါ့”

“ကျွန်တော် သောတရှင်ကိုလက်ထပ်မှာပါ”

“ဟမ်”

“တကယ်တော့ သောတရှင်နဲ့ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ လက် မှတ်ထိုးခဲ့ကြတယ်”

“ဘာ!”

သူမ သိပ်အံ့သြသွားရပါသည်။

မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်တာ သုံးလတောင် မပြည့်သေး တဲ့လူဆီက ကြားရတဲ့စကားက သိပ်ကိုဆန်းကြယ်နေလို့ပါ။

ပြီးတော့ သိပ်ကိုအံ့သြသွားရပါသည်။

ကောင်မလေးကရော အဲဒီလောက်ထိ လွယ်တဲ့သူများ လား... အဲဒီလောက်လွယ်တဲ့ကောင်မလေးကရော... မိန်းမ

ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။

ပြီးတော့ ညတုန်းက အပြင်မှာ အိပ်ခဲ့တာကလည်း ဒီ

ကိစ္စပဲလား။

သူမရင်ထဲ ရှုပ်ထွေး မွန်းကျပ်သွားရပါသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းလည်း ချွမ်းပါ၏။ ဒီလိုခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းကလေးရဲ့ မာယာ တွေကြားမှာ ကျွန်းသွားတဲ့ သူမတို့သားကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ မာယာများတဲ့ အဲဒီကလေးမကိုပဲ အပြစ်ပြောရမလားဆိုတာ မတွေးတတ်ရအောင် ဖြစ်သွားပေမယ့်...

“သူ့ကို တိတိတွေ့ချင်တယ်”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပစ်ရပါတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးကို သူမ ကျိန်းသေပေါက်တွေ့ရမည်

လေ။

ဒီအချိန်မှာ ရောဂါရုံလှတဲ့သူမက ဘဝကူးသွားခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် သမီးဖြစ်သူနှင့် တူတော်မောင်၏ဘဝတွေကိုလည်း အလှပဆုံး ချယ်မှုန်းသွားချင်ပါသေးသည်။

အခန်း (၉)

ကိုကိုက ချက်ချင်းဆိုသလို မိသားစုနှင့်တွေ့ရအောင်
ဟုဆို၍ သူမမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပါသည်။

တကယ်ပဲ သူမက မိသားစုရဲ့ရွေးမတစ်ယောက်အနေ
ဖြင့် တွေ့ရတော့မှာလားဆိုသည့်အသိက သူမကို ရင်ခုန်စေရ
ပါသည်။

ဘာမှပြင်ဆင်လာခြင်းမရှိသည့်သူမက ကိုကိုကိုပင် အား
ကိုးယုံကြည်ပစ်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကိုထံ ခွင့်တောင်းကာ
အနီးဆုံးရှိ ဖက်ရှင်ဆိုင်တွင် သင့်တော်မည့်ဝတ်စုံကို ချက်ချင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝယ်ဝတ်လိုက်ပြီး အသီးစုံထည့်ထားသော လက်ဆောင်ပေးသည့် သစ်သီးခြင်းကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုက 'ဒါတွေ မလိုပါဘူး' ဟု ပြောပေမယ့်လည်း 'လက်ဖလာချည်း မသွားချင်လို့' ဟုသာ ရိုးရှင်းစွာ ပြောရပေမယ့် သူမကိုယ်သူ မယုံကြည်မှုနည်းပါးနေခဲ့ပါသည်။

သိပ်ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သောအိမ်ကြီးနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား နေထိုင်သည့် ကိုကိုတို့မိသားစုနေအိမ်ကို အိမ်ရဲ့ချွေးမတစ်ယောက်အဖြစ် အခြေချရတော့ သူမ စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ ရှိပါဦးမလား။

ပြီးတော့ ခမ်းနားတဲ့အိမ်၏အရိပ်အာဝဿက သူမကို ပို၍ထိတ်လန့်စေပါသည်။ လုံမနီကို ဒီလောက်အိမ်ကောင်းကောင်းမျိုးမှာ နေလိမ့်မည်ဟု သူမ မတွေးခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

ကိုကိုက သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ သူမကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ကြောက်နေသလား”

“အင်း၊ စိုးရိမ်နေတယ်”

“တိတိက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ တိတိနဲ့စကားပြောပြီး ဖေဖေပြန်လာချိန်ကျ အိမ်မှာ ညနေစာအတူစားကြတာပေါ့။ မိသားစုဆုံပြီးစားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်တော့...

“အေးစက်နေတာပဲ၊ သိပ်ကိုစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ထင်တယ်”

“ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ဖို့က ဒီလောက်ကြီးစိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းမယ်လို့ မတွေးဖူးဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမ ရယ်ပါသည်။

သူမနှင့်သူက အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ အိမ်ဖော်ဟုထင်ရသောအမျိုးသမီးက သူမနှင့်သူ့ကိုဆီးကြိုလိုက်ကာ...

“မမက ပြောပါတယ်၊ စာကြည့်ခန်းမှာ စောင့်ပါတဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူမက ကိုင်ထားသောအသီးခြင်းကို ထိုအမျိုးသမီးကို ကမ်းပေးလိုက်ပါတာ။ ထိုအမျိုးသမီးက အသီးခြင်းကိုယူပြီး ဝင်သွားတော့မှ သူမ လှေကား၏နောက်ဘက်ရှိ ကျွန်းတံခါးက အခန်းထဲသို့ သူမကိုခေါ်ဝင်လာပါသည်။

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

စီရရီအကန့်လိုက် ရှိနေသောစာအုပ်တွေက နံရံတွင် အပြည့်ကြီးဖြစ်နေ၍ပါ။ ပြီးတော့ စာကြည့်စားပွဲနှင့် ကြိမ်ခုံသုံးခုံ ကို တွေ့ရပါသည်။

ခမ်းနားသန့်ပြန့်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူမရဲ့အိပ်ခန်းထက် ကျယ်နေတာကိုလည်း သူမ သတိပြုမိပါသည်။ သူမက သူမရဲ့လက်ကိုလွှတ်ကာ...

“ခဏနေဦးနော်... ကိုယ် တီတို့ကိုသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုကိုက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ သူမက အကန့်လိုက်စိထားသောစာအုပ်ကြီးများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လျှောက်ကြည့်နေမိပါသည်။

ခေတ်အဆက်ဆက်က စာအုပ်ကောင်းများစွာကို တွေ့ရသဖြင့် စာဖတ်အားသန်သူတွေဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းနေမိပါသည်။

သူမက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကောင်းကောင်းနှင့်ငေး

မိနေမိုက် နောက်ဆုံးတွင် ကနုတ်ဘောင်ကြီးနှင့် ခတ်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဓာတ်ပုံကြီးမှာ ကြီးပြီး ခမ်းနားလှပါသည်။ စာကြည့်စားပွဲ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိနေ၍ ဒီစာအုပ်ခန်းပိုင်ရှင်၏ အမြတ်တန်းရှိမည့်ဓာတ်ပုံကြီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိခြင်းနှင့်အတူ သိပ်ကိုခမ်းနားတဲ့ထိုဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ပုံ...”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်သေးခင်မှာ ရပ်တန့်သွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ သူမ ထိုဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်မိပြီး မှင်တက်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမမျက်လုံးကို သူမ မယုံချင်ပါ။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၊ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်... ပေါင်း သုံးယောက်၏မိသားစုပုံပုံဖြစ်ပါသည်။

ထိုအမျိုးသားကြီးက ကိုကိုရဲ့ဖေဖေပဲဆိုတာ လုံမနီရဲ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆုံဖူး၍ သူမ သိနေခဲ့ပါသည်။ အလယ်က

ကလေးက ကိုကိုပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူမ ခန့်မှန်းမိပါ၏။

သို့သော် ပြဿနာဖြစ်နေတာက အမျိုးသမီးပါပဲ။ ထိုအမျိုးသမီးကို သူမ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

“ဒေါ်လေးလား... မေမေလား”

ဆိုတဲ့အတွေးက သူမကို ချောက်နက်နက်ထဲ တွန်းချနေသလိုပါပဲ။ သူမလက်ဖျားတွေမှာ အေးစက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမ မယုံကြည်ချင်ပါ။ ထိုဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသမီးကို ပေါ့။ မဟုတ်ပါစေနဲ့... လူတူတာပဲဖြစ်ပါစေဟု အထပ်ထပ်ဆုတောင်းနေမိသော်လည်း ဒီအဒေါ်နှင့် ဒီအမေကို သူမ အလွတ်ရနေပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့ဆုတောင်းကို သူမ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

“ဒေါ်လေးလား... မေမေလား”

ဟု သူမကိုယ်သူမ ထပ်မံမေးကြည့်ပေမယ့် သူမစိတ်တွေက ချောက်ချားနေရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒါ ကိုကိုမေမေပါ။ မဟုတ်ဘူး...”

ဒေါ်လေးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ မေမေဆို ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး... လူတူတာပါ”

ဟုသာဆိုပြီး စိတ်ကို အတင်းစေခိုင်းနေရပေမယ့် သူမရဲ့စိတ်တွေက မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေရပါသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးမှာ ပွင့်သွားပြီး ကိုကိုနှင့် လုံမနီရဲ့မေမေက ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကိုကိုကတော့ ချောက်ချားနေပုံရသောသူမကို နူးညံ့စွာကြည့်ပေမယ့် ဖြူဖျော့နေသော ထိုအမျိုးသမီးကတော့ သူမကို စူးရှစွာကြည့်ပါသည်။

“တီတီနဲ့ သောတရှင်၊ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်လေးငယ်က ဆိုသဖြင့် သူမက အဒေါ်ဖြစ်သူကိုကြည့်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ နားလည်မှုရှိစွာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး တံခါးကိုပိတ်သွားပါတော့သည်။

ဒေါ်ခင်လေးငယ်က ခပ်မတ်မတ်လျှောက်လာပြီးကာမှ ကြိမ်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး...

“မင်းလည်း ထိုင်ပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဝေးလွင့်နေသောစိတ်တို့ကို ကြိုးစားပြီး စုစည်းကာ ဒေါ်ခင်လေးငယ်ရဲ့ရှေ့တွင် ရှိရှိလေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“လုံမနီရဲ့သူငယ်ချင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်တုန်းကတည်းက ခင်ကြတာလဲ”

“တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကတည်းကပါ”

“ဪ၊ ဒါဆို သုံးနှစ်ရှိပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးဘူးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သားက နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပညာသင်နေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ မြန်မာပြည်ကို ခြေမချဖြစ်ဘူး။ အင်း... ပြန်ရောက်တော့လည်း သုံးလ မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ သောတရှင်နဲ့တွေ့တာ မကြာသေးဘူးဘဲ”

ထိုစကားလုံးက လျှို့ဝှက်ခြင်းနှောနေ၍ သူမ သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာက အရေးကြီးဆုံးလဲ သိလား... သိကွာပဲ”

“ရှင်!...”

“ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့မိန်းမတိုင်းလည်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာရှိချင်မှရှိမယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကလည်း မိန်းမတိုင်းမလုပ်နိုင်တဲ့ အဲဒီကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပဲ”

နားလည်လာပြီဟု ဆိုရလောက်အောင်လည်း ဒီစကားတွေကို သူမ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောမပေါက်နိုင်သေးပါ။

“သားက တူတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် တို့ရဲ့သားတစ်ယောက်နဲ့မခြားပါပဲ။ သူကလည်း တို့ကို မိခင်တစ်ယောက်လို ခင်တွယ်တယ်။ မင်းနဲ့သားရဲ့အကြောင်းကို တို့သိသင့်သလောက် သိပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမနုလုံးသားမှာ ထူပူရိန်းမြဲသွားရပါသည်။ ဇနီး ဟိုနေ့ကကိစ္စကို ကိုကိုများ ပြောလိုက်တာလားဟု တွေး

၁၃၀ မယ်ခိုင်

မိပေမယ့် မပြောလောက်ပါဘူးဟု ယူဆပစ်ပြန်ပါသည်။

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ စာချုပ်မှာ ဘောပင်နဲ့လက်မှတ်တစ်ချက် ထိုးရုံနဲ့ ပြီးသလား။ ပြီးတယ်ပဲထားဦး... ဒါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့လုပ်ရပ်လို့ ထင်သလား။ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့နေတာ။ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ဖို့ဆိုတာ ဒီစာချုပ်တစ်ခုက လက်မှတ်တစ်ခုနဲ့ပြီးတယ် ထင်သလား။ ပိုင်လှပြီလို့တော့ မထင်နဲ့”

ဟုပြောဆိုရင်း အသံမာလာခဲ့သော လုံမနီရဲ့မိခင်ကို သူမက မော့မကြည့်ဝံ့တော့ပါချေ။

“မင်း လုပ်ခဲ့တာကို မင်း အသိဆုံးပဲ။ အဲ့တော့ မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မင်း စဉ်းစားမိမှာပါ။ တွေးကြည့်ပေါ့... ငါလို စိတ်ဓာတ်အဆင့်မျိုးနဲ့ Water Light ရဲ့မန်နေဂျင်းတစ်ယောက်က အဆင်ပြေပါ့မလားလို့။ မင်းသာ အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်မှာပါ”

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မင်း နားမလည်ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၁၃၁

“ကျွန်မကလည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ အန်တီ၊ သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီးပြောပါ”

“ကိုယ်ချင်းစာစရာ မလိုလောက်အောင်ကို ငါ့သမီးက ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့တဲ့အလုပ်မျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ နေစမ်း ဂါဦး၊ ငါ့ကို အဲလိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ရန်ပြန်လုပ်ရအောင် မင်းက ဘာလဲ၊ တယ်လောက်ထိ မှန်နေလို့ ဒီမျက်နှာက မော့ရဲရတာလဲ။ မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းအားကြီးတယ်”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

သူမက တကယ်ပဲ အမှားလုပ်ထားသူမို့ ပြောနိုင်စွမ်း မရှိပေမယ့် သူမကို အဲ့လောက်ထိ မနှိမ့်ချသင့်ဘူးဟု ထင်မိပါသည်။

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း!... ငါ့ကိုကြည့်နေလိုက်တာများ၊ ရိုင်းလိုက်တာ။ မင်းမိဘက မင်းကို အဲ့ဒီလိုရိုင်းစိုင်းဖို့ သင်ပေးထားသလား”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ သူမသိပ်ချစ်ရလွန်းတဲ့ ကိုကိုရဲ့အဖော်မို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သူမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ဒီနေရာမှာပင် ထိုအမျိုးသမီးကို ဆွဲဆုပ် ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်း လုံမနီရဲ့မိခင်ဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ ကိုကိုရဲ့အန်တီဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်နောင်ရဲ့ဆက်ရမည့်ခရီးတွေက ရှိနေသေးတာကြောင့် ဒေါသတွေကို ဖြိုသိပ်ပြီး ချက်ချင်းပင် ထရပ်လိုက်ကာ...

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို ရင့်သီးတဲ့စကားမျိုးကို သူမ ထပ်မကြားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီထက် ထပ်ကြားရရင် သူမ မုန်းမိသွားပါလိမ့်မယ်။

“ရိုင်းလိုက်တာ... လူကြီးက စကားပြောနေရင် အဲဒီလို ထွက်သွားတာ ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတဲ့လား... ဟမ်း”

ဟု ဒေါ်ခင်လေးငယ်ကလည်း ဒေါသတကြီးပင် နောက်မှလိုက်ကာ ဆက်ပြောနေပေမယ့် သူမက မတုန်မလှုပ်ပင် ရေမှသွားလေရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အဲဒီလို မခန့်လေးစားလုပ်ပုံနှင့် သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ထုရိုက်ပစ်ကာ ဆံပင်

ကိုဆောင့်ဆွဲပစ်ပါတော့၏။

“အား...”

နာကျင်သွားမိတာကြောင့် အသံကျယ်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူမရဲ့အော်သံကြောင့် ကိုကိုရော၊ အိမ်အကုန်စီ ယောက်ပါ ရောက်လာကြချိန်တွင် သူမရဲ့ဆံပင်များမှာ ပွယောင်း၍ နေခဲ့ပါပြီ။

သူမ ရှက်သွားမိပါသည်။ ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသွားမိ၏။ သူမကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသော မေမေနှင့်ဒေါ်လေးကတောင် သူမရဲ့ဆံပင်ကို ခုလိုဆွဲဖို့မဆိုထားနဲ့၊ သူမကို စကားကြမ်းကြမ်းပင်သုံးပြီး ရိုင်းရိုင်းမပြောခဲ့ဖူးပါ။ အခုမှတွေ့တဲ့ချစ်သူရဲ့အင်္ဂါဆိုသူက ဒီလိုလုပ်တော့ သူမရင်မနာဘဲ ရှိပါဦးမလား။

“တိတိ...”

ဟု သူက မြင်ကွင်းကြောင့် အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ကာ ပြေးလာပြီး တိတိရဲ့လက်ထဲမှ သူမရဲ့ဆံပင်များကို ဆွဲလွှတ်စေပါသည်။

“ရိုင်းလိုက်တာ... ရိုင်းလိုက်တာ၊ ဂျရီး၊ မင်းဘယ်လို

မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့လာသလဲ၊ ဟမ်း... ငါ ရင်နာလိုက်တာ
နော်၊ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက ငါတို့ရဲ့ချွေးမလား... ဟမ်း၊ ဒီလို
မိန်းကလေးမျိုးက ငါတို့ရဲ့ချွေးမတဲ့လား”

“တိတိ...”

“အမယ်လေး... အမယ်လေး”

ဟု ဒေါသတကြီးနှင့်ပြောကာ ရောဂါအခံရှိတဲ့ဒေါ်ခင်
လေးငယ်က ရင်ဘတ်ကို ထုနေလျှင် သူမမှာ ဒေါ်ခင်လေးငယ်
ကို စူးရှစွာကြည့်ပြီး...

“လုံမနို့ကို အန်တီ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ဖူးသလား”

“ဘာ...”

“ကိုကိုကိုရော အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ဖူးသလား”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရိုင်းရိုင်း
လိုက်တာ၊ အမယ်လေး... အေး... အေး”

ရောဂါအခံရှိတဲ့ဒေါ်ခင်လေးမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ကို
သည်။ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး လဲကျသွားပါတော့သည်။

“တိတိ... တိတိ”

“မမ... အန်တီ”

ဟုတစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် ထိုလဲကျနေသူနား ဝိုင်းအံ့
နေကြတော့ သူမရင်ထဲ အထီးကျန်သလို ခံစားရပါသည်။

ပြီးတော့ စိတ်ပူမိပါ၏။ သူမကြောင့်လေ။ ဟတ်အတက်
ဖြစ်သွားရင်တော့ သူမက ဟရားခံပဲလေ။

“ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ”

ဟု ကိုကိုက အမိန့်ပေးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
မှာ ပြေးထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုက သူမကို အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသည့်မျက်ဝန်းမျိုး
နှင့် ကြည့်ပါသည်။

ထိုအကြည့်တွေကို သူမ လက်မခံနိုင်ပါ။ လက်မခံချင်
ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါတော့၏။

သူမ ငိုပါရစေ... အားရအောင် ငိုပါရစေ။

မမ မမ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁၀)

‘တွေ့ရအောင်’ ဟုပြော၍ သူမက ဆုံနေကျလမ်းဆုံတွင်
စောင့်နေရာ သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အခုတော့ ကားပေါ်တက်ပါဟု ပြောစရာမလိုလောက်
အောင်ပင် ကားထိုးရပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမက ကားပေါ်
သို့ တက်လိုက်ပါသည်။

“ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကြလို့ အဲလောက်ထိ ကြီးကျယ်
ကုန်တာလဲ”

“ကျွန်မလွန်တယ်လို့ ကိုကိုက ထင်နေလို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ညစ်အောင် ထပ်မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုကို၊ ကျွန်မကိုလက်ထပ်မှာလား”

“ကိုယ့်ကို မယုံကြည်လို့လား”

“ကျွန်မ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်။ အဲဒီအချစ်က ကျွန်မရင်ထဲမှာ လေးနက်ခိုင်မာတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီလိုခပ်ပေါပေါ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး... ကိုကိုနဲ့တွေ့မှသာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်မရဲစိတ်တွေက ပြောင်းလဲသွားရတာပါ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း အံ့သြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဦးနှောက်က သိပေမယ့် နှလုံးသားကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“နောင်တ ရနေတာလား”

“ဟွန်းအွန်း... ကိုကိုကိုချစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့ကျွန်မကို ဆုံစည်းပေးတဲ့ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခုချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာကိုအကြောက်ဆုံးလဲ၊ သိလား။ ကိုကိုနဲ့ဝေးရမှာကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေါ့။ ကျွန်မ သေချာစဉ်းစားတယ်... သေချာပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိုကိုကိုကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ စွန့်လွှတ်ဖို့စဉ်းစားတိုင်း ရင်ကွဲမတတ်ခံစားရတယ်။ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး”

“သောတရှင်ရယ်”

“ကိုကို၊ ကျွန်မကို မမုန်းပါနဲ့။ အရာအားလုံးကို ကျွန်မ သည်းခံပါမယ်။ ကျွန်မ မှားခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတောင်းပန်ပါမယ်။ ကိုကိုက ကျွန်မကိုမုန်းသွားပြီလားဆိုတဲ့အတွေးက ကျွန်မကို မီးလောင်တိုက်သွင်းထားသလိုပဲ။ သေချာတယ်... ကိုကိုမရှိရင် ကျွန်မ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုက ကျွန်မရဲ့ဘဝပါ။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲကြုံကြုံ ကိုကိုဘေးမှာ နေပါရစေ။ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်။ တစ်သက်လုံး အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ နေရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကိုကိုဘေးမှာပဲ နေခွင့်ပြုပါ”

ဟုပြောချိန်မှာတော့ သူ ကားပင် ဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေး ချရပ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒီမိန်းကလေးရဲ့စကားသံက ရင်ထဲက အမှန်တွေမို့ သူ့နှလုံးသားထိအောင် ကူးစက်ခံစားစေရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုတစ်ခဏလေးမှာပင် ထိုမိန်းကလေးက သူ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးသွားရပါတယ်။

ဝမ်းနည်းခံစားနေရတဲ့ ဒီမျက်ဝန်းလေးကို ပျော်ရွှင်စေချင်ပါသည်။ တုန်ယင်နေတဲ့ အဲဒီလက်အစုံကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးချင်ပါသည်။ ယုံကြည်ချက်မဲ့နေတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူ့ရင်ခွင်က ခွန်အားတွေ ပေးချင်မိပါသည်။

“လူတွေအားလုံးက အထင်သေး ရှုံ့ချကြမယ်ဆိုရင် တောင် ကိုကိုဘေးမှာပဲ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ နေခွင့်ပြုမှာလားဟင်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ ခြောင်းဆန်သွားရကာ သူမကိုဆွဲဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်နှင့်ထိုးအပ်ထားဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သောမိန်းကလေးကို သူကလည်း ဘယ်လိုဥပေက္ခာမျိုးနဲ့ စွန့်လွှတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ အပြစ်တင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် သူ့နှုတ်ခမ်းမှစကားတို့က ဆိတ်သည်းနေခဲ့ရပါသည်။ ပထမတော့ သူမ

ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေရသည့် ရောဂါသည် အဒေါ်ဖြစ်သူကို သနားလွန်း၍ တစ်ခုခုပြောပစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိခဲ့တာပါ။

အဒေါ်ဖြစ်သူကလည်း လွန်ပါတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် သူမကလည်း အပြစ်မကင်းနိုင်ပါဘူးဟု ယူဆမိတာကြောင့်ပါ။ သူ့ငယ်ငယ်ကတည်းက မိခင်တစ်ယောက်လို ချစ်လာခဲ့ရသည့် အဒေါ်ကို သူမကိုဒီလိုမပြောသင့်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ အကယ်၍သာ သူမနှင့်သူ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆွေမျိုးတွေဖြစ်လာကြမှာမဟုတ်ပါလား။

သူ့ကိုလည်း သားရင်းတစ်ယောက်လိုချစ်သည့် အဒေါ်က အခုတော့ သူ့ရဲ့ဇနီးလောင်းကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရပြီဆိုတဲ့အဖြစ်ဟာ လူကြားလို့မှ မသင့်တော်တော့တာ။

သူနှင့်ဖေဖေကို သံယောဇဉ်ရှိလွန်း၍သာ သမီးရင်းကြီး နောက်မလိုက်ဘဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့အဒေါ်ရဲ့စိတ်ကို သူနားလည်သိတတ်ရမည်လေ။

စောစောကတော့ အဒေါ်ဖြစ်သူကြောင့် သူမကို စိတ်ဆိုးနေမိတာ မှန်သော်လည်း အခုတော့လည်း ထိုစိတ်ဆိုးခြင်း

တွေက ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်းမသိတော့ပါ။

“သိပ်လည်း စိတ်အပင်ပန်းခံနေပါနဲ့ သောတရှင်ရယ်၊ ကိုကိုလည်း မင်းကိုချစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် အပျိုရည်ပျက်ခဲ့ရတဲ့မင်းကို ကိုကို တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ မင်းက မြန်မာမိန်းကလေးလေ။ ဒါကို သိပ်တန်ဖိုးထားမှန်း ကိုယ်နားလည်တယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ် မင်းကိုလက်ထပ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကိုရယ်”

“ပြီးတော့ မင်းနဲ့ကိုယ်က တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးသားလေ။ တစ်အိမ်တည်း အတူမနေတာနဲ့ လူသိရှင်ကြား ပွဲမထုတ်ရသေးတာကလွဲလို့ပေါ့။ ငိုမနေနဲ့နော်... အိပ်ရေးဝဝ အိပ်၊ ကိုယ့်ကို မင်းပိုင်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က မင်းခင်ပွန်းပဲ... မင်းပိုင်နေပြီ၊ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုတော့မှ မျက်ရည်လေးများနှင့် ရစ်သိုင်းနေသော ထိုမျက်ဝန်းမှာ တောက်ပလာရပါသည်။

“ကဲ၊ ကျေနပ်သွားပြီလား”

ဟုဆိုတော့ ကိုကိုနှင့်သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြုံးမိသွား

ကြပါသည်။

ကိုကိုထံမှ ထိုသို့သေချာတဲ့စကားသံကို ကြားလိုက်ရတော့ သူမ ပျော်ရွှင်သွားရသည်မှာ အမှန်ပါ။ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ကယောက်ကယက်နှင့် မငြိမ်သက်ဖြစ်နေခြင်းက ကိုကိုစကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသွားရပါတယ်ဟုပြောရင် လုံမနီများရယ်နေမလား...

ကိုကိုက သူမကို လမ်းဆုံတွင် ချပေးပြီး ပြန်သွားရာ ကိုကိုရဲ့ကားကို သူမ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးနေမိပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့ စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးဧည့်သည်ကို ဒေါ်လေး၊ မေမေတို့နှင့်အတူ ရယ်မောလျှက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူမရဲ့အချစ်တော်ကြီး ပီတာပါပဲ။ ပီတာက သူမကိုမြင်တော့ ချက်ချင်းထလာကာ...

“သောတရှင်၊ နေကောင်းတယ်နော်၊ နည်းနည်းတောင် ပိန်သွားသလိုပဲ”

ဟုပြောလာ၍ သူမက မကောင်းတတ်သဖြင့် ပြုံးပြ

လိုက်ရပါသည်။

“မောင်ပီတာက ခုဆို အိမ်မှာ လာလည်တာ ငါးကြိမ် ရှိသွားပြီ။ သမီးနဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ဆုံဖူးသေးတာ”

ဟု မေမေက ပီတာကိုရင်းရင်းနှီးနှီးပုံမျိုးနှင့်ပြောတော့ သူမမှာ စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။ ပီတာလောက် အရှက်မရှိဘဲ သားရေထူသူကို သူမ မတွေ့ခဲ့ဖူးလို့ပါ။

“ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲမှာ ကိုယ် ဆုရတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးနဲ့ မေမေတို့ကို လက်ဆောင်လာဖို့တာ။ သောတရှင် အတွက်ရော၊ ပါတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမစိတ်မပျက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ သူမမှ ပီတာကိုလက်မခံနိုင်တာပဲ။ သို့သော် မေမေတို့နှင့် သိပ် ကိုအဆင်ပြေနေပုံရသော ပီတာကိုတော့ ကြမ်းကြမ်းကြီးမပြော ပစ်ချင်၍...

“ငါ ခေါင်းကိုက်နေတယ် ပီတာ၊ ငါ နားချင်ပြီ”

“ဟင်!... ဟုတ်လား၊ ဆောရီး... မသိဘဲ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်သွားပြီ။ တော်တော်များ ကိုက်နေသလား။

ဆေးခန်းသွားရအောင်လေ”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးပေမယ့် ထိုစကားလုံးက သူမကို ရင်မခုန်စေပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်မပါလက်မပါနှင့်...

“ရတယ်... ခဏနားရင် သက်သာသွားမှာပါ”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ အပေါ်ထပ်သို့ တ က်လာ ကာ မိမိအခန်းထဲဝင်ပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် စိတ်လျော့ကာ ထိုင်ချ လိုက်မိပါသည်။ သက်ပြင်းကို နှင့်နှင့်နဲနဲချမိပေမယ့် ရင်ထဲက သိပ်သည်းတဲ့ခံစားချက်ကတော့ လျော့ကျမသွားခဲ့ပါချေ။

သူမရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ကုတင်ပေါ်သို့ လျော့ရဲရဲလေး လဲချလိုက်စဉ်မှာ ဒေါ်လေး က အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။

“မောင်ပီတာက စဉ်းစားသင့်တဲ့သူပါ”

“ရှင်”

“စိတ်ရင်းလည်း ကောင်းတယ်၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်း လည်းသိတယ်။ အလုပ်အကိုင်လည်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ သမီးကို လည်း သိပ်ချစ်ပုံရတယ်။ ဒေါ်လေးတော့ တိုက်တွန်းချင်တယ်။

အဲဒါနဲ့ နေပါဦး... ခုတလော သမီးမျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား... မှန်း”

ဟုဆိုကာ သမီးရဲ့နဖူးကို စမ်းပါ၏။

“ပုံမှန်ပါပဲ... မောင်ပိတာကို မတွေ့ချင်လို့ အကြောင်ပြတာမဟုတ်လား”

“သမီး သူ့ကိုလက်ခံလို့မရဘူး ဒေါ်လေး”

“သမီးကို ဒေါ်လေး တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ မီးခိုးရောင်ကားပေါ် တက်သွားတာ၊ သမီးသူငယ်ချင်းကားများလား”

“သမီးချစ်သူပါ၊ သူက သမီးရဲ့ချစ်သူ”

“ဟမ်”

“သမီး သူ့ကိုပဲလက်ထပ်မယ်၊ သူကလွဲရင် သမီးဘယ်သူ့ကိုမှ နှလုံးသားထဲ ထည့်လို့မရဘူး။ ဘယ်လိုအတားအဆီးမျိုးပဲ ဖြစ်နေပါစေ... သမီး သူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“သမီးရယ်”

“ပိတာက ကောင်းတယ်ဆိုတာ သမီး သိပါသလား”

ပေမဲ့ သမီးရင်ထဲကို ပိတာက ဝင်မလာဘူး။ သမီး သူ့ကိုပဲ ချစ်တယ်”

ဟု အရူးတစ်ယောက်လို တရစပ်ပြောနေသော သမီး၏ ဦးခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်ပေးကာ...

“အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ်၊ ချစ်ကြတုန်း ဘာမှာ ကြားလေသွေးတာတောင်မှ ကြာနေသလိုပဲ နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်ကြဘူး။ နှလုံးသားဆိုတာ သိပ်နုတာကိုး။ ချစ်သူမရှိရင်ဘဲ လောကကြီးတွေ၊ ကောင်းကင်တွေက အရောင်အဆင်းမရှိ မှောင်မိုက်နေသလိုနဲ့။ အချိန်ကြာလာတော့လည်း ဒါတွေက ဘာမှမဟုတ်ကြပါဘူး... ချစ်တုန်းခဏပါ။ ကောင်းကင်ဟာလည်း အမြဲအပြာရောင် လွှမ်းနေသလို လောကကြီးကလည်း သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့လူတွေနဲ့ သဘာဝကြီးရဲ့အလှတရားတို့ ပေါင်းစပ်ပြီး အမြဲလှပနေကြတာပါ။ ကောင်းကင်လည်း မှောင်လွန်းရင် မိုးရွာတုန်း တစ်ခဏပဲပေါ့။ မိုးစဲသွားရင် ပြန်လင်းလာလိမ့်မယ်။ သမီး မကြည့်တတ်လို့ပါ၊ မှောင်ချိန်မှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ ကြယ်လေးတွေက ရင်ကိုသိပ်အေးမြစေတယ်။ အဲဒါမှ အလင်း

၁၄၈ ❀ မယ်ခိုင်

စစ်ပဲ။ အလင်းစစ်ကိုတွေ့ချင်ရင် အမှောင်ကိုစောင့်ရမယ်လေ။”

“ဒေါ်လေး...”

“သမီးရဲ့ဘဝကို သမီးဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါ။ အဲဒီတော့ နောင်တမရဘူးပေါ့။ သမီး ဘာကိုပဲရွေးချယ်ရွေးချယ် သမီးက ဒေါ်လေးရဲ့အချစ်ဆုံးလူမဟုတ်လား။ ဒေါ်လေးက သမီးရဲ့ဘက် မှာ အမြဲရှိမယ်... ဟုတ်လား”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဒေါ်လေးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက် မိပါသည်။

ဒေါ်လေးကို သူမ သိပ်ချစ်ရပါသည်။

ပြီးတော့ မေမေ့ကိုလည်း သိပ်ချစ်ပါ၏။

ပြီးတော့ ကိုကိုကိုလည်း သိပ်ချစ်ပါ၏။

အခန်း (၁၁)

“နင်နဲ့ကိုကိုရဲ့သတင်းကို ကြားတယ်”

ဟု ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ လုံမနီကဆိုလျှင် သူမမှာ ဘာ အံ့သြစရာမှမရှိပါ။

“ငါ အခု မန္တလေးမှာ ရောက်နေတယ်လေ။ ရောက် လာရင် ဝင်ခဲ့ပေါ့။ ဒါက ငါ့လိပ်စာနဲ့ ပုန်းနံပါတ်ပဲ”

“နင့်မေမေက ငါ့ကြောင့် လဲသွားတာ နင်စိတ်မဆိုးဘူး လား”

“အကျိုးရှိလို့ အကြောင်းဖြစ်တာပါ။ ငါ နင့်အကြောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိပါတယ်။ ဒါ အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါ့ကိုနားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
အနည်းဆုံး ငါ့ဘက်မှာ နင်တစ်ယောက် ရှိသွားတာပေါ့”

“နင့်စကားအရ ကိုကိုက နင့်ဘက်မှာ မရှိဘူးဆိုတဲ့
သဘောလား”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါ နင်သတိထားရမယ့်အချက်ပဲ၊ မေမေက ငါ့ထက်
လိမ္မာပြီး တော်တဲ့ကိုကိုကို ပိုချစ်တယ်။ နောက်တော့ ချွေးမနဲ့
ပဲနေမယ်လို့ အမြဲပြောတယ်။ မေမေနဲ့ကိုကိုကြားက သံယောဇဉ်
က သားအမိအရင်း ထိုင်ခိုသွားရမယ်။ အဲ့ဒီနေ့က နင် ဆံပင်
အဆွဲခံရတယ်ဆို”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“ငါ့မေမေက စိတ်တော့ ကြီးတယ်ဟ၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲ
ကတော့ အဲဒီလောက်မဆိုးပါဘူး။ ဒါကလည်း ကိုကိုကိုချစ်လွန်း
လို့ ဖြစ်ရတာလို့ နားလည်လိုက်ပါ”

“နင်က... ငါ့ကိုအဲဒီလိုပြောတော့ ငါ ငိုချင်လာတယ်

လုံမနီ”

“ငါက ဘယ်သူ့သူငယ်ချင်းမို့လဲ”

“နင့်လိုသူငယ်ချင်းရှိတာ သိပ်ကောင်းတယ်”

“သည်းခံပါ... အချစ်စစ်မှန်ရင် နောက်ဆုံးတော့
ပေါင်းဖက်ကြရမှာပဲ”

“နင်ပြောသလိုဖြစ်ဖို့ ငါကြိုးစားမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ နင်က
နင့်မေမေကြောင့် လာတာလား”

“အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့၊ ပြီးတော့ တခြားအကြောင်း
ရောလေ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“တကယ်...”

“အင်း... နှစ်လတဲ့”

“အယ်! မြန်လိုက်တာ”

“ဘာမြန်လဲဟဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာပဲ နှစ်လကျော်
နေပြီ”

“မိဘက ပေးစားလို့သာပေါ့၊ ချစ်ကြိုက်လို့များ ယူရင် ကြရင် ကလေးတစ်ဒါဇင်လား မသိဘူး”

“အဲ၊ ကြည့်စမ်း! ယုတ်မာတာတော့ အံ့မယ်... ငါက ရှင့်ထက် သာပါတယ်နော်။ မကြာခင် အမေရာထူးကို အပ်နှင်း ခြင်းခံရတော့မှာ။ ရှင့်ထက် စီနီယာဖြစ်သွားပြီ။ ရှင် ဘယ်လိုမိ နိုင်ပါတော့မလဲ”

“ပြောထားဦးပေါ့လေ၊ နောက်မှ နင့်ထက်သာအောင် မွေးပစ်လိုက်မှာ”

“အဲ၊ ကြည့်စမ်း! ငါ့ထက် ယုတ်တာတော့”

“နင့်ချစ်ချစ်ကြီးရော ပါမလာဘူးလား”

“နယ်ဆင်းသွားတယ်လေ”

“သူက နင့်အပေါ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့မေမေက လူရွေးတော်တယ်ဟ၊ ငါ့ကိုကြင်နာတယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်။ တာဝန်သိပြီး သဘောကောင်းတယ်။ အဲ့တော့ ငါက ချစ်မိသွားတာပေါ့”

“ဘယ်သူမှလည်း ရိုက်မစစ်ဘဲနဲ့”

“ပြောချင်နေတာကိုးဟဲ့... နင်က မေးမှမေးတာ ယောက်မ”

“ယောင်းမ!...”

“အင်းလေ၊ နင်နဲ့ငါက မကြာခင် ယောက်မတော်ရ နိုင်တယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ... ငါ့ကိုကိုက ချစ်လို့ကောင်းရဲ့လား။ အဟဲ၊ အနမ်းရော ကြမ်းရဲ့လား”

“မိန်းမစုတ်နော်... ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ခပ်ကြမ်းကြမ်းအနမ်းခံရပြီးပြီနဲ့တုတယ် နော်”

“လုံမနီနော်... ငါ့ရှက်လာပြီ”

“နင်ကလည်း ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်ပေါ့ဟယ်။ ဘာရှက် စရာလဲ။ ငါ့ကိုဆို ငါ့ယောက်ျားက အပြင်ကပြန်လာတိုင်း နမ်းတယ်။ ဒီလိုလေးလေ... အဟဲ၊ အနမ်းတိုင်းပြည်ပေါ့”

“ပေါက်ကရတွေ”

“နင် မသိသေးလို့ပါနော်... နေ့ရက်တွေက သိပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ၊ ပျင်းလည်းမပျင်းတော့ဘူး။ အထီးကျန်လည်း

၁၅၄ **မယ်ခိုင်**

မဆန်တော့ဘူး။ ဟောကြည့်၊ ခုဆို အပိုဆုလေးပါ တိုးလာပြီ။
ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူမလည်း စိတ်ကူးကမ္ဘာထဲ ခဏလောက်
ရွက်လွင့်မိပါသည်။

သူမနှင့်ကိုကို...။ ပြီးတော့ သားနှင့်သမီး...။ သိပ်
ကို ပျော်နေကြသည်ပေါ့။

သူမ ဘာကိုစဉ်းစားနေမိမှန်းမသိပေမယ့် ထိုစိတ်ကူး
ကို သူမ သဘောကျပါသည်။

သူမရဲ့အနာဂတ်ကို ကိုကိုနဲ့ပဲ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်
ချင်မိတာလေ...။

မမမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

“ပြေးနေတဲ့မိန်းကလေးကို ယောက်ျားတွေက လိုက်
တယ်။ လိုက်နေတဲ့မိန်းကလေးကိုတော့ ယောက်ျားတွေက ပြေး
တယ်။ ရပ်နေတဲ့မိန်းကလေးကိုတော့ ကပ်လျက်ကလေး ရှောင်
ထွက်သွားကြတယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဒေါ်လေး”

“ငါဖတ်ဖူးတဲ့စာကို ရွတ်ပြတာပေါ့”

“သမီးက အဟုတ်မှတ်လို့”

“အဟုတ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၆ ❀ မယ်နီ

တော့ ဒေါ်လေးတို့ငယ်ဘဝကို ပြန်မြင်သွားမိလို့ပါ”

“ငယ်ဘဝ... ဟုတ်လား”

“ယောက်ျားတွေကို ကိုယ်ချစ်သလောက် ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြန် သမီး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့ရင်ထဲကို မဝင်ဘူး”

“အဆန်းတွေပါလား... ဒေါ်လေးရယ်”

“တစ်ဆယ်ဖိုးလောက်ချစ်ရင် တစ်ကျပ်ဖိုးပဲ ချစ်ပြရမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အရှိုအတိုင်း မကွယ်မဝှက်တမ်း ချစ်ပြရင် ဘဝပါ ပါသွားမှာပေါ့”

“ဟမ်”

“ယောက်ျားတွေက ကျားသတ္တဝါလိုပဲ၊ အသားစား ကျူးတယ်။ ဘယ်ကျားကမှ အသားမစားဘူး၊ မနက်စာပဲဆိုပြီး ဥပုသ်မစောင့်ကြဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

“နည်းနည်းလေးပဲ ချစ်ပြမှ သူတို့က အများကြီးချစ်ကြတာ”

“နည်းနည်းလေး ချစ်ပြလို့ မချစ်ဘူးထင်ပြီး လှည့်သွားရင် မိန်းကလေးပဲ ခံစားရမှာပေါ့”

“စမ်းသပ်ချက်ပေါ့၊ အဲဒီလောက်မှ အစမ်းလက်မခံနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို မချစ်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ပဲ ခံစားရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လေးစကားက မှန်သလိုလိုရှိ၍ သူမ ဆက်ပြီးနားစွင့်နေမိပါသည်။

“တို့မိန်းကလေးတွေက မချစ်ခင်ကသာ ချစ်များချစ်ပြီး ရင်တော့ သူ့ရည်းစားကိုပဲ သူ့ကမ္ဘာထင်နေတာ။ မင်းရဲ့မေမေကိုပဲ ကြည့်၊ အချစ်ရှူးကြီးလုပ်လို့ ခုထိ အိမ်ထောင်ထင်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဒေါ်လေးကဇော...”

“ငါက မပြုချင်လို့ကို မပြုတာ။ ညည်းအမေကိုကြည့်ပြီး လင်စိတ်သားစိတ်ကုန်လွန်းလို့”

“ရှင်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပူပူဆွေးဆွေးနဲ့၊ အစ်ကိုမှအစ်ကိုဖြစ်နေတာ။ ဟိုက သူ့ကို မလွမ်းလို့တောင် ပစ်ပြေးပြီ။ နှစ်ပဲ နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ လွမ်းလို့မပြီးနိုင်ဘူး။ စိတ်ကုန်တယ်...”

ဟုဆိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားဖူးတဲ့ အဖေဆို သောအရာကို သူမ စိတ်ဝင်စားလာရပါသည်။

“မေမေက သူ့ချစ်သူကို သိပ်ချစ်လားဟင်”

“မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်တာ”

“မေမေက ရည်းစားများလား”

“တစ်ယောက်တည်းချစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းယူတာ ပါတော်”

“ဒါဆို သမီးရဲ့ဖေဖေက မေမေ့ကိုပစ်သွားတာလား ဟင်”

ထိုအမေးကို ဒေါ်နန်းနီလာ ပြန်မဖြေနိုင်တော့ပါ။ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး မေ့ထားခဲ့တဲ့ဒီကိစ္စကို သူမ ဘာကြောင့်ပြောမိ နေပါလိမ့်။

ငေးငိုင်နေသော တူမချောကို ပျော်ရွှင်ပါစေခြင်းအလို့

ငှာ ပြောမိပြီးကာမှ နောင်တရသွားရပါသည်။ သူမ ဘယ်လို ထိုအမေးစကားကို ပြန်ဖြေရမှာတဲ့လဲ။

“အဲ၊ ပစ်တော့ မပစ်ပါဘူး။ အဲ့ကိစ္စ... အဲ၊ ဟာင် တယ်။ ကိစ္စတွေက တော်တော်များတယ်လေ”

“ဒေါ်လေးက အပျိုကြီးဆိုတော့ အဲ၊ သမီးမြင်ဖူးတယ်၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ... ဒေါ်လေးနဲ့မေမေနဲ့ သိပ်ကို တူတာ။ သမီးတောင် ဒေါ်လေးလား... မေမေလားလို့ စဉ်းစား ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့၊ ငါတို့ညီအစ်မက ရုပ်တူတယ်ဆို ပေမယ့် ခွဲလို့ရပါသေးတယ်... သမီးအမေက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဒေါ်လေးက ဆံပင်တိုတိုလေ”

“မပြောင်းဘူးလား”

“အင်း၊ မပြောင်းဘူး၊ ဒေါ်လေးက ခင်သိတာထွန်း သိပ်ကြိုက်တာ။ သူ့စတိုင်လ် အမြဲနိုးတယ်။ ဒေါ်လေးက ခေတ် မီတယ်လေ။ သမီးအမေကတော့ ဟိုးတုန်းကတည်းက ခါးတို ရင်ဖုံးကို မရိုးအောင်ဝတ်တဲ့ ပုံတုံးတုံးကြီးပေါ့။ အဲဒါ ကိုတို့

၁၆၀ **မယ်ခိုင်**

သော်တာမို့သာ မျက်စိမှောက်ပြီး လာကြိုက်တယ်”

“ကိုသော်တာ?... ”

“အဲ၊ ပြောမိပြန်ပြီ... ဒီပါးစပ်၊ မထူးတော့ပါဘူး၊ အဲဒါ သမီးအမေရဲ့ရည်းစားလေ၊ ခန့်ချောကြီး။ မမကိုပြန်မပြောနဲ့နော်”

“ဒါဆို သမီးရဲ့အဖေက ဦးသော်တာလား”

“အင်း... အဲ”

“ဘာလို့ ကျောင်းနေတော့ မြင့်ဖေ... ဦးမြင့်ဖေလို့ သုံးသလဲ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့”

“ဦးသော်တာ... ဒီနာမည်ကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ”

ဟုသာ တွေးဆဆလေးဖြစ်မိပေမယ့် ဒေါ်လေးကို ဘာမှတော့ ဆက်မပြောဖြစ်ပါ။

မယ်ခိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

ခုတစ်လော ကိုကိုနှင့်သိပ်မတွေ့ဖြစ်ပါ။

ကိုကိုက ခရီးထွက်နေချိန်နှင့် ဆေးရုံကိုပြေးရတာနှင့် ပင် မော့၍နေတော့ သူမနှင့်စကားကောင်းကောင်းမပြောဖြစ်တော့ပေမယ့် ညတိုင်းတော့ ဖုန်းနှင့် အိပ်ရန်နှုတ်ဆက်တတ်ပါသည်။

ဒီနေ့လည်း ကိုကိုနှင့် ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာတော့ သူမအိပ်ရာဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကာ ကုတင်ပေါ် တက်လာမိပါသည်။

သို့သော် မအိပ်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှကန့်သတ်မရတာကြောင့် ကုတင်ပေါ်မှာ ပြန်ချထိုင်ကာ ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစား

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိတော့ အပုံကြီးဖြစ်နေသော စာအုပ်ပုံက မျက်စိထဲ တန်းလဲ
လာ၍...

“စာဖတ်တာပဲ ကောင်းမယ်”

ဟုယူဆပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်မိလိုက်စဉ်မှာ
တော့ ငွေမင်ရောင်ကတ်အသေးတစ်ခုက လျော့ခနဲပြုတ်ကျလာ
ရပါသည်။

သူမ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

ဘာကြီးလဲပေါ့... ဘာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရတာနဲ့ပဲ
နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုဟာလေးကိုကောက်ကာ ယူကြည့်လိုက်
တော့ ဖိတ်စာတစ်စောင်ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“ဪ... လုံမနီရဲ့မင်္ဂလာဖိတ်စာပါလား”

ဟုပြောကာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထိုဖိတ်စာကိုဖွင့်ကြည့်
လိုက်မိပါသည်။ အဖြူအရောင်ကြီးနှင့် ကိုနီနာမည်ကို အလွမ်းဖြင့်
ကြည့်ပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ နိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည့်နာမည်ကြောင့်
သူမ နောက်တစ်ဖန် ထိုဖိတ်စာကို ပြန်ကြည့်မိသွားပါသည်။

“ဦးသော်တာ...”

ထိုနာမည်ကို သူမ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်နေမိပါသည်။

“ဦးသော်တာ...”

သူမရင်ထဲ ပြာဝေသွားရပါသည်။

ခန့်ခန့်ကြီးနှင့် စမတ်သိပ်ကျခဲ့သောလူကြီးတစ်ယောက်
က သူမအာရုံထဲ ဘွားခနဲပေါ်လာရပါသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးနေ
သောကလေးငယ်... ပြီးတော့ ခမ်းနားလှသည့်ဓာတ်ပုံကြီး...။
သူမရင်ထဲ ထူပူသွားရပါ၏။

“မဟုတ်ဘူး... ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်ပါ
စေနဲ့... လွဲချော်မှုပဲဖြစ်ပါစေ”

ဟုသာ ရင်ထဲမှာ အတန်တန်ဆုတောင်းနေခဲ့ပေမယ့်
သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ယိုကျနေခဲ့
ပါသည်။

ကိုကိုအပြုံး၊ ကိုကိုမျက်လုံး... ပြီးတော့ မေမေအပြုံး
မေမေမျက်လုံး...

“ဘာ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ အာ၊ မဟုတ်နိုင်ပါ
ဘူး... မဟုတ်ရဘူး”

ဟု စိတ်ကိုသာ စေခိုင်းပြီး နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့
ပြောင်းဆန်ကုန်ရပါသည်။ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရင်ထဲကအပူ
က သူမကို လောင်မြိုက်စေရပါသည်။

ထရမလို... ထိုင်ရမလို... အိပ်ရမလိုနှင့် ဖြစ်နေခဲ့ပေ
မယ့် သူမစိတ်တွေကတော့ လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေမိပါသည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု အထပ်ထပ်စဉ်းစားမိပေမယ့် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့
အဖြေကိုမူ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမရနိုင်ပါ။ အကယ်၍ သူမထင်သလို
သာ ကိုကိုနဲ့သူမရဲ့ပတ်သက်မှုဆိုရင်တော့ သွားပါပြီ... ကမ္ဘာ
ကြီးဟာ ဇောက်ထိုးဖြစ်ကုန်ပါပြီ။

ဟု လောကမှာ ရှက်စရာအကောင်းဆုံးလုပ်ရပ်ကို ထုပ်
ခဲ့မိပြီဟူသောအတွေးက သူမကမ္ဘာကို မှောင်မှိုက်စေရပါသည်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ အို... ဒါက သေချာသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး
တိုက်ဆိုင်နေတာ၊ နာမည်ချင်းလူချင်း တူနေကြတာပါဟု
မှိုက်စွာ ပြန်တွေးပြီး တင်းကျပ်နေသောမိမိ၏စိတ်ကို ပြန်လည်
ဖြည့်လျော့လိုက်ရပြန်ပါသည်။

ဒီတော့မှ အသက်ရှူနည်းနည်းချောင်သွားရပေမယ့် ရင်
ထဲက တင်းကြပ်မှုက ပျောက်မသွားခဲ့ပါချေ။ မတင်မကျကြီးနဲ့
တော်တော်နေရခက်လှပါပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ ရူးသွား
ပြီလား... အား... ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု အရှူးတစ်ယောက်လို တွေးနေစဉ်မှာပင်...

“ဒါ! ဒါ! ဒါ...”

ဖုန်းမြည်သံက သွားခနဲပေါ်လာ၍ သူမမှာ စိတ်တွေ
ကယောက်ကယက်နှင့်ပင် ဖုန်းကိုလှမ်းဆွဲပြီး...

“ဟ... ဟလို”

“အသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူး
လားဟင်”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်”

“အသံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ သိပ်ကြောက်နေတယ် ကိုကို”

သောတရှင် သိပ်ကြောက်နေတယ်၊ ကျွန်မ ထင်သလို

မဖြစ်ပါစေခဲ့လို့ ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ရင်ထဲမှာ ပူလွန်းလို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

“ကိုယ်စိတ်ပူလာပြီ”

“ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကို... ကျွန်မကို ခဏလောက် လာတွေ့လို့ရမလားဟင်။ ကျွန်မ လမ်းပျောက်နေလို့ပါ။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိဘူး... ကိုကို”

ပြောရင်းပင် မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

“ကိုကို ခုပဲလာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းလိုင်းမှာ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် သူမမှာ ဖုန်းကိုပဲချရမလို့၊ ထိုင်ရမလိုထရမလိုနှင့် အနေခက်သွားရပါသည်။

သို့သော်လည်း ချစ်သူကိုနှင့်တွေ့ရန်အတွက် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ လမ်းဆုံကိုရောက်တော့ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကိုကိုက ရောက်လာပါသည်။

ကားရပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုကိုက ကားပေါ်မှ ပြေး

ဆင်းလာကာ သူမကိုသိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။

ကိုကိုရင်ခွင်ကြား နေရပါသော်လည်း အရင်တုန်းကလို နွေးထွေးပြီး ပျော်ရွှင်မနေတော့ဘဲ လောင်မြိုက်ပြီး ပို၍မွန်းကြပ်လာရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကိုရင်ခွင်ကြားမှာ ကြာရှည်မနေလိုတော့၍ ကိုကိုကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းဖယ်လိုက်တော့ ကိုကိုက သူမကို အံ့သြသလိုကြည့်ပါသည်။

ထိုအကြည့်က သူမရင်ကို နာကျင်စေပေမယ့် ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်မှုကိုတော့ မကျော်လွှားနိုင်ပါ။

“စကားပြောရအောင် ကိုကို”

ဟုဆိုကာ သူမက ကားထဲဝင်သွားတော့ ကိုကိုပါ ကားထဲလိုက်ဝင်ပါသည်။

“ကျွန်မရင်တွေ ပူလောင်နေတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ကြောက်တယ်၊ မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ ဇွတ်တိုးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့အချစ်ကို လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်တော့မယ်ထင်ပါတယ်”

“တိတိက အဲ့လောက်ကြီး မတင်းမာတော့ပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ လုံမနီလည်း လာပြောသွားတော့ နည်းနည်းပျော့ပြောင်းလာပါပြီ။ သာယာတဲ့နေ့တွေကို ရောက်တော့မှာပါ။ ကိုယ်လည်း ဖေဖေကိုပြောပြပါတယ်။ ဖေဖေက လက်ခံပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ သိပ်မခံစားပါနဲ့တော့လား။ မင်း အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကိုယ်လည်း နာကျင်တယ်”

“အဲဒီနေ့တုန်းက ကျွန်မ စာကြည့်ခန်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ပုံက ကိုကိုတို့မိသားစုလား”

ဟုဆိုတော့ သူက ချက်ချင်းပြီးလာပါသည်။

“အင်း... ကိုယ့်မေမေလေ၊ ချောတယ်မဟုတ်လား။ မေမေက ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ခုချိန်မှာ ဝသလား၊ ပိန်သလား၊ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပ်သိချင်တယ်။ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲကမေမေက စကားများတယ်။ ကိုယ့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်”

“အခုဘယ်ရောက်သွားတာလဲဟင်”

“မသိဘူး... အဲဒီပုံရိုက်တုန်းက ကိုယ်က နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မေမေက ဒုတိယကိုယ်ဝန်ရချိန်မှာ အမှတ်တရရိုက်

ထားတာတဲ့၊ ဖေဖေပြောတယ်”

ဟူသောစကားမှာ သူမခေါင်းကို မိုးကြိုးအလုံးတစ်ရာ ဖစ်ခွဲလိုက်သလိုပါပဲ။

“ကိုယ်ဝန်?... ”

“အင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုကိုရှေ့မှာ သူမ ဟန်ဆောင်လို့မတတ်နိုင်အောင်ပင် မျက်နှာမှာ ပျက်ယွင်း အိုကျသွားရပါသည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ကိုကို”

ဟုသာပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတော့ ကိုကိုကလည်း ကားပေါ်မှဆင်းလာပါသည်။

“သောတရှင်”

ကိုကိုရဲ့ခေါ်သံက သူမနှလုံးသားကို အပြင်းထန်ဆုံး ရိုက်နှက်နေခဲ့ပါသည်။ သူမရင်တွေ နာကျင်လှပါပြီ။

သူမမျက်နှာမှာ ငရဲမီးနဲ့အပက်ခံထားရသလိုပင် စုတ်ပြတ်စွာ ပူလောင်နေခဲ့ရပါသည်။

ကျေးဇူးပြု၍ ကိုကို ထပ်မခေါ်ပါနဲ့။ ကျွန်မရင်တွေ

လှပါပြီ ကိုကို။ ကျွန်မနှလုံးသားက ကျိုးပျက်နေရပါပြီ ကိုကိုရယ်။

“သောတရှင်၊ ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်”

ဟု အော်ပြောနေပေမယ့် သူမက ကိုကိုကို ထပ်လှည့်မကြည့်ရဲတော့ပါ။ လှည့်မကြည့်ဝံ့တော့တာပါ ကိုကိုရယ်။

ကျွန်မလေ... ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတယ်။

ကျွန်မက ဘာကြောင့် ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့တာလဲ။

ကံကြမ္မာကရော... ဒီလိုခပ်ဆိုးဆိုးတိုက်ဆိုင်မှုနဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ခုလိုဆုံစည်းစေတာလဲ။ အဲဒီလို ဆုံစည်းစေမယ့်အစား ကျွန်မကိုသာ အကြီးဆုံး ခုန်ပိုင်းလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ သိပ်ရှက်တယ် ကိုကိုရယ်။ ဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မက ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ကြား ခိုဝင်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လူကြီးတွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ စုတ်ပြတ်ကုန်နေပြီ ကိုကိုရယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးကုန်နေပြီ။

ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကိုသိရင်ရော ကိုကိုက ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

သူမ ထပ်မတွေးရဲတော့ပါ။ သို့သော် တိုက်ဆိုင်တာ နေမှာပါလေဟူသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးက မသေမချာနှင့် အားတင်းပြီး လျှောက်နေမိရာ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာပြန်ပါသည်။

အိမ်ထဲကို သူမ မဝင်ဝံ့ပါ။

ထိုအိမ်ကြီးက ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိဖြစ်နေလို့ပါ။ အကယ်၍ ဒီကိစ္စကိုသာ မေမေနှင့်ဒေါ်လေး သိသွားပါလျှင်ဆို တဲ့အတွေးမျိုး မတွေးဝံ့တော့လောက်အောင်ပင် သူမကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ရပါသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမ လူ့လောကမှာ အသက်မရှင်ချင်တော့ပါ။ အသက်မရှင်ချင်တော့လောက်အောင်ပင် သူမ ရှက်ရနေရပါသည်။ အကယ်၍ ထိုကိစ္စသာ သူမ ထင်သလို မှန်ခဲ့ပါလျှင် ကိုကိုနဲ့သူမက မောင်နှမအရင်းကြီးတွေပေါ့။

အဲဒီလိုသာဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူမ ဒီကမ္ဘာမှာ အသက်မရှင်

တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာသိရအောင် သူမ စုံစမ်းရမယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

အသက်တစ်ခုနှင့် အရင်းအနှီးပြုရမည်မို့ သေချာမှုတစ်ခုကို ရရှိရန်အတွက် သူမ စုံစမ်းမှုဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ အိမ်ထဲသို့ ရဲဝံ့စွာဝင်လာတော့ မေမေ့ကို ဧည့်ခန်းတွင် ငုတ်တုပ်ကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမရဲ့လိပ်ပြာကို သူမ မလုံဖြစ်နေသည်မို့ အေးချမ်းလှသောမေမေ့ရဲ့မျက်နှာက သူမရင်ကို ပူလောင်စေလှပါသည်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကို မဝံ့မရဲဖြစ်ရပါ၏။

“သမီး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ရှင်...”

“သမီးအခန်းထဲ ချောင်းကြည့်တော့ ဒီဖိတ်စာကိုတွေ့တယ်။ သမီးဟာလား...”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူမမှာ ပြာဝေသွားရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကိုမသိစေချင်တာ အမှန်ပါ။ ပြဿနာက

ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်ပြီး ကိုကိုနဲ့သူမမှာ မျက်နှာမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်ရမှာလေ။ ထို့ကြောင့်ပင် မေမေ့လက်ထဲမှဖိတ်စာကို ဆုတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ...

“မေမေကြည့်လိုက်သေးလား”

“အခုပဲ ကြည့်မလို့လုပ်နေတာ၊ မျက်မှန်ရှာမရတာနဲ့ပဲ။ သမီးသူငယ်ချင်းရဲ့မင်္ဂလာဆောင်လား”

“အင်း”

“ဪ၊ ညကြီး... သမီးဘယ်သွားတာလဲ”

“စိတ်... စိတ်ရှုပ်တာနဲ့ လေညင်းသွားခံတာပါ”

“သတိလည်းထားပေါ့သမီးရယ်၊ ကိုယ့်က မိန်းကလေး၊ မကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်”

“မေမေ့”

“အင်း... ပြောလေ”

“သမီးမှာ မွေးချင်းမောင်နှမ မရှိဘူးလားဟင်”

ထူးဆန်းနေသော သမီးရဲ့စကားကို ဒေါ်နန်းသီတာ အံ့သြမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ မမေးခဲ့ဖူးသောမေး

ခွန်းမျိုးက ခုချိန်မှ ဘာလို့ သမီးက မေးလာတာလဲ။

သူမ အံ့သြရပါသည်။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်မိပါ၏။ အတိတ်ကို သမီး သိသွားမှာကို သူမ အကြောက်ဆုံးပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ဟင့်အင်း၊ သမီးမှာ အစ်ကိုတို့ အဖေတို့ရှိရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဪ၊ သမီးရယ်”

“သမီးမှာ တကယ်ပဲ အဖေနဲ့ အစ်ကို မရှိပါဘူးနော် မေမေ။ မရှိဘူးမဟုတ်လားဟင်... မေမေမွေးခဲ့တာ သမီးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လားဟင် မေမေ”

“သမီးရယ်”

“သမီးက တစ်ယောက်တည်းလို့ပြောပေးပါ မေမေရယ်၊ သမီးရဲ့အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာက သေသွားခဲ့ပြီ၊ သမီးမှာ ဘာအစ်ကိုမှ မရှိဘူး... မေမေက တစ်ယောက်တည်းမွေးထားတာပါ၊ မေမေရဲ့ကလေးက သမီးတစ်ယောက်တည်းပါလို့ ဖြေပေးပါလားဟင် မေမေ။ သမီးကို အဲဒီလိုဖြေပေးပါမေမေရယ်။

အဲဒီလိုလေး ဖြေပေးပါ”

ဟု ဒူးလေးတုပ်ကာ ငိုယိုပြီး ရောက်တတ်ရာရာပြောနေရှာသောသမီးဖြစ်သူကို သူမက ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါ၏။

ဒေါ်နန်းသီတာရဲ့လက်အစုံမှာ တုန်ယင်နေရပါသည်။ သူမ ကြောက်လန့်နေမိပါ၏။ သမီးက ဘာများသိထားလို့ အဲဒီလောက်ကြီး ခြောက်ခြားနေရတာလဲ။

သမီးက အတိတ်ကိုများ စုံစမ်းသိရှိသွားတာလား။ ဘယ်ကဘယ်လိုသိတာလဲ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... မသိနိုင်ဘူးဟုသာ စိတ်ကို အဓမ္မခိုင်းစေလိုက်ရပါသော်လည်း သူမ သိပ်ကြောက်နေရပါသည်။

သူမသိပ်ကြောက်နေခဲ့သောနေ့တစ်နေ့ကို ရောက်လာတော့မှာလား...

မသိချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်... သမီး ဘာမှမသိချင်ပါနဲ့။

အခန်း (၁၄)

အခုရက်ပိုင်းအတွင်း အခန်းအောင်းနေ၍ မည်သူနှင့်
မျှ မတွေ့ဖြစ်ပါ။

ကိုကိုဆီက မစ်စ်ကောတွေ ခဏခဏဝင်နေပါသော်
လည်း သူမ ကိုင်ချင်စိတ်မရှိပါ။ အစာစားချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။
ဒေါ်လေးနှင့်မေမေကလည်း အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်တော့တဲ့သူမ
ကို ရိပ်မိကောင်းရိပ်မိနိုင်ပါသော်လည်း သူမမှာ ဟန်ဆောင်နိုင်
စွမ်းပင် မရှိတော့ပါ။

သို့သော် သူမကြောင့် လူကြီးတွေက စိတ်မအီမသာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြစ်နေရသည်မို့ သူမမှာ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရ၍ နောက်ဆုံးတွင် မိမိရဲ့စိတ်ကိုမိမိ အားပေးကာ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး ရေချိုးကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့တော့...

“မင်းပြောပြလိုက်တာလား နီလာ”

ဟူသော မေမေ့ရဲ့အသံကိုကြားရ၍ သူမမှာ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းပင် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားကာ နားစွင့်နေမိပါသည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကိုသော်တာနဲ့အကြောင်းကိုလေ”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ... ကောင်းတဲ့အကြောင်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“သမီးက ထူးဆန်းတဲ့စကားမျိုးတွေပြောတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ သမီးက တစ်ခုခုကိုသိနေသလိုပဲ”

“ကျွန်မလည်း ထင်ပါတယ်၊ အခုတစ်လော သမီးကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပဲ”

“မတွေ့နိုင်တော့တဲ့လူတွေအကြောင်းကို ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာမှမသိတော့ ရင်ထဲမှာ မခံစားရဘူး”

ပေါ့။ သူတို့လည်း သူတို့ဘဝမှာ ကောင်းကောင်းရှိနေကြမှာပါ”

“အင်း... ပြောရင်းဆိုရင်း ငါ့တူလေး ဂျရိုးကိုတောင် တွေ့ချင်မိတယ်။ သူ ဘယ်အရွယ်များ ရောက်နေပြီလဲ”

ဟူသောစကားက သူမနားထဲသို့ မိုးကြိုးဝင်သွားသည့် နယ် ခံစားရပါသည်။ သူမရဲ့ခြေထောက်တွေ မခိုဘဲပျံ့နေ ကုပါ။ ညွတ်ကျနေသော သူမရဲ့ခြေထောက်တွေကို သူမ ထိန်းမထားနိုင်တော့ပါ။ အားယူကာ နံရံကို မှီထားရပေမယ့် သူမကိုယ်က လောကကြီးမှာ ပျောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

သူမ မဟုတ်တာတွေကို လုပ်မိခဲ့ပြီလေ။ စူးစမ်းခြင်း မရှိတဲ့ သူမရဲ့မှိုက်ရူးရဲဆန်မှုကြောင့် လူ့ဘောင် လူ့စည်းကမ်းကို ကျော်လွန်သွားခဲ့မိပြီလေ။ သူမက လူမှဟုတ်သေးရဲ့လား။ သူမက တိရစ္ဆာန်လား။ သူမက တိရစ္ဆာန်ဆို သူမကြောင့် မိုက်မဲတဲ့ ကိုကိုကရော... သူမသိပ်ချစ်ရပါတဲ့ကိုကိုကရော... သူမရင်ထဲ ပူလောင်သွားရပါ၏။ သူမရဲ့ခြေထောက်တွေဟာ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ တန်ရဲ့လား...

သူမကိုထမ်းထားရတဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးကရော သူမကိုအလို

ရှိပါဦးမလား... ခွေးထက်မှိုက်တဲ့သူမက ဒီကမ္ဘာမှာ အသက်
ရှင်ဖို့ရော တန်ဦးမလား... :

သူမ ဆက်ပြီးမနေရဲတော့ပါ။

သူမကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့မေမေတို့၏အရိပ်မှာ သူမ
ဆက်ပြီးမနေဝံ့တော့ပါ။

သူမ သိပ်ကြောက်နေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယိုင်ကျနေသောသူမရဲ့စိတ်တို့ကို စုစည်း
ပြီး အားလျော့နေသောခြေလှမ်းတွေနှင့်ပင် အပြင်သို့ပြေးထွက်
လာမိပါသည်။

ကျွန်မ ပြေးပါရစေ... ကမ္ဘာကြီးအဆုံးထိ ပြေးပါရစေ
ကျွန်မကို ပြေးခွင့်ပြုပါ။

“သောတရှင်... သောတရှင်”

ဆိုသောအော်သံကြောင့် ပြေးနေမိရင်း သူမလှည့်ကြည့်
လိုက်စဉ်မှာ ပီတာ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘယ်
တုန်းကမှ သူမကို အေးချမ်းမှုမပေးခဲ့တဲ့ ပီတာရဲ့မျက်နှာမှာ ငို
တော့ သူမကို ယုံကြည်အားကိုးမှု ပေးနေပါသည်။

“သောတရှင်၊ လိုက်ရတာကို မောနေတာပဲ”

ဟု အမောတကောနှင့်ဆိုကာ သူမအနားသို့ ရောက်လာ
သည့်ပီတာ့ကို သူမက ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဟင်! သောတရှင်၊ မင်း... မင်း ငိုနေတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရူးမိုက်တယ်လို့ ခံစားရချိန်မှာ ရှင်ဘယ်
လိုနေမလဲ ပီတာ”

“ဟမ်”

“ပြင်မရတဲ့အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးချိန်မှာ ရှင်
ဘာလုပ်မလဲ”

သူ နားမလည်ပါ။ သောတရှင် ဘာတွေပြောနေသလဲ
ဆိုတာကို လုံးဝနားမလည်နိုင်ပါ။

“ချောင်ပိတ်မိနေချိန်မှာ ထွက်ပေါက်က ဘာလဲ၊ သိ
လား”

“ဟမ်”

“သေဆုံးခြင်းပဲ”

ဟုဆိုကာ သွေးအေးအေးနှင့် လှည့်ထွက်သွားချိန်မှာ

၁၈၂ မယ်ခိုင်

တော့ သူ စိတ်ပူသွားရပါသည်။

“သောတရှင်”

“ငါ့ကိုလွှတ်ပါ ပီတာ”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါသေချင်တယ် ပီတာ”

“သောတရှင်”

“ငါ့ကိုသေခွင့်ပေးပါ ပီတာ၊ ငါ့ကိုသေခွင့်ပေးပါ”

“သောတရှင်”

“ငါသိပ်ရှက်တယ်၊ ငါ့ကိုသေခွင့်ပြုပါ ပီတာ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သောတရှင်ကို သိပ်ချစ်ရတဲ့ပီတာ
မှာ ရင်ထဲ၌ ပူလောင်စွာ ခံစားရပါ၏။

သောတရှင်က ဘာတွေကို ဘယ်လောက်တောင်းခံစား
နေရမှန်း မသိပေမယ့် သူ သောတရှင်ကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သေဖို့ချည်းပြောနေသော သောတရှင်
ကို သူဆွဲကာ ဖက်ထားမိပါ၏။

“ငါ့ကိုသေခွင့်ပြုပါ ပီတာရယ်၊ ငါသေချင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၁၈၃

ဟုသာ သူ့ကျောကိုထုရင်း ငြိမ်ကျသွားသောကြောင့်၊

“သောတရှင်...”

သူ ထပ်ခေါ်ပေမယ့် သောတရှင်က မကြားနိုင်တော့ပါ။

“သောတရှင်...”

ပျော့ခွေသွားသောကိုယ်လေးကို လှုပ်ရမ်းပြီး ခေါ်နေပေ
မယ့် သောတရှင်က မထူးနိုင်တော့ပါချေ။ ပီတာရင်ထဲ ပူလောင်
သွားရပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာကြောင့် သူနစ်သောတရှင်
ကိုစိုက်ကြည့်နေသော တခြားတစ်ယောက်ကိုပင် သတိမပြုမိ
လိုက်တော့ပါ။

မှန်ပါသည်... ဂျရိုးရယ်ပါ။

ဂျရိုးရင်ထဲ ခါးသက်သွားရပါသည်။ သောတရှင်က ဖုန်း
မကိုင်တာ ဒါကြောင့်ကိုးဟုတွေးကာ သူ့ရင်ထဲမှာ မှောင်မိုက်
ရှုပ်ထွေးသွားရပါ၏။

သောတရှင်က ဘာသဘောလဲ...

သူ တွေးမတတ်နိုင်လောက်အောင် သောတရှင်အပေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၄ **မယ်ခိုင်**

စိတ်ဆိုးသွားမိပါသည်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့အရူးလုပ်ခြင်းကို ခံရလေခြင်းဟု ဒေါသဖြစ်မိပေမယ့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

သူမ ဘာဖြစ်လို့ လဲကျသွားတာလဲ...

သူမကိုပြေးထူပစ်ချင်ပေမယ့် ပိတာရဲ့လက်ထဲ ကျေနပ်စွာ လဲကျနေတဲ့သူမကို စိတ်နာမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လဲကျနေသောသူမကို လုံးဝရမစိုက်တော့ဘဲ ကားကိုသာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်မိပါသည်။

ဒါမှ သူ့ဒေါသတွေက ပြေနိုင်မယ်မဟုတ်ပါလား။

မမမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

သူမ သတိရလာတော့ သူမရဲ့ဘေးတွင် ပိတာကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမ ဘာလို့ သေမသွားရတာလဲ။ ဘာလို့ အသက်ရှင်နေရသေးတာလဲ။

“သောတရှင် သတိရလာပြီလား”

“အင်း...”

“မေမေ့အေးလေးက စောစောကပဲ ပြန်သွားကြတယ်”

“ဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ့်ကိုမေးတယ်... ပြီးတော့ မင်းနဲ့တွဲနေတဲ့လူကို မေးတော့ ကိုယ်က Water Light ကိုပြောလိုက်တယ်။ မင်းရဲ့ မန်နေဂျင်းလို့”

သူမ နားမလည်ပါ။ ပီတာရဲ့စကားတွေကိုပေါ့။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း ထူပူပြီး ပြောချင်ရာ ပြောချမိတာပါ”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ပီတာ”

“မင်း သိပ်ကိုခံစားနေရတယ်ထင်တယ်။ မင်းရဲ့စိတ် သဘောကို မသိလို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ကိုယ်က တစ်ခုခုဖြေမိမှာ ပါ။ ကိုယ် အမြဲ မင်းဘက်က ရှိတယ်။ စိတ်မပူနဲ့နော်... မင်း လိုအပ်ရင် ကိုယ့်ကို အချိန်မရွေးဖုန်းဆက်ပါ။ မင်းက ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ကဲ၊ နားလိုက်ဦးနော်၊ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်မှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“လိုအပ်ရင် ခေါ်လိုက်နော်၊ ကိုယ် အပြင်မှာရှိမယ်”

လို့ပြောပြီး အခန်းပြင်ကို ထွက်သွားတော့ သူမမှာ ပီတာ ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပါသည်။ ပီတာက ဘာပြောသွားတာလဲ... ပီတာရဲ့စကားတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...

သူမ စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် နာစွဲက အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဪ၊ မသောတရှင် သတိရလာပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မသောတရှင်ရဲ့အမျိုးသားက မသောတရှင်ကို သိပ် ချစ်တယ်ထင်တယ်”

“ရှင်”

“သွေးပေါင်ချိန် နည်းနေသေးလို့ ဆင်းခွင့်မပြုသေးတာပါ”

ဟုဆိုပြီး သူမကို စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ပါသည်။

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာက သိပ်ကိုသတိထားရတယ်”

“ဒီလိုအချိန်?... ”

“ဪ... အမျိုးသားက မပြောသေးဘူးနဲ့တူတယ်။

၁၈၈ မယ်ခိုင်

မသောတရှင်က ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူး၊ အစားများများ စားပါ၊ အားရှိတာတွေပေါ့။ ဒါမှ မိခင်ရော ကလေးပါ ကောင်း လိမ့်မယ်”

“ကလေး?...”

“အင်း... မသောတရှင်မှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လ ရှိနေပြီ”

“ရှင်!”

သူမနားထဲမှာ မိုးခြိမ်းသွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ သူမရင်တွေ လောင်မြိုက်ကုန်ရ၏။ သူမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ... ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

“ပိတာ... ပိတာ”

သူမ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သူမရဲ့အသံမှာ သိမ်ဝင်အက်ရှနေပါသည်။

“သောတရှင်”

“ငါ့ကို အဝေးကြီးခေါ်သွားပေးပါ ပိတာရယ်၊ ငါ့ကို ခေါ်သွားပေးပါ”

“သောတရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၁၈၉

“မကြာခင် သူတို့ခုံရောက်လာကြတော့မယ်။ သူတို့နဲ့ ငါ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကိုခေါ်သွားပေးပါ ပိတာရယ်၊ ခေါ်သွားပါ”

ဟု ချစ်ရသူက သနားစဖွယ်တောင်းဆိုနေတော့ သူ က ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့ ငြင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာမထံ ခွင့်တောင်းပြီး သောတရှင်ကို ခေါ်လာခဲ့မိပါသည်။

သူ မှားလားမှန်လားဆိုတာ မသိပါ။ ချစ်ရသူရဲ့စိတ် ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူကျေ နပ်ပါသည်။

သူတို့ကားလေး ထွက်သွားပြီး၍ သိပ်မကြာခင်မှာပင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်... အန်တီတို့ ရောက်လာကြပြီလား”

“အင်း... ဒါနဲ့ ဆရာမ၊ သောတရှင်ရော”

“ခုပဲ ဆင်းသွားတယ်လေ၊ သူ့အမျိုးသားနဲ့”

ဟုဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ဆရာမကို သာ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ ကားငှားကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မမ”

“တို့သမီးက တွေ့ကရာလူနဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်စရာလားဟယ်။ နင်တွေးထားဖူးတဲ့ အဲဒီသူဌေးနဲ့ပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“မိုက်လိုက်တာနော်... အဲဒီလိုအကြောင်းကို ဟိုဘက်ကလူတွေနဲ့ ဘယ်က ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိပါဘူး။ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ စတွေ့ရမှန်းမသိဘူး”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်တာပါ။ အိမ်ကိုရောက်တော့ သမီးကို သေသေချာချာမေးပြီးမှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး အိမ်သို့ရောက်တော့မှ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ပိုပြီးအံ့သြသွားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူမတို့သမီးက ပြန်ရောက်မလာသေးလို့ပါပဲ။

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ကို အံ့သြသွားရပါသည်။

“မမ... စဉ်းစားစရာကြီးဖြစ်မနေဘူးလား”

“အင်း”

“သူ့အမျိုးသားနဲ့လိုဆိုပေမယ့် ဒါ ပီတာနဲ့ပဲဆိုတာ ပိုသေချာတယ်။ ပီတာများလား... ဒါနဲ့ ပီတာက သူနဲ့မဟုတ်တဲ့ပုံမျိုးပါ”

“ဒီကိစ္စက ဒီလောက်မရိုးစင်းနိုင်ဘူး နီလာ”

“အဲဒါဆိုရင် ပိုရှုပ်မနေဘူးလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမန်နေဂျင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဆက်သွယ်တာ မမှားနိုင်ဘူး”

“ကုမ္ပဏီထိ လိုက်သွားပြီးပြီပဲ၊ ရုံးမတက်ဘူးလို့ပြောနေတယ်လေ”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်စမ်းပါ။ ဘယ်သွားနေသလဲမသိဘူး”

ဟု ဒေါ်နန်းသီတာကဆိုတော့ ဒေါ်နန်းမာလာမှာ ဖုန်းကိုကောက်ကာ ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့...

“ဒါ! ဒါ! ဒါ!...”

“ဟင်! အသံ”

ဟုဆိုပြီး ဘေးပတ်လည်ကို ရှာဖွေလိုက်တော့ လင်း

နေသော အနီရောင်ဟမ်းဆက်ကလေးကို တွေ့ရပါသည်။

“ဖုန်းယူမသွားဘူး”

“ပြဿနာပဲ၊ ပီတာရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း မသိဘူး။ ဒီကောင်လေးကလည်း ဘာမှန်းကိုမသိဘူး။ မဟုတ်ဘူးလိုလိုနဲ့ ခုတော့ သမီးကိုခေါ်ပြီး ဘယ်သွားမှန်းမသိဘူး”

“မမ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ သမီးရဲ့ဖုန်း ခဏလောက်ရှာရအောင်။ ဟို ဖုန်းနံပါတ်အများဆုံးဟာ သူ့ကောင်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း... ဒီအကြံမဆိုးဘူး”

ဟုဆိုကာ ထိုဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဖုန်းဖွင့်ကာ ကလိကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုတည်းမှ အဝင်ကောလ်တွေ မနည်းဖြစ်နေ၍...

“သေချာတယ် မမ၊ ဒီနံပါတ်ပဲ”

“ပီတာလား... တခြားတစ်ယောက်လား”

“ပီတာဆိုရင် ထားပါတော့၊ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘာပြောမလဲ”

“နှိပ်မှာသာ နှိပ်စမ်းပါအေ၊ ငါက အမေပါ။ ငါပြောပါမယ်”

ဟုဆိုတော့ ညီမဖြစ်သူမှာ ထိုနံပါတ်များကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

ဖုန်းမြည်သံက သူ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေပါ၏။ ဝါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သောတရှင်ဆီကမို့ သူ မကိုင်ချင်ပါ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သူ့ဖုန်းကိုလည်း မကိုင်ဘဲ အခုမှ လာဆက်နေသောသူမကို သူ စိတ်တိုချင်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုန်း ဘယ်လောက်မြည်မြည် မကိုင်ဘဲပစ်ထားမိကာမှ ဇွဲကောင်းသောခေါ်ဆိုမှုကို သူ့နှလုံးသားက လျှစ်လျူမရှုနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ပီတာနဲ့ပျော်လို့ဝပြီလား... ဟမ်း၊ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မင်းအချစ်က အဲဒါလား။ ဒီကကောင်က ရင်ကွဲတော့မယ်”

ဟု ပိတ်ဟောက်ပစ်ပြီးကာမှ...

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲကွယ်”

ဆိုသည့်အမေးကြောင့် သူ့မှာ ပြောနေရင်းပင် ရပ်တန့်

သွားရပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကို သေချာအောင် တစ်ဖန်ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မှန်ပါတယ်... ဒါ သောတရှင်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပါပဲ။

“မောင်ရင်နဲ့သောတရှင်က သိကြလို့လားကွယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“အန်တီက သောတရှင်ရဲ့အမေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါခင်ဗျ”

“ရိုင်းနေမလားတော့မသိဘူး... မောင်ရင်က သမီးနဲ့

သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... ပြောပါ”

“မောင်ရင်ဆီများ သမီးရောက်နေသလားလို့ပါ”

“ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲကွယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျရီးပါ”

“ဂျရီး?... ”

“ကျွန်တော်က...”

“တူ... တူ... တူ...”

ပြတ်တောက်သွားတဲ့ဖုန်းသံကြောင့် သူ့မှာ ကြောင်နုနု ဖြစ်သွားရပါသည်။

အမေနဲ့သမီးက ဘာတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ဖုန်းက ကျသွားရတာလဲ။ သောတရှင်က ဘယ်ကိုရောက်နေလို့လဲ၊ ို့ကို ဘာသဘောနဲ့ သောတရှင်ရဲ့အမေက ဖုန်းဆက်တာလဲ။

ဘာလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ...

ဆိုတာ သူ မတွေးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

“သားရေ... သား”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘာကိစ္စလဲ တီတီ”

“စောစောအိပ်ကွယ်... မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တီတီ”

“အေး၊ စောစောအိပ်၊ ဒါမှ လန်းဆန်းနေမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ့မှာ စောစောကအကြောင်းအရာကိုမေ့

၁၉၆ မယ်နိုင်

ပြီး အလုပ်တွေကို လက်စသတ်ဖို့ ပြင်ဆင်စဉ်မှာ ထိုအကြောင်း
အရာက ထပ်မံ၍ သူ့အတွေးထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ သူက ဘယ်
လိုလုပ်၊ အလုပ်လုပ်လို့ရဦးမှာတဲ့လဲ။

အဲဒီလိုနှင့်ပဲ သောတရှင်က သူ့ရင်ထဲ မသိမသာနှင့်
တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့ရသူပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

ဂျရီးဆိုသော ထိုနာမည်ကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်
လုံးမှာ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါသော်လည်း လောကတွင် နာမည်တူ
လူတူများ ပေါ်လှတာမို့ မကောင်းခြင်းများစွာပြည့်နှက်နေသော
သူမတို့၏စိတ်ကို ပြုပြင်ကာ လက်တလော သမီးရဲ့အရေးကိစ္စ
ကို ဖြေရှင်းကြရန်အတွက် သမီးချစ်သူ ဖြစ်နိုင်ချေအများဆုံးရှိ
သောနေရာသို့ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ထပ်၍လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။

Water Light ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးမှာ မြေညီထပ်၌ပင် အပေါ်ပဲ
တက်ရကောင်းနိုးနိုး လှည့်ပဲပြန်ရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်
နေမိပါ၏။

“မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးမေးလို့ သင့်တော်ပါ့မလား”

“မနေ့က ကောင်လေးကတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးထင်
တာပဲ။ ဒီကလူကိုလည်း အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး တစ်ခုခုတော့
စကားနှိုက်ရမှာပဲ”

“မမရယ်၊ ပြောလို့သာပြောရတယ်၊ ကျွန်မတော့ ရင်
တလှုပ်လှုပ်နဲ့ရယ်”

“ဒါဆို ဒီတိုင်းလှည့်ပြန်ကြမှာလား။ တို့သမီးက ဘယ်
မှာရှိမှန်းမသိ။ ခုဆို တစ်ညရှိပြီ၊ ပီတာနဲ့တော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။
ပီတာကလည်း ဟုတ်တယ်လို့မပြောဘူး။ ပီတာ့ကို တို့သမီးက
စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ မင်း အဲဒီလူကိုမြင်ဖူးတယ်မဟုတ်
လား”

“ရိပ်ခနဲပါ... ကျောပြင်ကိုပဲ တွေ့လိုက်တာ”

“အသက်ကြီးပြီလား”

“လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရတယ်”

“ဒါဆို သေချာသလောက်နီးတယ်”

“ခုက ပီတာနဲ့ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ တွေးစရာပဲ”

“ပီတာက သူ့ကိုသိနေတာပဲ။ သူ့ဆီကို ပို့ခိုင်းလို့ ပို့
တာဆိုရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုက်ကြ
တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ ထိုအဆောက်အဦးကြီးထဲဝင်မယ်ကြံတော့
ထွက်လာသောလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိသွားကြပါသည်။

“ဟင်!... ရှင်”

“မင်း...”

နှစ်ယောက်လုံးမှာ ထိုသို့အံ့သြမိနေရုံမှတစ်ပါး ဘာဆို
ဘာမှကိုမပြောနိုင်ကြတော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာမှုတွေ ရှိနေကြပေ
မယ့် ဘယ်ကဘယ်လို စကားစပြောရမှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ခင်ပွန်းကို နေကောင်းသလား
ဟု စတင်မေးရမှာလား... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ

ဟု မေးရမှာလား...

ကျွန်မသားလေးရော... ဟု မေးရမှာလား...

သူမမှာ ထိုမေးခွန်းမျိုးရော မေးခွင့်ရှိရဲ့လား...

မေးရော မေးသင့်ရဲ့လား...

“မင်းကို ကိုယ် အဲဒီအိမ်မှာ တစ်နှစ်တိတိစောင့်မျှော်
နေခဲ့တယ် သိတာ”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း အခုအိမ်ထောင်ခဲ့လား”

“မရှိပါဘူး”

“ဘာလို့ ပြန်မလာခဲ့တာလဲ”

ဟု ခင်ပွန်းဟောင်းက ပြောချိန်မှာတော့ ဒေါ်နန်းသိတာ
မှာ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လိုမှ မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပါချေ။

“တစ်ခုခုပြောဖို့ မသင့်ဘူးလား”

“ပြောချင်ပါတယ်၊ ဘယ်ကံဘယ်လို စပြောရမုန်းမသိ
လို့ပါ။ သားရော... ဂျရီးရော”

“သတိရနေသေးတာကိုး... မင်းနဲ့ပါသွားတဲ့ ကိုယ်ဝန်
ကရော ကောင်းကောင်းမွေးခဲ့ရဲ့လား”

ဟုဆိုတော့ သူမက ငိုပြီးသာနေပါတော့သည်။

“ကိုယ့်ကိုတစ်ခုခုပြန်ပြောပါ သိတာ။ မင်းကိုနာကြည်း
မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုလိုက်မရှာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာ
လာတာနဲ့အမျှ သိလာတာက မင်းမှာ အခက်အခဲတစ်ခုရှိလို့သာ
ပြန်မလာနိုင်တာလို့။ ကိုယ် မျှော်နေခဲ့တယ်... အခုအချိန်ထိ
မင်းကိုမျှော်နေခဲ့တယ်။ အခုဆို နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ”

“အစ်ကိုရယ်”

“မင်းမှာ မလွဲသာတဲ့အကြောင်းရှိလို့ပဲလို့ နားလည်မိ
တဲ့အတွက် ဘာမှမဖြေရှင်းချင်ရင် နေလိုက်ပါတော့။ ကျန်ရှိတဲ့
ဘဝလက်ကျန်မှာ ကိုယ်တို့မိသားစု ပြန်ပေါင်းစည်းလို့မဖြစ်ဘူး
လား”

“ကျွန်မကို ဒီလိုအခွင့်အရေးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး”

တင်ပါတယ်”

“ကိုယ်၊ သားကိုခေါ်ထားတယ်၊ မကြာခင် သားရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ အလင်းတန်းများစွာ ဖြာထွက်သွားရပါသည်။ သူမရင်ကဖြစ်တဲ့သား မဟုတ်ပါလား... နှစ်များစွာက မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေ။

“မဆုံနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ”

ဟုဆိုပြီးမှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျနေသည်ကို သူမရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့သော ကိုသော်တာက သူမထံ လက်ကိုင်ပမာလေးကမ်းပေးပါသည်။ ဒီအချိန်လောက်ထိပြည့်စုံသော သုခမျိုး သူမဘဝမှာ မရှိခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

“ဟိုမှာ သားလာနေပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူမက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခန့်ငြားပြီး စမတ်ကျသောလူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရပါသည်။

“သား...”

ဟု သူမက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ခေါ်တော့ ကောင်လေး

က နားမလည်စွာပင် သူမကိုကြည့်ပြီး ဘာလဲဆိုတာမျိုးနှင့် သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဒေါ်နန်းသိတာပဲ”

ဟု ဖေဖေက ပြောလာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ အလုံးကြီး ဆို့သွားရပါသည်။ သူ မမှတ်မိတော့တာအမှန်ပါ။ ဒါ သူ့မိခင် ဒေါ်နန်းသိတာပေါ့။

“သား...”

ထပ်မံခေါ်လာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ ခါးသက်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယဲ့ယဲ့လေးပြီးမိသွားကာ...

“ဟွန်း... အဖြစ်အပျက်က မယုံနိုင်စရာပဲ”

“သားရယ်”

“သား!... အင်း၊ နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့လို့ ဆောရီးပါပဲ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“သား”

“သည်းခံပါ သိတာ၊ သားဘက်က အဲဒီလိုမြန်မြန်ကြို

၂၀၄ ❀ မယ်နိုင်

တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူက ခံစားတတ်တဲ့သူပဲ။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်လိုက်ပါ”

“ကျွန်မရင်တွေ နာတယ် အစ်ကို”

“သားက မင်းကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့မင်းကို သူလက်မခံနိုင်တာပါ။ ပြီးတော့ မယုံကြည်နိုင်တာပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး... အဲဒါကတော့ အမေရင်းဖြစ်လို့ပဲ။ မင်းဟာ သူ့အမေဆိုတာ ကိုယ်မပြောလည်း သူသိပါတယ်”

“ဟင်!”

“ကိုယ့်ရဲ့စာကြည့်ခန်းကို သူ့အမြဲသုံးလို့ပဲ။ သူ မင်းကို မှတ်မိပါတယ်။ သူက ပေါက်ကွဲချင်နေတာပါ။ မင်းအပေါ် သူပေါက်ကွဲချင်နေတာ။ မင်းဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး... သူ မင်းနဲ့လာတွေ့မှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုက အဲ့လိုပြောနိုင်တာလဲ။ အခု

ရွှေပဒေသာစာပေ

သားဖြစ်သွားတဲ့ပုံကို ကြည့်ပါဦး... ကျွန်မကိုမုန်းသွားတာထင်တယ်”

“ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် လူတိုင်းဟာ ခံနိုင်ရည်မရှိကြဘူး။ သဘောထားသေးချင်ကြတယ်။ တစ်လောကလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ချစ်ရတဲ့သူကိုတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ချစ်ရတဲ့သူနားမှာသာ နေချင်ကြတာ ဓမ္မတာပဲ။ သားက မင်းကို သေချာပေါက် လာရှာမှာပါ။ ကိုယ်က သူ့အဖေဖြစ်နေလို့ အဲ့ဒီလိုပြောနိုင်တာပဲ။ အဖေဆိုတာ သားကို အလွယ်တကူဖတ်နိုင်တယ်လေ။ သားရဲ့စိတ်ကို မသိနိုင်သူက အဖေတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုရယ်”

“မိန်းမ... ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်။ နားလည်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဇနီးရဲ့စိတ်ကိုမသိတဲ့လူလည်း ခင်ပွန်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ထာဝရလက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဘာကြောင့်လက်မခံနိုင်ရမှာလဲ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းအရာလေးကို ပုံကြီးခဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၆ မယ်ခိုင်

မပြောချင်တော့ဘူး... မပြောသင့်တော့ဘူး။ ရင်ထဲက နားလည်
နေပြီးသားကိုပဲ လက်ခံပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တော့တယ်
သိတာ။ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ထာဝရအဖော်မွန်ပါပဲ”

ဟူသော အစ်ကို့ရဲ့စိတ်ရင်းစကားက ပူလောင်နေသော
ဒေါ်နန်းသီတာရဲ့ရင်ကို ငြိမ်းအေးစေရတာပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်...

ဒီအချိန်မှပြန်တွေ့ရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်... အဲဒီလို နှစ်သိမ့်ပေး
လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်... သားကိုပြန်တွေ့စေလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်... တကယ်ကို
ကျေးဇူးတင်တာပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

“သားနဲ့ယောက်ျားကို အခုလိုမထင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့ရ
တော့ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်နီးနီး အတူနေခဲ့တဲ့သမီးကို မေ့သွားပြီ
လား”

“နီလာ၊ မင်း မရွံ့ပါနဲ့လား။ ငါလည်း သမီးကို ဘယ်
လောက်ထိ ပူပန်နေရသလဲ”

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်များသွားနေသလဲ။ ဟွန်း၊ သူ
ကောင်လေးနောက် လိုက်သွားရင်လည်း ခုဆို အကြောင်းကြား
ရတော့မှာလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပီတာနဲ့ထွက်သွားတာပဲ၊ သိပ်လည်းမပူပါနဲ့။ ကောင်လေးက ကောင်းတဲ့သူပါ”

“သူ့ဇာတ်ပုံတိုက်မှာ သွားစုံစမ်းရင်ရော”

“အင်း... အဲဒါကောင်းသားပဲ၊ မနက်ဖြန်တော့ သွားကြတာပေါ့။ ခုတော့ ညနေစောင်းပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန်မနက် အဆင်ပြေမှာပါ”

“ဒီတစ်ညတော့ ရင်ပူပူနဲ့ပဲ မပျော်တပျော်အိပ်ပေးဦးတော့ကွယ်”

ဟု ဒေါ်နန်းနီလာက ညည်းတွေးလိုက်စဉ်မှာ...

“တီးတောင်! တီးတောင်!”

“ဧည့်သည်လားမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ထရပ်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်စဉ်မှာ ခပ်ချောချော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၍ စဉ်းစားရကျပ်သွားပါသည်။ ဒါဘယ်သူလဲ... သမီးနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲကွယ်”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုထိန်းချုပ်ကာ ပြောလိုက်ရပေမယ့်

စူးစမ်းမှုအပြည့်နှင့်ပါ။

မေမေနှင့်တော်တော်ရုပ်တူသောအမျိုးသမီးက အသံပါတူနေ၍ သူ့မှာ အံ့သြမိသည်မှာတော့ အမှန်ပါ

“ဒေါ်နန်းသိတာ...”

ဟုဆိုတော့မှ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့မျက်ဝန်းက သူ့ကိုသိကျွမ်းနေသလို အရောင်ပြောင်းသွားပြီး...

“ဂျှိုးလား”

“ဗျာ!...”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ငါ့တူလေး ဂျှိုးကိုး။ ကြည့်စမ်း... ထွားလာလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ရုပ်တော့ မပျောက်ဘူးဘဲ”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုရင်းရင်းနှီးနှီးပင်ပြော၍ တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် သူ့မှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် မှက်တက်သွားရပါလေသည်။

အိမ်မှာ အသင့်အတင့်ခမ်းနားပါသော်လည်း ပြည့်စုံခြင်းတော့ မရှိလှပါ။ သူ့မေမေနေသောအိမ်ပါလားဟူသောအသိနှင့်

၂၁၀ 🍎 မယ်နီနီ

အိမ်ကို ဘာရှယ်မဟုတ် မျက်စိဝေ့ကာ အကဲခတ်လိုက်စဉ်မှာ
ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသော သူ၏ချစ်သူ သောတရှင်ရဲ့ပုံလှလှကြီး
ကြောင့်...

“ဟင်! သူ... သူက...”

သူ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

သောတရှင်နဲ့ မေမေက ဘာများပတ်သက်နေသလဲ။
ချောက်ခြားနေပုံရသောတူကြောင့် ဒေါ်နန်းနီလာမှာ တူတော်
မောင်ကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး...

“ဘာများလဲ ဂျရီး”

“သော... သောတရှင်မဟုတ်လား”

“ဪ... သမီးနဲ့သိကြလို့လား”

“သမီး?... ”

“အင်း၊ ဒေါ်လေးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူမချောပဲ”

“ဗျာ!”

“သားရဲ့ညီမလေ”

“ဗျာ!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်မိုက်သော ကောင်းကင် 🍎 ၂၁၁

အာရုံများ ဝေဝါးကာ နားထဲ မိုးကြိုးတွေ တစ်လုံးပြီး
တစ်လုံး ပစ်ချနေပါ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဝင်းလက်
နေသော လျှပ်ရောင်တွေကလွဲ၍ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်ထဲဝင်လုလု သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက
နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ လှည့်လာခဲ့မိပါသည်။

“သား...”

မေမေရဲ့ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် သူ ထပ်လှည့်မကြည့်
ရဲတော့ပါ။ လှည့်မကြည့်ဝံ့တော့ပါ။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုဆုံစည်း
မှုမျိုးတွေက ရှိလာရတာလဲ။ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးတွေက ရှိ
လာရတာလဲ။

သူ ပြေးနေမိပါသည်။

အဝေးဆုံးထိ ပြေးနေမိပါသည်။

ရှက်မိပါသည်။ ဒီလိုပတ်သက်မှုမျိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေး
ကိုမှ ရင်ခုန်မိတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိပါသည်။

ရင်ခုန်မိရုံပဲလား... ချစ်သူတွေ တော်ကြရုံပဲလား...
ရည်းစားတွေ ဖြစ်ကြရုံပဲလား...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အား...”

ရှုပ်ထွေးလွန်းလှတဲ့စိတ်တွေကြောင့် လည်ချောင်းထဲမှ အသံကုန်ဖွင့်ထုတ်မိပါသည်။

သောတရှင်က အစောကြီးကတည်းက ဒါကိုသိနေတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် မသိဘူးလား... သူ မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ပြီး တော့ မသိနိုင်ပါ။ ခုချိန်မှာ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ထူပူနေတာကိုပဲ သူသိနိုင်ပါတော့သည်။

လောကကြီးကို သူ မုန်းမိပါသည်။

သောတရှင်နဲ့မူ ဒီလိုပတ်သက်ရမည့်အတွက် မုန်းမိပါ သည်။ ဒီလိုဆုံစည်းစေတဲ့အတွက်လည်း မုန်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ ရှက်လည်းရှက်ပါတယ်။

မျက်နှာမပြရဲတော့လောက်အောင် ရှက်မိပါတယ်။ ဒီလို လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ထားခဲ့တဲ့သူက ဒီလိုမျက်နှာနဲ့ ဘယ်လိုခွန် အားကိုသုံးပြီး ဒီလူတွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာတဲ့လဲ။

ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာတဲ့လဲ...

သူနဲ့သောတရှင်ရဲ့ပတ်သက်မှုကို တခြားလူတွေ မသိ

ကြဘူးပဲ တားပါဦး... သူက ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ သောတ ရှင်ရဲ့အစ်ကို လုပ်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ မေမေ့ကိုရင်ဆိုင် ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ဖေဖေ့ကိုကြည့်ရမှာလဲ။

မေမေ့မှာ ကိုယ်ဝန်ပါသွားခဲ့တယ်ဆိုမှတော့ သောတ ရှင်က သူ့ရဲ့ညီမအရင်းပေါ့။ ထိုညီမက သူနဲ့ခုလိုဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကြီး အရင်ဆုံတွေ့ထားပြီးမှတော့ ဘာလုပ်တော့မှာတဲ့လဲ။

လွန်ကုန်ပြီ... အားလုံးလွန်ကုန်ပြီ။

ညီမကို ညီမမှန်းမသိတဲ့သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင် မိပါသည်။ သူ့ကမ္ဘာက ကျဉ်းမြောင်းသွားရပါသည်။ သူ ဘာ လုပ်ရမလဲ... ဘယ်မှာပြေးပုန်းရမလဲ... ပြေးပုန်းဦးတော့ရော လောကကျင့်ဝတ်က သူ့ကိုခွင့်လွှတ်မှာတဲ့လား။

သူတို့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘာလို့ဖန်တီးပေးရတာလဲ။ ဘာလို့လဲ... ဘာအပြစ်ကြီးလုပ်ထားလို့လဲ... ဘာလို့လဲ။

သူ အော်ဟစ်ပြီး သောင်းကျန်းပစ်ချင်ပေမယ့် သူ့မှာ ထိုသို့အခွင့်အရေးမျိုးမရှိချေ။ ထိုသို့လည်း မအော်နိုင်တော့ပါ ချေ။ ငိုလည်းမငိုနိုင်တော့ပါ။ ထိုတစ်ခဏလေးမှာပင် အရူးတစ်

၂၁၄ ❀ မယ်နိုင်

ယောက်လို့ ခံစားရပါ၏။

လမ်းပျောက်နေသောကလေးငယ်တစ်ယောက်လို့ပင်
ဘယ်သွားသွား... လမ်းက မမြင်နိုင်တော့ပါ။

သူ ဘယ်သွားရမလဲ...

သူ့ကို ဘယ်သူကယ်နိုင်မလဲ...

အချိန်တွေကိုသာ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ရမယ်ဆိုရင် သူ့
အသက်ကို သူ့အလျှော်ပြန်ပေးဖို့ နှမြောတော့မည်မဟုတ်ပါ။

သူ့အသက်ကို နတ်ယူသွားမယ်ဆိုရင်တောင် သူက
အချိန်တွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်ပါ၏။

“ကိုကို တကယ်မကောင်းတာပါ သောတရှင်ရယ်။
ကိုယ် မကောင်းတာပါ”

ဟုသာ ပါးစပ်မှ တီးတိုးလေး အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်နေ
မိပါတော့သည်။

❀❀❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

“မနွေက သားရောက်လာတယ် အစ်ကို”

“ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ပြန်သွားတယ်”

“ဟမ်”

“ကျွန်မအထင်တော့ ထူးဆန်းနေတယ်”

“ညက ဒီကလေး အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ ဒါက အဆန်း

မဟုတ်လို့ အလေးအနက်မတွေးမိဘူး”

“ကျွန်မ သားနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ဘာလို့ပြန်သွားသလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၆ မယ်နိုင်

ဆိုတာ သိချင်တယ်။ အဲဒါကိုတွေးနေရတာနဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူး”

“ဒါဆို ကုမ္ပဏီကို လိုက်သွားပါလား။ သားက အလုပ်ကိုလေးစားပါတယ်။ ဘယ်မှာအိပ်အိပ်... ရုံးတော့မပျက်ဘူး။ အကြောင်းမဲ့”

“အင်း... ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မဟာသပဲ သွားလိုက်မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်ဟာသာဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုလား”

“အင်း”

“နေရာကတော့ မင်းနဲ့ကိုယ်၊ စတွေ့ခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦးပဲ။ ရုံးခန်းက လေးထပ်မှာ Water Light ”

“ရှင်! Water Light... ဟုတ်လား”

“အင်း... သားက မန်နေဂျင်းလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၂၁၇

ဟူသောစကားက သူမနားထဲ သံရည်ပူ လောင်းထည့်လိုက်သလိုပါပဲ။

ဒါဆို သမီးရဲ့ဖုန်းထဲက နံပါတ်၊ ပြီးတော့ သူမနဲ့တောင် ဖုန်းထဲကပြောခဲ့ဖူးတဲ့လူငယ်လေးဟာ သူမရဲ့ဂျရိုးပဲပေါ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိတာ”

“တော်တော်ကြီးကို တိုက်ဆိုင်နေပြီ”

“ဘာ”

“ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတိုက်ဆိုင်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ အစ်ကို၊ သား မနေ့က ပြန်သွားတာ သမီးရဲ့ပုံကိုမြင်သွားလို့ပဲ”

“သမီး... ဟုတ်လား”

“အင်း၊ သမီး... သောတရှင်လေ”

“ဘာ... သောတရှင်”

“အစ်ကိုလည်း သမီးကိုသိနေတယ်ပေါ့”

“ဘုရား... ဘုရား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကလေးတွေက အရင်သိသွားကြတာ ပြဿနာပဲ”

“ဘယ်လို”

“သူတို့ သိပ်ခံစားနေရမှာပေါ့”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ဦးသော်တာမှာ မျက်စိကိုပိတ်ပြီးမှ သာ စိတ်ကိုထိန်းနေမိပါတော့သည်။

“လောကမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေရော ရှိသလား”

“သမီးပျောက်နေတာ ခုဆို ငါးရက်ရှိသွားပြီ အစ်ကို”

“ဘာ!”

“ကျွန်မထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် သမီးက ဒီကိစ္စကိုသိ သွားလို့ ထွက်ပြေးသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ကို ခုချိန်ထိ မဆက်သွယ်တာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့သားနဲ့သမီးက အား... ဘာတွေဖြစ် ကုန်ပြီလဲ”

ဟုသာ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။

“အစ်ကိုတို့ထင်တာထက် သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်သက် မှုက ပိုတယ်”

ဟုဆိုကာ ဝင်ရောက်လာသောအမျိုးသမီးကြောင့် လူ နှစ်ယောက်သားမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကုန်ရပါသည်။

“ခင်လေးငယ်”

“ဟုတ်တယ်... ခင်လေးငယ်၊ အစ်ကိုက မိန်းမတစ် ယောက်နဲ့ ဒီဆိုင်မှာ တွေ့တွေ့နေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာ။ တကယ်တော့ ယောက်မပဲ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ခင်လေးငယ်”

“ယောင်းမကို ညီမ တော်တော်စိတ်ဆိုးပေမယ့် ခုချိန် မှာ အဲဒီစိတ်ဆိုးတာကို ခဏဖယ်ထားရမယ့်အချိန်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် လှပဆဲဖြစ်သော ခင် လေးငယ်က သူမဘေးတွင် ကျော့ကျော့လေးဝင်ထိုင်ကာ...

“တစ်နေ့မှာ သောတရှင်က အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ဒါ ကိုကြီးသိပြီးသားပါ။ အဲဒီနေ့က ညီမနဲ့တော်တော်တင်းမာ သွားကြတယ်။ အပျိုရည်မစစ်တော့တဲ့သူ့ကို ညီမကောင်းကောင်း ဆိုလွှတ်လိုက်တယ်”

“ဘာ... အပျိုရည်”

၂၂၀ မယ်ခိုင်

“ဟုတ်တယ်၊ ဂျရီးနဲ့သောတရှင်က ညားပြီးကြပြီ”

“ဘာ!”

“ဘယ်လို!”

“သူတို့နှစ်ယောက် တရားရုံးမှာတောင် လက်မှတ်ထိုး ပြီးနေကြပြီ”

“ဘာ!”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီလိုပတ်သက်မှုတွေနဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ဟမ်၊ ပြောကြလေ၊ အဲဒါ ယောက်မကြောင့်ပဲ၊ နင်သာ ကိုကြီးကိုပစ်မသွားဘူးဆိုရင် သူတို့မောင်နှမလည်း အတူတူကြီးပြင်းခွင့်ရမယ်၊ ခုလိုအဖြစ်ဆိုး မျိုးနဲ့လည်း ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ညီမကလည်း ကိုယ့် တူမအရင်းကြီးကို ခုလိုမှိုချိုးမျှစ်ချိုးပြောပစ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ယောက်မကြောင့်၊ ယောက်မကြောင့် ဖြစ်ကုန်ရတာ။ ယောက်မကြောင့် အစ်ကိုကြီးလည်း တစ်သက်လုံး အဆွေးသမားဘဝ နဲ့ နေလာရ၊ အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်။ ယောက်မက လူတွေအများ ကြီးကို အော်ရာတွေပေးလို့မဝလို့ အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုပါ ဆက်ပြီးအပြစ်ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ အဲဒါ ယောက်မကြောင့်”

“ခင်လေးငယ်... တော်တော့”

“ပြောရမှာပဲ အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ကြောင့်မဟုတ်ရင် ဒါတွေ က ဖြစ်စရာလား”

“အဲဒါ သူလုပ်တာလား၊ အရာအားလုံး သူ့အလိုလို ဖြစ်လာကြတာ။ သူလုပ်သလား”

“ကိုကြီးက ခုချိန်ထိ ယောက်မဘက်က ကာကွယ်ပေး နေတုန်းပဲ။ ညီမ ရင်နာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကြောင့်ပါ၊ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ် ရတာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေသာ မသေခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ပြီးတော့ ကားအက်ဆီးဒင့်သာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

“ဘာ... ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကျွန်မ ပြောပြတာကို နားထောင်ကြပါဦး”

ဟုဆိုကာ စီးကျနေသော မျက်ရည်စများကို သုတ်ပြီး လျှင်...

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့သာမကြုံခဲ့ရင် ကျွန်မ ဒီအကြောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေကို ပြောပြဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ ခင်လေးငယ်နှင့်ကိုသော်တာမှာ သူမစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။

“အဲဒီနေ့က ဖုန်းဝင်တယ်၊ နန်းနီလာ၊ ဆီကပဲ။ ဖေဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်တဲ့”

ဟုဆိုကာ စကားကို အစချီလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ကို ရန်ကုန်အရေးပြေးကားက ဆိုက်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စာရေးပြီး ပန်းကန်စင်မှာ ညှပ်ထားပြီး အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဖေဖေဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်”

“အဲဒီစာကို ကိုယ်မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မရောက်တော့ ဖေဖေက ဆုံးနှင့်ပြီ”

“ဟင်”

“အစ်ကိုလိုက်လာခဲ့ဖို့ စာထဲမှာ ရေးထားတော့ စာကို ဆက်မရေးဖြစ်တော့ဘူး။ ဖေဖေနဲ့အစ်ကိုက သိပ်မကြည်လင်တော့ မလိုက်လာချင်လို့ပဲနေမှာပေါ့လို့ တွေးမိခဲ့တယ်။ ဖေဖေ

ဆုံးတော့ အားငယ်နေတဲ့နီလာ့ကို ကူညီရင်းနဲ့ တစ်လကြာ သွားတယ်။ နောက်တော့ နီလာ့ကိုနှစ်သိမ့်ပြီး ပြန်ဖို့လုပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သားနဲ့အစ်ကိုဖို့ လက်ဆောင်လေးနဲ့မှပြန်ချင်လို့ နီလာနဲ့ဈေးဝယ်ထွက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဘာ!”

“ကျွန်မကတော့ ဗိုက်ထဲက ကလေးမရှိတော့တာက လွဲပြီး ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ရုံပဲဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နီလာကတော့ ဆေးရုံမှာ တစ်လလောက် မေ့နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းနည်းရတယ်။ ဆေးရုံမှာ သတိမေ့နေတဲ့ညီမကိုပစ်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုပြန်လာလို့ ရနိုင်မှာလဲ”

ဟုဆိုကာ နာကျင်စွာပင် မျက်ရည်ကိုသုတ်လိုက်ပြီး လျှင်...

“အောက်ပိုင်းသေသွားခဲ့တယ်”

“ဟမ်”

“လစ်ဟာမှုတွေကြောင့် ဖေဖေရဲ့ပွဲရုံက အရှုံးပေါ်နေခဲ့

တယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစုရပ်တည်မှုမို့ ကျွန်မက ဒါကိုထိုင်ကြည့်
နေရမှာလား။ နီလာက ဘာနဲ့ရပ်တည်ရမှာလဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ
က နီလာအတွက် ရုန်းကန်ရင်း အချိန်တွေကုန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါ
နဲ့ပဲ ဖေဖေနှစ်ပတ်လည် ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နီလာက
ဝိုးချဲလေးနဲ့ သွားလာနိုင်ပြီလေ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မက မန္တလေး
ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့သား မရှိကြတော့ဘူးလေ။
ကျွန်မ လိုက်ရှာပါသေးတယ်... ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်
တော့ဘူး”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲဒီအချိန်မှာ ခုင်လေးငယ်ရဲ့
ယောက်ျား... ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ဖ ဆုံးတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်
ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အဖေအိမ်မှာ လာရှာခဲ့
ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းသွားကြပြီတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကို အသိမ်းခံလိုက်ရတာပါ”

ဟုဆိုတော့ ခင်လေးငယ်က...

“ဒါ... ဒါဆို သောတရှင်က...”

“နီလာ ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့နေ့မှာပဲ နီလာနဲ့အခန်းကပ်

လျက်က မီးဖွားလူနာတစ်ယောက် ဆုံးတယ်”

“အဲတော့”

“ကျွန်မကလေးက မရှိတော့ဘူးလေ။ ဒါတွေအားလုံး
က သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး နီလာက ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ
အဲဒီကလေးကို မွေးစားဖို့ပြောပြီး ကျွန်မကိုပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ
ရဲ့ကလေးအစားလေ”

ဟုဆိုတော့မှ အားလုံးမှာ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချနိုင်ပါလေ
တော့သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ရင်ထဲမှာ ပူအိုက်သွားတာပဲ”

“ညီမတို့တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေမှတော့ ကလေးတွေ
က ဘယ်လောက်ထိခံစားနေရမလဲ”

“သမီးကရော ဒါကိုသိနေတယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေပါ
မလား”

“သိမှာပေါ့၊ အဲဒီနေ့က သောတရှင်နဲ့ညီမ တွေ့ခဲ့ကြ
တာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာလေ။ ညီမ ဝင်္ကားတော့ သူက အစ်ကို
တို့မိသားစုပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေတာ”

“ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟုဆိုရပေမယ့် ဘယ်က ဘယ်လိုစလုပ်ရမှန်း မသိပါ
ချေ။

“တူ! တူ! တူ! . . .”

ထိုအချိန်တွင် ဦးသော်တာ၏လက်ကိုင်ဖုန်း မြည်လာ
၍ ဦးသော်တာက . . .

“ဟလို”

“... ”

“အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ခုပဲလိုက်လာနေပြီ”

ဟုဆိုကာ အိုယွင်းနေသောမျက်နှာကြောင့် အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် . . .

“ဘာလဲ . . . ဘာလဲဟင်”

“ရုံးကို ရဲစခန်းက ဖုန်းဝင်တယ်တဲ့”

“ရှင်”

“သားရဲ့ကားကိုတွေ့လို့ မသင်္ကာမှုနဲ့ သိမ်းထားတယ်
တဲ့”

“ရှင်! ဒါ . . . ဒါဆို သား . . . သားရော”

“အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားပုံရတယ်တဲ့၊
သတိမရလို့ ဆေးရုံမှာတဲ့”

“ရှင်!”

သူမခေါင်းပေါ်သို့ မြွေပေါက်သလို ခံစားရပါသည်။ ဒါ
သူမအပြစ်တွေတဲ့လား . . . သူမရဲ့မပွင့်လင်းမှုကြောင့် သူမရဲ့
ကလေးတွေက ခုလိုဖြစ်နေကြရတာလား။

သားတော့ ဟုတ်ပါပြီ . . . ရှာတွေ့ပါပြီ။

သမီးကရော သူမနဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်နီးပါးနေခဲ့တဲ့ သူမ
ရဲ့သမီးလေး သောတရှင်ကရော . . . သူမသိပ်ချစ်ရပါတယ်ဆို
တဲ့သမီးလေး သောတရှင်ကရော . . .

❀ ❀ ❀

အခန်း (၁၈)

“ကိုပီတာ၊ ဧည့်သည်”

ဟုဆိုသဖြင့် ပီတာ ထွက်လာခဲ့တော့ မထင်မှတ်ထား
တဲ့လူကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်!... ဒေါ်လေး၊ ထိုင်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ ကြိမ်နုကို ဒေါ်လေးရှေ့သို့ ပို့ပေးတော့ သူမ
မှာ ဣန္ဒြေရရထိုင်ကာ...

“လာသာလာခဲ့ရတာ တွေ့မျှားတွေ့ပါ့မလားလို့”

ဟု စကားကိုအချိန်လိုက်ပေမယ့် ပီတာကို ဘယ်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်လိုစပြောရမုန်းပင် မသိပါ။

“သောတရှင်အကြောင်း မေးမလို့လား ဒေါ်လေး”

“အခုဘယ်မှာရှိနေတာလဲ သမီးကိုပြန်ခေါ်ပေးပါလား ကွယ်။ ဒေါ်လေး ရင်တွေပူလှပြီ။ ဒေါ်လေးတို့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ပြန်လာခဲ့ပါလို့ပြောပေးပါကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သောတရှင်ကိုတွေ့ချင်နေတာပါ ဒေါ်လေး”

“ဟင်!”

“ကျွန်တော် သောတရှင်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော်မသိခင် ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ရှာလို့မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ စာတစ်စောင်ချန်ထားခဲ့တယ်။ မျက်နှာပူနေသေးတာကြောင့် လာမပေးဖြစ်သေးတာပါ။ ကျွန်တော့်အပြစ်မကင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမစောင့်ရှောက်လိုက်နိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ပိတာက စာတစ်စောင်လှမ်းပေး၍ ဒေါ်နန်းနီလာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဒေါ်လေးနဲ့ မေမေ

သမီး ရိုသေစွာနဲ့ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ သမီးရဲ့မိုက်မြစ်တွေကို လောကကြီးရော၊ လူ့ကျင့်ဝတ်ရော၊ မေမေနဲ့ဒေါ်လေးရော၊ သမီးကိုယ်သမီးရော...ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ သမီးကိုမရှာကြပါနဲ့။ ကျေးဇူးပြု၍ သမီးကိုမရှာကြပါနဲ့တော့...

သမီး

သောတရှင်

သူမ သဘောမပေါက်ပါ။ သမီးရဲ့စာကို လုံးဝသဘောမပေါက်လိုက်ပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကြုံတတ်တာပဲ။ သမီးက ဘာကြောင့် အဲဒီလိုကြီးလုပ်ချသွားရတာလဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုစာမျိုးကို ရေးခဲ့ရတာလဲ။

“သောတရှင် တော်တော်ခံစားနေရတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်နာတယ်”

“သူ့ကောင်လေးက သူ့ကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူးတဲ့လား”

“ကျွန်တော် ရှိတာပဲ။ သောတရှင်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မေတ္တာက သောတရှင်အပေါ် မပြောင်းလဲပါဘူးဗျာ။ အခုက အဲဒီလိုဟုတ်ပုံမရဘူး”

“ဟင်!”

“လက်ထပ်လို့မရတဲ့အကြောင်းများ ရှိနေလားမသိဘူး”

“ကောင်လေးမိဘတွေက ငြင်းလိုက်လို့များလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ သောတရှင်က မိခင် စိတ်တော့ ရှိပါတယ်။ ကလေးကိုတော့ သူ ဖြစ်အောင်မွေးလိမ့် မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူ တွေ့တော့ သူက အရူးတစ်ယောက်လို ပဲ ပြေးနေတယ်။ ပြီးတော့ သေခွင့်ပြုပါလို့ပြောတယ်”

“ဟင်!”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုဆွဲထားတယ်။ သူ မေ့လဲသွားတယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်းလည်းသိရော၊ သူငိုတယ်။ သူ့မျက်လုံး တွေက တစ်ခုခုကို အလွန်စိုးကြောက်နေသလိုပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ... သမီးက သူ့ကိုယ်သူများ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကလေးကိုမွေးမှာပါ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ နှစ်ရက်လောက် နေသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူ နောက် ဆုံးတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ပြောတယ်... မစိုးရိမ်ပါနဲ့တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူးတဲ့။ သူ ထပ်ပြီးမမိုက်ချင်ဘူးတဲ့။ အခု

သူ့မှာ အသက်က တစ်ခုတည်းမဟုတ်တော့လို့တဲ့”

“ဘုရား... ဘုရား”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုရှာတာလည်း နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး”

“သမီးကိုကူညီထားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မောင် ပီတာရယ်”

“မခံယူဝံ့ပါဘူး... ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ သောတရှင်က ပျောက်သွားပြီ”

“ဒေါ်လေးက ပီတာ့ကိုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“ပီတာနဲ့လို့ ထင်မှတ်ခဲ့လို့ပါ။ ပီတာရဲ့စေတနာကို ဖော် ကားသလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီလိုထင်တာ သဘာဝကျပါ တယ်”

“အကယ်၍ ကောင်လေးမိဘကသာ သဘောမကျလို့ အဲ့လိုလုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ခက်ပြီ”

“ကျွန်တော့်ကိုသာ သောတရှင်က လက်ခံမယ်ဆိုရင် သောတရှင်က ကလေးငါးယောက်အမေပဲ ဖြစ်နေစေဦးတော့ ကျွန်တော်လက်ခံမှာပါ”

“ပိတာရယ်”

“ဒေါ်လေး တစ်ခုခုသောက်ပါဦးလား”

“မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးပြန်တော့မယ်။ ပိတာလည်း အိမ်ကို ဝင်ပါတွက်ပါကွယ်။ သမီးမရှိပေမယ့် ပိတာ့ကို ဒေါ်လေးတို့ ခင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုသဘောထားပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် သောတရှင်ကိုရှာပါဦးမယ်”

“ကူညီပါဦး ပိတာရယ်”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်လေး ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သေချာတာက သောတရှင်က ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာပဲ။ ဒါကို ဒေါ်လေးလည်း ရိပ်မိမှာပါ။ ဒါကြောင့်

လူပျောက်များ...”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး... သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စဉ်းစားရမယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သမီးက စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိသူ ဖြစ်သွားမယ်။ ဒီလိုပဲ ရှာရမှာပေါ့။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ်။ ဘာအမှားတွေများ ဒီလောက်ထိလုပ်မိလို့လဲ။ ဒါက သမီးတစ်ယောက်တည်း ကျူးလွန်မိတဲ့အမှားမျိုးမဟုတ်တာ။ ဒါကဖြစ်တတ်တာပဲဆိုတာကို မတွေးမိဘူးလား။ ဒီအရူးမလေးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ။ သူ့အမှားလုပ်မိတယ်ဆိုရင်ရော၊ လူကြီးတွေက ခွင့်မလွှတ်ဘူးတဲ့လား။ တကယ်အတွေးခေါင်တာပဲ။ ခုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှန်းလည်း အတိအကျမသိတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။ ခက်တော့တာပါပဲ”

ဟု သောကမျက်နှာနှင့် ညည်းတွားနေသော ဒေါ်လေး ရဲ့ခံစားချက်ကို ပိတာ သဘောပေါက်နားလည်ပါသည်။

သို့သော် သူကရော ခုချိန်မှာ ဘာပြောနိုင်ဦးမှာလဲ။

“ဪ၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

ဟု ပြဿနာအလုံးစုံကို သိလိုက်ရတဲ့ ဒေါ်နန်းနီလာမှာ ခုမှ သမီးရဲ့ဟိုမရောက်ဒီမရောက်စာကို သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

“အဲ့တော့ နင်က သမီးကို မိမိရှိဖမရှိဖြစ်စေခဲ့တာပေါ့”

“အခြေအနေက မပြောမဖြစ်တော့တဲ့အခြေအနေပို့ပါ။ တကယ်လို့ မပြောဘဲနေရင် ကလေးတွေပဲ စိတ်ဆင်းရဲကြလိမ့်မယ်”

“ဟူး... ငါ့တူမလေး၊ ဘယ်လောက်ထိများ ခံစားနေရမလဲနော်”

“ငါလည်း ရင်နာတာပဲ”

“ဗျရိုးရော... နင်ပြောတာကို လက်ခံသလား”

“ငြိမ်ပြီးတော့ နားထောင်နေတာပဲ၊ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဘူး”

“ဟူး... မလွယ်ပါလားနော်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံရတယ်လို့”

“ဆုံခဲ့မိပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့မှဆုံရမယ်ဆိုရင် မဆုံချင်ပါဘူး”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပြီးနေပြီပဲ။ သမီးကို ဘယ်လိုရှာကြမလဲ”

“သတင်းစာထဲ ထည့်ရင်ရော”

“နင်ရှူးနေသလား မမ၊ နင်က အမေဖြစ်ဖို့မထိုက်တန်ဘူးဘဲ။ နင့်သမီးရဲ့စိတ်ကို နင်မသိဘူးလား။ ငါတို့ကိုမကြည့်ရဲလောက်အောင်၊ ရှက်ပြီး ထူပူနေမယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား။ တိုင်းသိပြည်သိတော့ သမီးကိုရှူးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှာရမှာပေါ့၊ သေသေချာချာကို စုံစမ်းရမယ်။ နင်ပဲ တွေးကြည့်လေ၊ နင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖူးတာပဲ”

“ငါ ပိုပြီးမတွေးရဲဘူး”

“ဟူး... အသက်တစ်ရာ မနေရ၊ အမှုတစ်ရာ ကြုံရဆိုတဲ့အထဲကပဲ။ ဒီလိုထူးဆန်းမှုမျိုးက ငါတို့မိသားစုမှာမှ ထူးထူးခြားခြားလာဖြစ်နေရတယ်လို့။ ခင်လေးငယ်ကို အပိုင်းပိုင်း

ခုတ်ထစ်ပစ်ချင်တယ်”

“ခင်လေးငယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့လည်း ခင်လေးငယ်နေရာမှာဆို တူညီတဲ့တုန့်ပြန်မှုတစ်ခုခုတော့ လုပ်မိမှာပဲ”

“ကလေးတွေလည်းနော်၊ ခက်ပါတယ်၊ ဒါတွေ ခဏထားပါဦး... မမကရော ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘာမေးသလဲဆိုတာ မမ သိပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ငြိမ်သက်သွားတဲ့ ဒေါ်နန်းသီတာကိုကြည့်ပြီးလျှင်...

“သွားလိုက်ပါ၊ သိပ်ကိုတမ်းတခဲ့တဲ့အချိန်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဒီထက်ဆွဲမထားနိုင်တော့ပါဘူး။ ခုဆို ခြေထောက်ကလည်း ကောင်းနေပြီပဲ။ အပြေးပြိုင်ရင်တောင် ပထမရနိုင်တဲ့အခြေအနေမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရတော့မှာပဲ

လေ... ပျော်တယ်တော့ ရှိပါ့မလား။ သို့သော် ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေမယ့် သမီးအကြောင်း တွေးမိရင်တော့ သူမက တစ်ယောက်တည်းဆိုလည်း ဘာဖြစ်ဦးမလဲဟု အားတင်းမိပါသည်။

❀ ❀ ❀

လအနည်းငယ်ကြာပြီးနောက်

အခန်း (၁၉)

“ငါ့ကလေးက ချောတယ်နော် သောတရှင်”

ဟုဆိုသဖြင့် လုံမနီ၏လက်ထဲမှ ကလေးငယ်ကို သူမ
ကကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ ချီကြည့်လို့ရမလား လုံမနီ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးအခြေအနေ
ခက်နေဦးမယ်”

ဟု ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် သောတရှင်ကိုပြောတော့
သောတရှင်မှာ သူမဗိုက်ကလေးကိုငုံကြည့်ကာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါလည်း မွေးတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း၊ နီးပြီထင်တယ်၊ နင့်ခြေထောက်တွေ ရောင်လာပြီ။ နင့်ကလေးက ယောက်ျားလေးထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်နဲ့ငါက သိပ်မကွာလှဘူးလေ၊ ခုဆို ငါ့သမီးက တစ်လထဲမှာ ဖြစ်နေပြီ။ ယောက်ျားလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရင် မိန်းကလေးထက်ပိုပြီး မိခင်ဗိုက်ထဲမှာ နေတယ်တဲ့”

“တကယ်လား”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ နင့်ကို အာထရာဆောင်း ရိုက်ကြည့်ပါလို့ဆိုနေ”

“တော်ပါပြီဟာ၊ အပိုငွေကုန်ပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး ချုပ်လက်စအင်္ကျီကို ဆက်၍ လက်ချုပ်ပြန်ချုပ်တော့ လုံမနီမှာ သူမ၏သူငယ်ချင်းမလေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်မိပါသည်။

“မွေးခါနီးပြီပဲ၊ နင် ဒါတွေမလုပ်ပါနဲ့တော့ သောတရှင်ရယ်”

“ခုချိန်ထိတော့ လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

“နင်ဟာလေ၊ တော်တော်ပြောရခက်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဈေးမရောင်းပါနဲ့လို့ပြောလည်း မရဘူး။ မွေးခါနီးမို့ နားပါလို့ပြောတော့ ထိုင်လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တုန်းပဲ”

“အဲလိုလုပ်ခဲ့လို့လည်း အခုမွေးဖွားစရိတ် ရနေပြီလေ”

“နင် သိပ်မာနကြီးတာပဲ သောတရှင်”

“ငါ့ကိုနေစရာပေးပြီး ငါ့အပေါ် နှုတ်အားဖြင့်ကူညီတာနဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီ”

“သူငယ်ချင်းရယ်”

“ကဲ၊ ငါ့ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ နင့်ကလေးကိုသာနင် ဂရုစိုက်ပါ။ ငါက ရပါတယ်”

“ညဆို ဥမ္မာက သူ့အဖေနေမကောင်းလို့တဲ့။ အိမ်က တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်ဟာ၊ တစ်ရက်တလေပဲ”

“တစ်ရက်တလေမလုပ်နဲ့၊ နေ့မှန်းညမှန်းမသိနဲ့ နင်ခက်ခဲ့နေမယ်။ ကဲ၊ ငါပြန်ဦးမယ်၊ အလုပ်လည်း ဆက်လုပ်မနေ”

နဲ့ဦးနော်။ ပိုက်ဆံလိုလည်း ငါ့ဆီက သုံးပေါ့။ နောက်တော့ပြန် ဆပ်လို့ရနေတာပဲ မမာနခဲရယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမကပြုံးပြီး နေပါသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ကာ အကြံလွှတ်လိုက်သော ကားပေါ်တက်ပြီး လာခဲ့ရပေမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို စိတ်မချနိုင်ပါ။

ပြီးတော့ နားမလည်ပါ။

ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ဒုက္ခလာခံနေရသလဲဆိုတာ လုံးဝနားမလည်နိုင်ပါ။

ကလေးအဖေရော... ဟု သူမ မေးတော့လည်း အဲဒီအကြောင်းကိုမမေးနဲ့တဲ့၊ ဖြေရမှာ ရှက်လွန်းလို့တဲ့။ ကဲ၊ သူမက ဘာဆက်ပြောရမှာတဲ့လဲ။

ကိုကိုနဲ့ရော... ဟုပြောတော့ သောတရှင်က မျက်နှာအနည်းငယ်ပျက်သွားကာ ပြတ်သွားပြီတဲ့၊ ကလေးအဖေကြောင့် ပြတ်သွားကြတာဟုသာ တိုတိတိဖြေခဲ့ပါသည်။

ဘယ်သူလာရှာရှာ၊ ဘယ်သူမေးမေး၊ မသိဘူး၊ မလာ

ဘူးဟုဖြေပါဟုသာ ပြောတော့ သူမ ပိုစိတ်မသက်မသာဖြစ်ရပါသည်။

ငါဒီမှာရှိနေတယ်လို့ပြောရင် ငါ ဒီမှာဆက်မနေတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားမှာပါဟုဆို၍ ပီတာရော၊ ကိုကိုရော လာမေးကြသည်ကို သူမက သောတရှင်အကြောင်း စကားပင် မဟခဲ့ပါချေ။

ဒီလိုပုံကြီးဖြစ်နေသော သောတရှင်က ချစ်သူတွေဖြစ်ဖူးသူများကို ရှက်မည်ဟူသော ကိုယ်ချင်းစာမူလေးကြောင့် မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။

သူမ မရှိခင်မှာ သောတရှင်နဲ့ကိုကိုက ဘာတွေဘယ်လိုဆက်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါနဲ့ ပီတာနဲ့ရော ဘယ်လိုဆက်နွှယ်နေကြတယ်ဆိုတာ သူမ မသိနိုင်ပေမယ့် သောတရှင်က သူမရဲ့သူငယ်ချင်းမို့ သောတရှင်ဘက်မှာပဲ သူမ ရပ်တည်ရမည်လေ။

မနက်ပိုင်းတွင် မုန့်ဟင်းခါးချက်ရောင်းရင်း ဝမ်းရေးကို ဖြေရှင်းနေသော သောတရှင်ရဲ့မာကျောမှုကို သူမအံ့သြရပါ၏။ သူမနှင့် တက္ကသိုလ်အတူတက်ခဲ့စဉ်က သောတရှင်ကို

ဒီလောက်မာကျောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ သောတရှင်မှာ အဒေါ်တစ်ယောက်နှင့်အမေရှိသည်ဟု သူမသိထားခဲ့တာပါ။

ဒါကို ဘာကြောင့် သောတရှင်က သူမနားမှာ လာနေရတာလဲ။ ဘယ်လောက်ထိကြီးတဲ့အမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့လို့ ထွက်မပြုရဲတော့တာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် သောတရှင်ကိုများ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ စွန့်လွှတ်ထားကြတာလား... ဟူသောတွေးဆချက်ကြောင့် သူမက ပိတာမှတစ်ဆင့် ထိုအကြောင်းကိုစုံစမ်းကြည့်ရန် ကြိုးပမ်းမိပါသော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ မမေးဖြစ်တော့ပါ။

သူမ ထိုသို့မေးလိုက်တာကို သောတရှင်သာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သိသွားလျှင် သူမကို အမုန်းကြီးမုန်းသွားနိုင်လို့ပါ။ သူ့ကိုလက်ခံမထားနိုင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလားဆိုတဲ့စကားမျိုးကို သူမလက်မခံနိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း မာနရှိသောသောတရှင်ကြောင့် သူမစိတ်ဆင်းရဲရပါ၏။ သူမအရိပ်မှာလည်း မခိုဘဲ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကြိုးစားရပ်တည်နေသော သောတရှင်ကို သူမ မကြည့်

ရက်နိုင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သောတရှင်က သိပ်တော်ပါသည်။ မိဘအိမ်မှာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုတော့လည်း မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရငွေနှင့် မွေးစရိတ်စုလာခဲ့သည်မှာ ခုချိန်ဆို လုံလောက်၍နေခဲ့ပါပြီ။

အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဖူးသူမို့ ခုလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရတော့ အမြဲတမ်းသွယ်လျှ စိုပြည်နေခဲ့တဲ့ သောတရှင်ရဲ့လက်ဖျားဖူးရှည်ရှည်လေးတွေမှာ မဲပြောင်၍ လက်နေခဲ့ပါသည်။

ရေနံ ငှက်ပျောအူကို ကိုင်ရလွန်း၍ လက်သည်းတွေမှာ လှပမနေနိုင်တော့ဘဲ ညစ်ထေး၍ နေခဲ့ပါပြီ။ ဆပ်ပြာနှင့်ရေ ကိုင်ရလွန်း၍လည်း လက်နုနုမှာ ပေါက်ပြဲ၍ ကြမ်းတမ်းနေခဲ့ပါသည်။

ခပ်နွမ်းနွမ်းငိုက်ဖုံးအင်္ကျီလေးက သပ်သပ်ယပ်ယပ်လေး ဖြစ်ပေမယ့် ဒါဆိုဒါချည်းဝတ်နေ၍ ပါးရိလို့နေခဲ့ပါပြီ။ သူမက ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြန်တော့လည်း မဝယ်ပေးခဲ့တဲ့။ ငါ့တစ်သက်လုံး နင်အဲဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လားတဲ့။ ကိုယ့်အဖေ

၂၄၈ ❀ မယ်ခိုင်

ကိုယ်ကိုးတဲ့အကျင့်ကို ရချင်တယ်တဲ့။

ထိုစကားအရ သူမ သိလိုက်ပါသည်။

သောတရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှမပြန်တော့ဘူးဟူသော
ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုး... ဆိုတာပဲဖြစ်ပါသည်။

သူမ ဒေါသဖြစ်ရပါသည်။

သောတရှင်ကို ဒီလိုပုံဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အဲဒီယောက်ျားကို
ပေါ့။ သူမရင်ထဲ ငြိုးမှတ်ထားမိပါ၏။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီလူကို
တွေ့လိုရှိရင် လောကမှာ အရှင်မထားဘူးဟု။

ဘယ်သူလဲဟုမေးချင်လှသော်လည်း ပြောပြချင်ပုံမရ
တဲ့ သောတရှင်ရဲ့စိတ်ကို မှန်းဆမိပြီး ပြန်မပြောဖြစ်တော့တာပါ။
နားမလည်နိုင်တဲ့သောတရှင်ကို သူမ နားလည်ချင်ပါသည်။ နား
လည်ဖို့ကြိုးစားလေ၊ ပို၍ရှုပ်ထွေးလေမို့ သောတရှင်မှာ ပြောမပြ
နိုင်တဲ့နာကျင်မှုကြီး ရှိပေလိမ့်မည်ဟုပဲ ဖြစ်သလိုနားလည်လိုက်
ရပါသည်။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“လုံမနီ”

“ဟင်! ကိုကို၊ လုံမနီဆီ လာတယ်”

“အင်း၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ၊ ကြုံတုန်းဝင်လာတာ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲဝင်လာသည့်ကိုကိုက သူမလက်ထဲ
မှကလေးကိုကြည့်ပြီး...

“ကိုယ့်တူမပေါ့”

“ကိုကိုက ဘကြီးပေါ့”

“အွန်း... အဲ့လောက်ကြီးသွားပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘကြီးလည်း မိန်းမရသင့်ပြီလို့ပြောလိုက် သမီး”

ဟု သူမက ဘာရယ်မဟုတ် စလိုက်ပေမယ့် ကိုကိုက မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားရပါသည်။ သူမစကားက ဘယ်နေရာမှာ မှားသွားလို့လဲဟု တွေးနေမိစဉ်မှာပင် ကိုကိုက သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်ကို သူမထံပေးပါ၏။

“ဘာလဲ”

“တိတိ ပေးခဲ့တာ၊ နင့်ဖို့တဲ့။ အားဆေးလို့ပြောတာပဲ”

“မေမေ နေကောင်းလား”

“အရင်တုန်းကထက်တောင် လန်းဆန်းနေသေးတယ်။

စကားပြောဖော်ရှိပြီလေ”

“မေမေ ဖုန်းထဲမှာပြောပါတယ် အန်တီကြီး ပြန်ရောက် လာပြီလို့။ ကိုကို ပျော်လားဟင်”

“ကိုယ့်အမေပဲ... ကိုယ့်ကိုမွေးခဲ့တဲ့အမေလေ။ ခုလို ရှိတာ မပျော်ဘဲရှိပါ့မလား”

“လုံမနီလည်း အန်တီကြီးကိုလာတွေ့ဦးမယ်”

“မလာပါနဲ့ဦး... မင်း ခရီးထွက်ဖို့မသင့်သေးဘူး”

ဟု လူပျိုကြီးက မျက်နှာရဲရဲနှင့်ဆိုတော့ လုံမနီကပြုံး ကာ...

“ကိုကိုက သိတယ်ပေါ့”

“တိတိက အဲ့လိုပြောလို့ပါ”

“ကိုကို ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ”

“နောက်နှစ်ရက်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်ထင်တယ်၊ မြေနေရာ သွားကြည့်ရမယ်။ ပြီးတော့ စိစဉ်စရာရှိသေးတယ်”

“ကိုကိုမှာ အရာအားလုံးပြည့်စုံနေပြီ၊ တစ်ခုပဲလိုတော့ တယ်”

“ဘာလဲ”

“အိမ်ရှင်မလေ”

“ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့၊ ဪ၊ ဒါနဲ့ မင်းကို မင်း သူငယ်ချင်းသောတရှင်များ ဆက်သွယ်သေးသလား”

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ သောတရှင်အကြောင်းကို အဲဒီ လောက်ကြီးစိတ်ဝင်စားနေတာလဲ။ ကိုကိုနဲ့သောတရှင်က ပြတ် သွားကြပြီမဟုတ်လား”

ဟုပြောတော့ သူ့မှာ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ
အောင်ပင် စကားလုံးက ရှားပါးခဲ့ရပါသည်။ သူ့သိက္ခာ သူချရ
မှာလား... ဒါမှမဟုတ် သောတရှင်ရဲ့သိက္ခာကို ချရမှာလား။

“ထူးဆန်းတယ်၊ ယောက်ျားတွေက သောတရှင်ကို
သိပ်စွဲလန်းကြတာပဲ”

“ဟမ်”

“ကိုကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပြတ်သွားပြီးတဲ့ ရည်းစား
မေးတာလည်း ခံရတယ်၊ အဖြေမပေးလိုက်ရတဲ့ နောက်ပိုးက
လည်း တစ်ချိန်လုံး သောတရှင်ရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းနေတာ”

“ဟိတာလား”

“ဖွဲ့အကောင်းဆုံးလူလေ”

“သူက ဘာပတ်သက်နေလို့ ဘာကိစ္စနဲ့စုံစမ်းနေရတာ
လဲ”

ဟု မကျေနပ်စွာပြောလိုက်သောအသံကို အကဲခတ်မိ
ကာ...

“ကိုကိုကရော...”

ဟု ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မေးလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ကိုကို
ရဲ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ နီရဲသွားရကာ...

“မမေးရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထူးဆန်းသလားလို့ပါ”

ဟုဆိုတော့ သူက ချက်ချင်းပင် ထရပ်ကာ...

“ပြန်တော့မယ်... သောတရှင် ဖုန်းဆက်ရင် ပြောဖို့
မမေ့နဲ့”

ဟုသာဆိုပြီး ရုတ်ချည်းပြန်သွားလျှင် သူမမှာ မဝင်စဖူး
သံသယတွေ ဝင်လာရပါသည်။

ဘာကိစ္စကြောင့် ကိုကို ဒီလိုပုံဖြစ်သွားရတာလဲ။ သော
တရှင်၊ ပျောက်တာကို လိုက်ရှာနေကြတဲ့ပုံက ထူးဆန်းတယ်။ ဝိ
တာရော ကိုကိုရောပဲ။ ဘာတွေလဲ... သောတရှင်ရဲ့ပုံကလည်း
ထူးဆန်းတယ်... ဘာတွေလဲ...

ဟု မှန်းဆကာ လေးလေးနက်နက်တွေးမိသည်တွင်
ဖျတ်ခနဲပေါ်လာရတဲ့အတွေးကတော့...

“သောတရှင်ရဲ့ကိုယ်ဝန်နဲ့များ ပတ်သက်နေမလား။ အဲဒါပေါ့”

သောတရှင်ရဲ့ကိုယ်ဝန်က ကိုကိုနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား၊ ဒါဆို ပိတာကရော... အဲ၊ ပိတာ့ကို ကိုကိုက ဘာလို့အဲ့လိုမျိုး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောနေရတာလဲ။ ပိတာကရော ဘာကြောင့်လိုက်ရှာနေရတာလဲ။ ကိုကိုကတော့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ထားပါတော့၊ ပိတာက ဘာလို့ သောတရှင်ပျောက်သွားတာကို သိနေရတာလဲ၊ စဉ်းစားစရာပဲ... ကေန္တ ပိတာများလား... ပိတာ့ကိုလက်မထပ်နိုင်လို့ ပြေးပုန်းနေတာများလား။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ချေများတယ်။ ဦးနှောက်စားတယ်... မထူးပါဘူး၊ သောတရှင်ဆီ သွားတာပဲ အေးပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးကိုပွေ့ချီလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာကို မောင်းခိုင်းကာ သောတရှင်ရှိရာ ရပ်ကွက်လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမရောက်တော့ သောတရှင်မှာ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေပါသည်။

“သူငယ်ချင်း”

“အဲ၊ လုံမနီ၊ လာလေ”

“ဘာဟင်းတွေ ချက်နေတာလဲ”

“မန်ကျည်းသီးထောင်းကြော် လုပ်မလို့ ပြင်နေတာ၊ အချဉ်အစပ်လေးလည်းဟုတ်တယ်၊ အလွယ်တကူစားလို့ရတယ်လေ”

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ အားမရှိလိုက်တာဟယ်။ အချဉ်တွေချည်း စားမနေနဲ့၊ အားရှိအောင် အသားလည်းစားဦး။ ငါဝယ်ပေးတဲ့အားဆေးရော သောက်သလား”

“အင်း... သောက်ပါတယ်”

“နင် ရေချိုးထားတယ်ထင်တယ်၊ သနပ်ခါးနဲ့လေးကို မွှေးနေတာပဲ။ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မှ သနပ်ခါးကိုကြိုက်လာတယ်”

ဟုဆိုပြီး ချက်ပြုတ်နေသော သောတရှင်ကိုကြည့်ရင်း စကားဆက် ပြတ်သွားရပါသည်။ အမှန်ပြောချင်တာက တခြားအကြောင်းမို့ စကားစ ရှာမရဖြစ်နေတာပါ။

“မွေးခါနီးဆိုတော့ အဲ၊ ကလေးအဖေက ဘေးနားရှိရင် ပိုအားရှိတာပေါ့”

“မလုပ်ပါဘူး... ငါ့မှာ အားရှိပါတယ်”

ဟုပြောတော့ စကားလမ်းစကား ပြတ်သွားရပြန်ပါသည်။
သို့သော် ဒါပြောဖို့ပင် တကူးတကလာခဲ့ရတာမို့...

“တကယ်လို့ဟာ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့လူ ပေါ်လာရင် နင်
ပြန်စဉ်းစားမှာလား”

“ဟင့်အင်း... ကလေးနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုထူထောင်တော့
မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ကြီး ပြတ်သွားနေရတာလဲ”

“အဲဒီလိုပဲ နေချင်လို့ပါ။ သီးသန့်ကမ္ဘာက အေးချမ်း
တယ်လေ။ မနက်ရောက်ရင် ဈေးရောင်းမယ်၊ ဈေးရောင်းပြီးရင်
ဆိုင်သိမ်း၊ ဆိုင်သိမ်းပြီးရင် အိုးတွေပန်းကန်တွေ ဆေး၊ ပြီးရင်
ထမင်းချက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပြီးရင် အဝတ်လျှော်၊ ရေချိုး၊
ပြီးရင် ထမင်းစား၊ ပြီးရင် မုန့်ဟင်းခါးချက်ဖို့ ပြင်ဆင်။ သိပ်
ကောင်းတယ်၊ ဘယ်အကြောင်းအရာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး။
နေလို့ကောင်းတယ်”

“သောတရှင်ရယ်၊ နင် ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေးသွားရ
တာလဲ။ ဘာအကြောင်းနဲ့ နင် ဒီမှာ ဒီလိုနေရတာလဲ”

“မနေစေချင်လို့လား”

“နင် ငါ့ကိုအဲ့လိုမပြောပါနဲ့”

“စ...တာပါဟာ... စိတ်ချည်းပဲ၊ ဟွန်း... အနံ့ရတယ်
အီးနဲ့ပဲ”

ဟု အနံ့ရှူပြီး ပြောချိန်မှာတော့...

“အဲ... ငါ့သမီး အီးပါနေတာ”

ဟုဆိုပြီး အားနာသလိုကြည့်ကာ...

“ပြန်တော့မယ်၊ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့လာခဲ့တာ၊ ယူလာ
ဖို့မေ့သွားတယ်။ နောက်မှပြန်ဆက်ပြောမယ်နော်”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်နေချိန်ထိပင် ကလေး
ဆန်စွာ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသေးသောလုံမနီကို သူမ ငေးနေမိပါ
သည်။

ကံကောင်းလိုက်တာ... လုံမနီက သိပ်ကိုကံကောင်း
တယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ပြောမိကာ မန်ကျည်းသီးကြော်ကို အိုးထဲမှ
ပန်းကန်ထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“သောတရှင်”

ဟူသောခေါ်သံက သူမကို တုန်ယင်သွားစေရပါသည်။

“ဟင်! ပီတာ၊ နင် ဘယ်က ဘယ်လို...”

“လုံမနီကိုမြင်လို့ လိုက်ကြည့်တာ၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ
မင်းက လုံမနီနားမှာ ရှိနေတာကိုး”

ဟုဆိုကာ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် သူက ထိုင်လိုက်
ပြီး...

“နင် ဘာကြောင့်ဒီလိုနေရတာလဲ”

“ဒေါ်လေးနဲ့မေမေ့ကို မပြောပါနဲ့”

“အိမ်မှာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တယ်”

“ဟင်... မေမေကရော”

“ဒါတော့ မိသားစုကိစ္စမို့ ငါမသိဘူး။ နင်သိချင်ရင်
ဆက်သွယ်လိုက်ပါလား”

“ငါ မဆက်သွယ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလို တစ်ယောက်တည်း ပုန်းနေရတာ
လဲ။ ဘာကြောင့် ဒုက္ခတွေကို ကြုံဆိုနေရတာလဲ”

“ငါ့ကို တစ်သက်လုံး သူများရဲ့မျက်နှာကြည့်ပြီး နေ

သွားစေချင်တာလား”

ဟုပြောချိန်မှာတော့ ပီတာက သက်ပြင်းကိုနှိုက်ကာ...

“ပြဿနာရဲ့အတိမ်အနက်ကိုတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေ
မဲ့ နင်ထပ်ပြီးမထွက်ပြေးပါနဲ့တော့လို့ ငါတောင်းဆိုပါတယ်”

“နင် မပြောပါနဲ့”

“ထွက်မပြေးဘူးဆိုရင် မပြောဘူး”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူမက ပီတာကိုကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးပဲ ပီတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“အနည်းဆုံး ငါ့ဘေးမှာ နင့်လိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ရှိနေတယ်လေ”

“ဘာကြောင့် ငါ့ကိုမပြောဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
ထွက်သွားရတာလဲ”

“နင်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အိမ်မှာ ငါဆက်နေဖို့က
မသင့်ဘူးထင်လို့ပါ”

“ထမင်းချက် ဒေါ်အေး ရှိနေတာပဲ၊ ငါ့ကိုမယုံလို့ ပြေး

၂၆၀ **မယ်ခိုင်**

တာဝါ”

“ငါ့အိမ်သားတွေကို ငါမတွေ့ချင်ဘူး ပီတာ”

“နားလည်ပါပြီ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ မကြာခဏလာ
ခွင့်ပြုပါ”

“နင့်အလုပ်ရော အဆင်ပြေလား”

“အင်း... ဒါနဲ့ ဘယ်တော့မွေးမှာလဲ”

“ဆရာဝန်ကတော့ ဒီလထဲလို့ခန့်မှန်းထားတာပဲ”

“ကျန်းမာရေးကရှုပ်ကပ်ပါ။ ယောက်ျားမှာ မီး မိန်းမမှာ
အဲ...အဲ”

ဟဲ့ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နားရွက်လေးတွေ နီရဲနေ
သောပီတာကို သူမ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

သေချာတွေးကြည့်လျှင် ပီတာနဲ့သူမက ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ရယ်ဖူးသည်ထင်ပါရဲ့။

မမမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၁)

ဆေးခန်းတစ်ခုမှ ထွက်လာသောပီတာကို ရိပ်ခနဲတွေ့
လိုက်သဖြင့် သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာပင် ပီတာ
ကို ကြည့်နေမိပါသည်။

ပီတာက မကြာခင်မှာပင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ကို သူ့ကားပေါ်တွဲတင်ပြီး ခေါ်သွားတာကြောင့် သူ
အံ့သြသွားရပါသည်။

“ပီတာက ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ကျသွားတာလဲ”

မြင်ကွင်းကတော့ လမ်းရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက် ခပ်လှပ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၂ မယ်နီ

လှမ်းမှဆိုပေမယ့် သူ့ဘက်မျက်နှာလှည့်ထားခဲ့သူမို့ ပီတာဆိုတာ သေချာလှပါသည်။ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲတဲ့ ဒီဆံပင်ပုံနှင့် ဒီ အပြင်အဆင်က ပီတာမှန်း ထင်ရှားလွန်းလှပါသည်။ အမျိုးသမီး ကတော့ သူ့ဘက် ကျောခိုင်းထားတဲ့အတွက် သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရပါချေ။

“ခုတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီပဲ”

ဟု ပြိုင်ဖက်တစ်ယောက်ကို လှောင်သလိုလေး တီး တိုးပြောမိကာ ထိုအတွဲကို ထပ်မံ၍ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မိမိလမ်း ကြောင်းအတိုင်းသာ ဆက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဒီညနေပဲ ရန်ကုန်ပြန်မှာမို့ ညီမဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ရန် လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူရောက်သွားတော့ လုံမနီက ကလေးကို နို့ဘူးတိုက်နေခဲ့ပါသည်။

“ကလေး အိပ်နေပြီလား”

“အိပ်တော့မယ်၊ မျက်လုံးလေး စင်းနေပြီ”

“ကိုယ် ဒီညနေပဲ ပြန်မလို့၊ တီတို့ကိုဘာမှာဦးမလဲ”

“ဪ၊ ပါးစရာရှိတယ် ကိုကို။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ

မှောင်မိုက်သောကောင်းကင် ၂၆၃

ဘူးရှိတယ်၊ အဲဒါယူပေးပါလား။ လုံမနီက ထမ့်မလွယ်လို့”

ဟုဆိုတော့ သူကထလာကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှဘူးကို ယူပြီး...

“ဘာကြီးလဲ”

“မုန်ညင်းချဉ်တဲ့... တရုတ်မုန်ညင်းချဉ်။ အရမ်းစား လို့ကောင်းတယ်”

“ဒါပေးမလို့လား”

“မေမေကြိုက်မှာပါ။ မေမေက ချဉ်ချဉ်ချိုချိုမျိုးကြိုက် တယ်။ အန်တီကြီးက ဘာကြိုက်တတ်မှန်းမသိလို့ မပေးတော့ ဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ်သွားတော့မယ်”

“မြန်လိုက်တာ”

“အင်း... မပြတ်သေးတဲ့ကိစ္စနည်းနည်း ရှိသေးလို့”

ဟုဆိုကာ ပြန်ရန် ဖိနပ်ကိုပြန်စီးလိုက်စဉ်မှာ...

“ပီတာက ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ကျသွားတာလဲ”

“ဟမ်”

“သူ့မိန်းမတောင် ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဖြစ်နေပြီ”

“ပီတာက...”

“အင်း၊ မသိဘူးလား”

“မကြားမိပါဘူး”

“ကဲ၊ တကယ်သွားပြီနော်”

ဟုဆိုကာ ပြန်သွားတော့ သူမမှာလည်း စဉ်းစားစရာ တွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ပီတာက ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ကျလို့လဲ။

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူ့အိမ်ထောင်ပြုရင် ငါ့ကိုဖိတ်မှာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့လကတောင် ငါ့ဆီလာသွားသေးတာပဲ။ ဘာမှလည်း မပြောဘူး။ ကိုကို အမြင်များ မှားတာလား။ ကိုကိုကလည်း သေချာတတ်တဲ့သူပါ။ ထူးဆန်းတယ်”

ဟုသာ တော်ရုံသင့်ရုံတွေးပြီး ထိုကိစ္စကိုမေ့မေ့ပျောက် ပျောက်နေလိုက်ရာ တစ်နေ့တွင် သူမ သောတရှင်အိမ် မရောက် တာကြာပြီဖြစ်၍ သွားတော့မှ ထိုကိစ္စကို သဘောပေါက်သွားရ ပါသည်။

ပီတာက သောတရှင်အိမ်မှာ ရောက်ပြီးလို့ လိုအပ်တာ တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေတာကိုး။

သို့သော် ကိုကိုက အဲ့ဒီလိုပြောသွားမှန်းတော့ မပြော ဖြစ်ပါ။ သူတို့စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာကို မလိုလား၍ဖြစ်ပါ သည်။

ပီတာကတော့ သောတရှင်အနားမှာ ရှိနေပြီမို့ သူမက သူမရဲ့သူငယ်ချင်းကို စိတ်ချသွားရပါသည်။ ပီတာကို သူမက တကယ်ပဲ ချီးကျူးရပါသည်။ ပီတာရဲ့အချစ်တွေက သောတရှင် အပေါ် မပြောင်းလဲသွား၍ပါ။

သောတရှင်ရဲ့အပါးမှာ လိုအပ်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးနေ သော ပီတာကြောင့် သူမရင်ထဲ သံသယကို ပို၍ကြီးထွားစေပါ သည်။ သောတရှင်ရဲ့ဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့အဖေဟာ ပီတာလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား... သောတရှင်နဲ့ပီတာရဲ့ပုံက လင်မယားပုံတော့ လုံးဝမပေါက်ပါချေ။

ကလေးအဖေမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီဗိုက်ကြီးသည်နားမှာ နေ တာက ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ။ ရိုးရိုးသားသားဆိုလျှင် အူမ

၂၆၆ ❀ မယ်နိုင်

သောတရှင်ကို ပြောမိမှာပင်။ ပိတာ့ကိုမယူလျှင် ဘယ်လိုလူမျိုး
ကို ယူမလဲဟု။

သို့သော် သူမမှာ ဒီလိုပြောခွင့်မရပါချေ။

အကြောင်းကတော့ သူမကိုယ်တိုင်က မြူပိကွက်ကို
မဖော်ထုတ်နိုင်လို့ပါပဲ။

သိတော့သိချင်လှပါသည်။

သိချင်စိတ်က တစ်နေ့ကို အကြိမ်များစွာဖြစ်ပေါ်နေခဲ့
တာမို့ ထိုစိတ်ကို ကြာရှည်တွန်းလှန်နိုင်ပါဦးမလား...။

❀ ❀ ❀

အခန်း (၂၂)

“ပိတာ၊ နင် နေ့တိုင်းကြီး မလာပါနဲ့လား”

“နင် အဖော်ရတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်လေ”

ဟုဆိုနေသော သောတရှင်ရဲ့နဖူးတွင် ရွေးစေးများ ပျံ
နေတာကြောင့် ပိတာ့မှာ သောတရှင်ကို စိုးရိမ်သွားချပြီး...

“နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း... ခါးနည်းနည်းကိုက်နေလို့”

“ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်ဝန်သည် ဒီလိုဖြစ်တာ

၂၆၈ မယ်ခိုင်

မကောင်းဘူး”

“ရပါတယ်၊ သက်သာသွားမှာပါ”

ဟုဆိုပေမယ့်လည်း အမှန်တကယ်ခံစားနေပုံရသော သောတရှင်ကို သူဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ရမှာလဲ။

“ရဲ့လား”

“အင်း၊ ရပါတယ်”

ဟု သက်သာသွားဟန်နှင့် ဆိုတော့မှ...

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ငါ အခုလာတယ်ဆိုတာက ဖြူစင်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ပါ။ မင်းအနားမှာ မိတ်ဆွေကောင်း လိုအပ်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့ နင်ဟာ ငါ့အတွက် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူမက ပိတောက်ကြည့်ဖြစ်သွားပါ၏။

“သူများတကာတွေအားလုံးက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းမွေးစရိတ်ရှာပြီး သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်နေ

တယ်။ ဒီလိုရဲရင့်လိမ့်မယ်လို့ ငါ တစ်ခါမှတွေးမထားဘူး။ ခုချိန်မှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေတာလဲလို့ မကြင်မနာမေးခွန်းမျိုး သုံးမယ့်အစား ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး နေပေးတာက ကူညီရာရောက်မယ်လို့ထင်လို့ပါ။ ဒီလိုပုံကိုမြင်တော့မှ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်ခဲ့တယ်။ ဆိုးဝါးမှုတစ်ခုကို ကြုံခဲ့လို့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဝိတာ...”

“အင်း”

“နင်ဟာ အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းပါ”

“မပြောင်းလဲတဲ့မင်းရဲ့စိတ်သဘောကို ငါသိလိုက်တာကြာပါပြီ။ ငါကျေနပ်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အမုန်းမရှိတော့ဘူးပေါ့။ ရာသက်ပန် ခင်သွားလို့ရတယ်”

“ရေစက်ဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်နော်”

“စိတ်ဆိုတာကလည်း ထူးဆန်းတာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ငါ မင်းကို ဖုန်းတစ်လုံး ပေးထားချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လိုအပ်တယ်လေ၊ မင်းရဲ့အခြေအနေနဲ့ အရေးပေါ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရပါတယ်...ဟာ...အား...”

“ဟင်! သောတရှင်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်ထဲမှာ နာလာလို့”

“ဟင်!”

“အား...ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဆေးရုံသွားမှနဲ့တူတယ်”

“အား...”

ဟု နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်အော်လာချိန်မှာတော့ ပီတာမှာ ပြာဝေသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားကာ...

“မွေး...မွေးတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း၊ ဆရာဝန်သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်နား နီးနေပြီ”

“အေး...ဆေး...အာ၊ ဒီပါးစပ်ကလည်း”

“အား...နာတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူ့မှာ ပျာယာခတ်သွားရပြီး သောတရှင်ကိုပဲ ပြေးတွဲရမလို၊ ဝေးဝေးမှာ ရပ်ထားသောကားကိုပဲ ပြေးယူရမလိုဖြစ်သွားပါသည်။

“သောတရှင်၊ ရရဲ့လား”

“ငါ့ကို ဆေးရုံပို့ပေးပါလား ပီတာ၊ မရတော့ဘူး...အား...”

ဟု ညည်းတွားချိန်မှာတော့ ပီတာ ဘာကိုမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ သောတရှင်ရဲ့လက်မောင်းကို ပြေးတွဲလိုက်ရပါ၏။

“အထုပ် ယူခဲ့ဦး”

“အထုပ်”

“အားမနာဘဲ ဝင်သွားပါ။ အား...ငါမသွားနိုင်တော့လို့...အား...အ...အခန်းထဲမှာ ထုပ်...ထုပ်ထားတယ်၊ အား...”

“မပြောနဲ့တော့...မပြောနဲ့တော့၊ ရတယ်”

ဟုသာပြောပြီး အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကု မကြာခင်မှာပင် အိတ်ကလေးတစ်အိတ်နှင့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိမ်သော့ခတ်ဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် ပျာယံပျာယာပင် သော့ကိုခတ်တော့...

“ဪ၊ အရေးထဲ”

သော့တံကိုဆွဲနှုတ်လို့မရနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်ရပါ၏။

“အား... အမယ်လေး... အား...”

ဟု သောတရှင်က ညည်းတွားချိန်မှာတော့ သူ့မှာ ချွေးစေးများပင် ပျံလာရပါသည်။

“အား... နာတယ်... အား”

“ခ... ခ... ခဏလေး... ရောက်တော့မယ်”

“အား...”

ဝိတာရင်ထဲမှာ ထိုညည်းတွားသံက အပူမီးဟပ်သလို ခံစားရပါသည်။ အရေးထဲ ဆေးရုံကလည်း သာမန်ထက် ဝေးနေသလို ခံစားရပါ၏။

“အား...”

“ခဏလေး... ရောက်တော့မယ်”

ဟုဆို၍ ကားကို သေချာဂရုစိုက်မောင်းနေခဲ့ပါသော်

လည်း ဝေဒနာခံစားနေရသည့်သောတရှင်ကိုလည်း ကြည့်နေရသေးရာ သူ့မှာ ဒွိဟကြီးဖြစ်ရပါသေး၏။

မကြာခင်မှာပင် ဆေးရုံရောက်တော့ သူက အရေးပေါ်သွားအပ်ပါသည်။ မကြာခင်မှာပင် ထရော်လီနှင့် နှာစံများက ကားနားသို့ရောက်လာကြကာ သောတရှင်ကို ကားထဲမှထွဲခေါ်ကြပါ၏။

“ဟင်... လူနာက ရေမွှာတောင် ပေါက်နေပါလား”

သူက ဒါကိုနားမလည်ပေမယ့် နှာစံတွေက ပျာယာခတ်သွား၍ အရေးကြီးသည်ဟုတော့ သိလိုက်ပါ၏။ သူက ဆရာမတွေ တွန်းသွားသော ထရော်လီကို လိုက်ကူတွန်းရင်း...

“သောတရှင်... အားတင်းထားနော်”

ဟုဆိုကာ သောတရှင်ရဲ့လက်ကိုကိုင်ပြီး အားပေးတော့ ချွေးစေးလေးများ ပျံနေသော သောတရှင်က သူ့ကို ပြုံးမယောင်လေးကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ကိုက်သွားပါ၏။

“အား...”

သူ့ရင်ထဲ လောင်မြိုက်သွားရပါသည်။

သူသိပ်ချစ်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးက ခုလိုနာကျင်နေတာ
တွေ့ရတော့ သူ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။

“အစ်ကို၊ မွေးခန်းရှေ့ရောက်ပြီ”

ဟုဆိုတော့မှ သူက ထရော်လီကို ကိုင်ထားတဲ့လက်
ကို လွှတ်ကာ...

“အားတင်းထားနော်၊ ငါ ဘေးနားမှာရှိတယ်”

ဟု ထပ်မံအားပေးလိုက်ပါသည်။

မွေးခန်းထဲဝင်သွားသော သောတရှင်ကြောင့် သူ့မှာ
ရတက်မအေးဖြစ်ရပါသည်။

ထိုင်လိုက်ထလိုက်၊ မှန်ကာထားသောအခန်းကို ချောင်း
ကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ်မှာပင် ထိုအခန်းထဲမှ နှစ်တစ်
ယောက်က ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့်ပြေးထွက်လာကာ...

“လူနာက သိပ်ကိုအားနည်းနေတယ်၊ ဟိုဘက်နှစ်ခန်း
မြောက်မှာ ဆရာမနဲ့တွေ့ပြီးပြောပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ့မှာ စိုးရိမ်သည်ထက် ပို၍စိုးရိမ်သွား
ရကာ ထိုအခန်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆရာမ”

“ပေးရှန့်၊ သောတရှင်ရဲ့အမျိုးသားလား”

“ဗျာ! အဲ... ဟုတ်ပါတယ်”

“လူနာက သိပ်ကိုအားနည်းနေတော့ ညှစ်အားမရှိဘူး၊
ရှေ့မှာပေါက်ထားတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ လူနာရဲ့အခြေအနေ
က စိုးရိမ်ဖွယ်ရာရှိတယ်”

“ဗျာ!”

“ပြီးတော့ ကလေးရဲ့အနေအထားကလည်း မမှန်ဘူး၊
အဲ့တော့ ခွဲမွေးရမယ်”

“ဗျာ!”

“လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ လူနာရှင်က လက်မှတ်ထိုး
ပေးပါ”

“တကယ်လို့ အဲဒီလိုမလုပ်ရင်ရော ဆရာမ”

“လူနာရော၊ ကလေးပါ စိုးရိမ်ရတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူက ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့
ဘဲ စာရွက်ကိုဆွဲယူကာ လက်မှတ်ထိုးပစ်လိုက်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ မှားသလား... မှန်သလားဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မသိပါချေ။ သူ့ရဲ့လက်မှတ်တစ်ချက်က သောတရှင်ကို သေစေနိုင်သလို အသက်ကယ်လက်နက်လည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါ၏။

သူ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တော့ သောတရှင်က သေမှာလား... ရှင်မှာလား ဆိုသည့်အတွေးက သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘုရားရှင်ကိုသာ အားကိုးယုံကြည်မိပါတော့၏။

“ဟင်!... လူနာရော ဆရာမ”

ဟု မွေးခန်းရှေ့ရောက်ချိန်မှာ သောတရှင်ကိုမတွေ့ရတော့၍ ထွက်လာသော နှာစိကိုမေးစဉ်မှာ နှာစိက...

“သောတရှင်ဆိုတဲ့မွေးလူနာလား”

ဟု ပွင့်နေသောမွေးခန်းတံခါးကိုကြည့်ပြီး မေးလျှင်...

“ဟုတ်ပါတယ်... သူရော”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးတော့...

“အော်ပရေးရှင်းခန်းထဲ ပြောင်းရွှေ့ထားတယ်”

ဟုဆိုတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါသည်။ သူ လက်မှတ်ထိုးနေတုန်း သောတရှင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီဟု ထင်မှတ်သွားတာပါ။

ထိုအချိန်မှာ သူ စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ ခုချိန်မှာ သောတရှင်များ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ပါလျှင် ဆိုတာမျိုးပဲဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ထူထူးသွားခဲ့ပါသည်။ သူ့နှားထဲမှာလည်း မပြောပါနဲ့ဟု သတိပေးထားတဲ့သောတရှင်ရဲ့အသံကိုလည်း ကြားယောင်နေမိပါသည်။ ပြီးတော့ တူမကို အရမ်းစိတ်ပူနေခဲ့သော ဒေါ်လေးရဲ့ပုံရိပ်။

“ငါတာလုပ်ရမလဲ သောတရှင်”

ဟု တိုင်တည်မိကာ ဆရာဝန်တွေ ရှုပ်ထွေးနေသော အခန်းထဲကိုလည်းကောင်း၊ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောဖုန်းကိုလည်းကောင်း အဖန်ဖန်ကြည့်ပြီးမှ သူ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေမိပါတော့သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့...

၂၇၈ **မယ်ခိုင်**

“ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါ သောတရှင်ရယ်၊ အဲ့ဒီကတိကို
ချိုးဖောက်မိခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို ငါ တစ်သက်လုံးအားနာနေပါ
မယ်”

ဟုဆိုကာ ခလုတ်တွေကို နှိပ်ပစ်မိပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

သူမမျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာသောအချိန်တွင် ဒေါ်လေး
ကို ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရ၍ သူမ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“သမီး သတိရလာပြီ”

ဟူသောအသံက ဒေါ်လေးရဲ့အသံမှန်း သိသော်လည်း
ဒါ အိပ်မက်လား... ထင်ယောင်ထင်မှားများ ဖြစ်နေသလားဟု
သံသယဝင်မိပါ၏။

“ဟိတာ... ဟိတာ”

ဟုထပ်မံခေါ်ချိန်မှာတော့ ဟိတာက သူမမြင်ကွင်းသို့အဟိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၀ မယ်ခိုင်

လာပါသည်။ သူမ သိလိုက်ရ၏။ ဒါအိပ်မက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပေါ့။

“ကလေးရော”

“ရှိပါတယ်၊ ဆရာမ ခေါ်ထားတယ်”

“ဘာလေးလဲဟင်”

“ယောက်ျားလေးပါ”

“ဟုဖြေပြီး သောတရှင်ကို မဝံ့မရဲလေးကြည့်ကာ...”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ မထင်မှတ်ထားတဲ့အခြေအနေ ရောက်လာလို့ စိုးရိမ်လွန်ပြီး...”

ဟုသာပြောပြီး ဆက်၍ သူမ မပြောတတ်တော့ပါ။

“သမီး”

“ဒေါ်လေး”

“သမီးရယ်၊ ထားရက်လိုက်တာ”

ဟု တူဝရိုးမှာ ဖက်၍ငိုလေတော့ ပီတာက အလိုက် တသိပင် ရှောင်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်လေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၂၈၁

“ဘာကြောင့်ပစ်သွားရတာလဲ သမီးရယ်”

“ဒေါ်လေးတို့ သူနဲ့တွေ့ပြီးပြီလားဟင်”

ဟု သူမက မဝံ့မရဲလေးပြောတော့ ဒေါ်လေးက ခေါင်း ညှိတ်ပြပါသည်။

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ်... သမီး လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ ဒေါ်လေး ဒီလာတာ မေမေ၊ ပါလားဟင်”

“အွန့်ဟွန်း... ဒေါ်လေး မပြောရသေးဘူး”

“မေမေရော နေကောင်းလား”

“အင်း၊ ကောင်းပါတယ်”

“မေမေ့ကိုမပြောပါနဲ့လား။ သမီး၊ မေမေ့ကိုမျက်နှာ ချင်းမဆိုင်ရဲဘူး”

“သမီးရယ်”

“သမီးသေလောက်တဲ့အပြစ်မျိုးကို လုပ်မိပါတယ်၊ သမီး သေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်”

“သမီးရယ်၊ မကြံကောင်းမစည်ရာ”

“ဒါပေမဲ့ ကလေးက သမီးကိုသေခွင့်မပြုခဲ့ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၅ မယ်နိုင်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ခုလိုအသက်ရှင်နေပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးသာ သေသွားရင် ဒေါ်လေးတို့က သမီးအပေါ် ပြစ်မှုကြီးကျူးလွန်ကြတာပဲ”

“ရှင်!”

“ဘယ်အကြောင်းအရာတွေက ဘယ်လိုပဲပြောင်းလဲပါစေ... သမီးဟာ ဒေါ်လေးတို့ရဲ့သမီးပါပဲ။ သမီးကို ဒေါ်လေးတို့ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမတွေးဘဲ ဒေါ်လေးပြောတာတွေကို နားထောင်ပါ။ တကယ်တော့ သမီးကို ဒီအကြောင်းတွေပြောပြဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ ဒါကိုသိသွားပြီး သမီးက ဒေါ်လေးတို့ကို စိမ်းသွားမှာကြောက်လို့ပဲ။ အခုချိန်ထိ ဒေါ်လေးက သမီးကို ဒါတွေမပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြောမှဖြစ်မယ့်အခြေအနေပါ”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေး၊ မေမေဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝေခွဲရခက်နေတယ်၊ ဒေါ်လေးက ဒါကိုပြောရင် သမီး

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် ၂၈

စိတ်ထဲ သက်သာသွားမှာ မှန်ပေမယ့် သမီးပိုခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတွေးထားပါ။ သမီးမေမေ မဟုတ်ပေမဲ့ ဒေါ်လေးက သမီးဘေးမှာ အမြဲရှိနေတယ်။ ဒေါ်လေးက ခုဆိုတစ်ယောက်တည်းပါ။ သမီး ဒေါ်လေးကို ပစ်မသွားပါနဲ့”

“အဲ့လိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ဒေါ်လေးကို ပစ်မသွားဘူးလို့ပြောပေးပါ သမီးရယ်”

“သမီး ကတိပေးပါတယ်၊ အမေလို၊ အမေထက်မက ကောင်းခဲ့တဲ့ဒေါ်လေးကို သမီး ဘယ်တော့မှပစ်မသွားတော့ပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်နန်းနီလာမှာ သက်ပြင်းကိုရှိုက်လိုက်ပါ၏။ ထိုသက်ပြင်းရှိုက်သံတွင် အတိတ်ကပုံရိပ်တွေ ကပ်ငြိနေပါတယ်ဆိုတာ မကြာခင် သောတရှင် သိခွင့်ရပါတော့မည်။

အခန်း (၂၃)

“ဒါက ဘယ်သူ့ကလေးလဲ”

ဟု မိမိကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ထားပြီး တခြားကလေးကို ချီထားသောလုံမနီကို မေးလိုက်စဉ်မှာ လုံမနီက အဖြေရခက်သွားပါသည်။

“ကိုကိုက သရဲလိုပဲ၊ ခုပေါ်လိုက်၊ ခဏနေရင် ပျောက်လိုက်နဲ့”

“ရော့၊ ဒီမှာ၊ တိတိက ဒါပေးလိုက်လို့ လာခဲ့တာ”

ဟုဆိုကာ တစ်ခုခုကိုလှမ်းပေး၍ ယူလိုက်ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ်မေးတာ မဖြေရသေးဘူးနော်၊ ဒါ ဘယ်သူ့ရဲ့ ကလေးလဲ”

“ကျွန်တော့်ကလေးပါ”

ဆိုသောအသံက ဟိန်းပြီးထွက်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက် စဉ်မှာ...

“ဟင်... ပီတာ”

ပီတာက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် လျှောက်လာပါသည်။

သူနားမလည်ပါ။ ပီတာရဲ့မျက်လုံးတွေကိုပေါ့။ ပီတာက သူ့ကို ဘာကြောင့်ဒီလိုကြည့်နေရတာလဲ။

“ကလေးကို ပြန်လာခေါ်တာ”

ဟုဆိုတော့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေသော လုံမနီက ပီတာ့လက်ထဲ ကလေးကိုထည့်ပေးကာ...

“ကလေးအမေက သက်သာသွားပြီလား”

“အင်း၊ ဆရာဝန်ကတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ကလေးကိုချီပြီး ပြန်သွားသောပီတာ့ကို နှစ်ယောက်သား ငေးကြည့်မိပြီး...

“ပီတာက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ထူးဆန်းသလိုပဲ”

“လုံမနီသာ သောတရှင်ဆိုရင် ပီတာ့ကိုရွေးချယ်မှာပဲ”

“ဘာ!”

“ပီတာလောက် ချစ်တတ်တဲ့လူမျိုးကို မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမပါဘဲ အဖြည့်ခံသက်သက်... အဲ၊ မဟုတ်ဘူး... အဖြည့်ခံဆိုရင်တောင် ပြည့်သွားနိုင်သေးတယ်။ ဘေးကထိုင်ကြည့်နေတာ၊ ဆွမ်းတော်တင်ထားတဲ့မုန့်ကို ယင်ကောင်တွေ နားမှာစိုးလို့ ဘေးကထိုင်ပြီး ယင်မောင်းနေရတဲ့အဖြစ်မျိုးပါ။ ရှားတယ်၊ ပီတာ့လိုစိတ်မျိုးက ရှားတယ်။ တကယ်သဘောထားကြီးတာပါ”

“လုံမနီ၊ မင်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“မပြောနဲ့တော့လို့ ပြောထားပေမယ့် ဒီအချိန်မှာတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ သူ့အိမ်သားလည်း ရောက်လာပြီဆိုတော့”

“ဘယ်သူ့အိမ်ကလဲ”

“ခုနတုန်းက ပီတာချီသွားတဲ့ကလေးက သောတရှင်
ရဲ့သားလေ”

“ဘာ...”

သူ အမှန်တကယ်ကို အံ့သြသွားရတာပါ။

“ဘယ်သူ့ကလေးလဲလို့ မမေးနိုင်တော့လောက်အောင်
သောတရှင်က သနားစရာကောင်းနေတာပဲ... လုံမနီက သူ့
ကလေးကို ခဏထိန်းပေးထားတာ၊ ဆေးခန်းကို ကလေးခေါ်
သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အရေးထဲ သူ့ဒေါ်လေးကလည်း မနေ့က
မှ ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ်။ ပီတာ ရှိနေလို့ပေါ့”

“ဒေါ်လေး... ဟုတ်လား”

“အင်း...”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဒါဆို ဒေါ်လေးကရော သော
တရှင်ကို တွေ့နေတာပေါ့။ ဒါကို ဘာကြောင့် သူ့ဆီအကြောင်း
မကြားရတာလဲ။ ထိုအတွေးက သူ့အတွေးကို သံသယဖြစ်စေရ
ပါသည်။

ပီတာနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးကိုလည်း သူတစ်

ကြိမ်တွေ့ထားဖူးခဲ့သည်လေ။

အဲဒီအမျိုးသမီးက သောတရှင်လား... သောတရှင်ဆို
ရင်ရော ပီတာနဲ့သောတရှင်က ဘာတွေလဲ...

သူသိချင်လာပါသည်။

သို့သော် မသိရဲပါ။

ရင်ကွဲလုမတတ် ခံစားရပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ သောတရှင်ရဲ့
အကြောင်းကို သူ မကြားရဲပါ။ သို့သော် သောတရှင်နဲ့သူ့ရဲ့ပတ်
သက်မှုကလည်း ရှိထားပြီးပြီလေ။ မေမေပြောပြ၍ သောတရှင်
မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း သူသိရပြီလေ။

သူ့ကိုယ်ဝန်မှလွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်တာကိုလည်း သူသိ
နေရပါ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်တွေက သောတရှင်နှင့်ပီတာက
တွဲနေတယ်ဆိုတာနှင့်ပင် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေရပါသည်။

ပီတာက သဘောထားကြီးတယ်လို့ပြောရင် သူက စိတ်
သဘောထားသေးသိမ်တဲ့လူလား။ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ... ယခု
တစ်ချိန်လုံးလိုက်ရှာနေခဲ့တဲ့ သောတရှင်ကိုတွေ့ပြီလေ။ သူ့ဘာ
လုပ်ရမလဲ။ သူတွေ့ချင်ခဲ့သလိုပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သောတ

ရှင်ရဲဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေခဲ့တဲ့ ပိတာနဲ့တွဲလျက်ပါ။ သူ ဘာ လုပ်ရမလဲ...

“ကိုကိုက မတုန်လှုပ်သလိုဘဲနော်”

“ဘာလဲ”

“တကယ်တော့ သောတရှင်က ကိုကိုရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ လူကြီးတွေထိအောင် ပါလာရတယ်။ ပိတာက သောတရှင်ရဲ့တုန့်ပြန်မှုကို နည်းနည်းလေးမှမရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ကိုကွဲပြားခြားနားနေတယ်”

“ဘာ...”

“ပိတာ့ကိုကြည့်ပါလား။ သူ့ကလေးမဟုတ်ဘဲနဲ့တောင် ဂရုစိုက်ပြနေတာ”

“သူ့ကလေးမဟုတ်ဘူး?...”

“ကိုကိုက သောတရှင်နဲ့ ပိတာ လက်ထပ်ထားတယ် ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ပိတာက သောတရှင်ကိုရှာတွေ့တာ နှစ်လလောက်

ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဘာ...”

“သောတရှင်က သိပ်မာနကြီးတယ်။ မွေးဖွားစရိတ်ကို လည်း သူ့ဗာသာ ရှာတယ်။ မနက်ပိုင်း အိမ်ရှေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းတယ်လေ။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မသက်သာလိုက်တာ”

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

“တစ်နေ့မှာ သောတရှင်က လုံမနီဆီကို ရောက်လာတယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း ရဲရဲတင်းတင်းပြောပြီး နေစရာစုံစမ်းပေးဖို့ပြောတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောရဘူးလို့လည်း ပြောတယ်။ သိပ်ကိုစိတ်ပင်ပန်းနေတယ်နဲ့တူတယ်။ နားထင်တွေကို ကျနေပြီး ဒါနဲ့ဘဲ ဒီကိုယ်ဝန်က ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲလို့ မမေးရက်တော့ဘဲ နေစရာစီစဉ်ပေးခဲ့တယ်။ လူစိတ်မဲ့လွန်းတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုပုံစံဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ပြီးမှ တာဝန်မဲ့လွန်းတယ်။ တွေ့လို့ကတော့ ကောင်းကောင်းကို ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်မယ်”

“ရိုက်လိုက်ပါ လုံမနီ၊ ကိုယ့်ကိုနာကျင်သွားအောင်မပူ

ရိုက်ပါတော့”

“ဟင်...ကိုကို”

“တရားခံဟာ ကိုကိုပါ”

ဒီတစ်ကြိမ်အံ့သြသွားရတာက လုံမနီဖြစ်သွားပါသည်။

“ကိုကို”

“ကိုကိုကြောင့်ပါ၊ ကိုကိုအပြစ်တွေပါ၊ ကိုကို မပြတ်သားခဲ့လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ သောတရှင်က လက်ထပ်ပြီးသားပါ”

“ကိုကို”

“ကိုကို တွေဝေခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့တွေဝေမှုက သောတရှင်ကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ကိုကို ညံ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တိုင်း သောတရှင်ကိုရှာခဲ့ပါတယ်။ ကိုကို ရင်တွေ ကွဲတော့မယ်”

“ကိုကို”

“သူ ကိုယ့်ကိုမုန်းနေသလား... စိတ်နာနေသလားဆိုတာ မတွေးရဲအောင်ပါဘဲ။ ဒီလိုမျက်နှာနဲ့ သူ့ကိုဘယ်လိုရင်ဆိုင်

ရမလဲ။ ကိုကိုအသုံးမကျတာပါ”

ဟုသာဆိုပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်စွာ ငုတ်တုပ်ထိုင်ချပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးပစ်ပါတော့သည်။

“တာဝန်မသိတဲ့ကိုယ်က သူ့ကို ဘယ်လိုသွားတွေ့ရမှာလဲ”

“ဒီကလေးကိုခေါ်ပြီး သွားတွေ့လိုက်ပါ ကိုဂျရီး”

“ဟင်! ပီတာ”

“အမှန်က ကလေးအင်္ကျီထုပ် ကျန်ခဲ့လို့ လာယူတာပါ”

“ပီတာ”

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျားကိုမနိုင်ပါဘူး ကိုဂျရီး။ ဘယ်တော့မှလည်း မိမာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မလိုက်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်တာကိုလည်း ခင်ဗျား လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားပါစေ၊ သောတရှင်က ကျွန်တော့်ကြောင့် မပျော်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စကားတစ်ခွန်းလေးက သောတရှင်ရဲ့ဘဝကို လမ်းပြနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကလေးရဲ့ဘဝကိုလည်း

လင်းနိုင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးကို လှမ်းပေးသဖြင့် သူက မျက်ရည်
တွေကိုသုတ်ကာ ကလေးကိုချီးမြှင့် တစ်ချိုးတည်း သောတရှင်ရှိ
တဲ့နေရာကို ပြေးပါတော့၏။

သောတရှင်ရှိတဲ့နေရာကို သူရောက်လာတော့ သောတ
ရှင်က သူ့ကိုကျောပေးထားပါ၏။

ရေမျက်နှာပြင်ကိုငေးနေသော သောတရှင်နား ကပ်
သွားကာ...

“သောတရှင်”

“ဟင်!”

“ကိုကိုလို့ မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ဟိ... ဟိတာရော... ဟိတာ”

သူ့ကိုမြင်တော့ အကြောက်အကန်ပင် ဟိတာကိုအော်
နေသောသူမကြောင့် သူ ရင်နာရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သောတရှင်”

“ရှင်သွားပါ။ ကလေးကို ကျွန်မဆီပေးပါ”

“ဒါ ကိုယ့်ကလေးပါ သောတရှင်”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အဲဒီလိုငြင်းရင် ကိုယ် DNA နဲ့သက်သေထူမယ်”

“ရှင်ပြန်ပါ”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး”

“ကိုယ်တို့ ပြန်ပြီးလက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် သောတရှင်၊ မင်းကို ကိုယ်
သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့အတူရှိစဉ်က မသိသာပေမယ့် မင်းက
အဲဒီလိုပစ်ပြေးချိန်မှ ကိုယ့်ရင်တွေ ပေါက်ထွက်တော့မလို ခံစား
ခဲ့ရတာပါ။ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ကိုယ့်ကို နောက်တစ်ကြိမ်
အခွင့်အရေးပေးပါ သောတရှင်။ ကိုယ် မင်းတို့သားအမိကို ဂရု
စိုက်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ့်ကို တစ်ကြိမ်လေး ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သောတ
ရှင်ရယ်... နော်၊ နော်... ကိုယ်လေ... ကိုယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“မသွားပါနဲ့ သောတရှင်ရယ်၊ မသွားပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါလေးပဲ အခွင့် အရေးပေးပါ။ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ကိုကိုက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဒူးထောက် ကာ သူမထံတွင် အောက်ကျိုးလာတော့ သူမရဲ့နှလုံးသားမှာ ခံ နိုင်ရည် ရှိပါဦးမလား... သူမကလည်း ကိုကိုကိုအပြစ်မမြင်နိုင် လောက်အောင်ကို ချစ်ရတာလေ။

သို့သော် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရမည့်အခြေအနေ မို့ ကိုကိုလက်ထဲမှကလေးကို ပြောင်းယူ ပွေ့ချီလိုက်ကာ...

“ကျွန်မဘက်ကလည်း ပြန်ကြည့်ပေးပါ။ ကျွန်မက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဒီလူတွေအများကြီးကို ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ပြီးတော့ အမေရင်းလို့ထင်ထားတဲ့သူကို ဘယ်လိုလုပ် ယောက္ခမတော်ရ မှာလဲ”

“သောတရှင်ရယ်”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ နောက်ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းစဉ်မှာ သူမရှေ့

တွင် သူက ရပ်ချည်းပိတ်ရပ်ကာ...

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ သောတရှင်ရယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်လေး ယုံ ကြည်ပေးပါ။ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိမျိုး ရစေမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်။ ကိုယ့်လက်ကိုတွဲပါ သောတရှင်၊ မင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကို မယုံကြည်သေးသရွေ့ ကိုယ်တို့ တခြားမှာ သွားနေရ အောင်။ မင်းယုံကြည်လာတဲ့နေ့မှ အားလုံးနဲ့တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု သူမနားနေရဖို့ကို အမျိုးမျိုးလှည့်ပြောနေသောသူ ပုံကြောင့် သူမနှလုံးသားက ဘယ်လိုလုပ်ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မှာတဲ့ လဲ။ ပြီးတော့ သူက ကလေးရဲ့ဖခင်လေ။

“နော်... ကိုယ်တို့ အတူသွားရအောင်နော်”

ဟု သနားစဖွယ်ပြောနေရှာသော ကိုကိုကိုကြည့်ရင်း သူမ ပြုံးချင်လာရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး... ဒါက သူမသိပ်ချစ်ရတဲ့ Water Light ရဲ့မန်နေဂျင်းတဲ့လေ။

ထိုမန်နေဂျင်းက သူမကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကိုယ်တို့ကလေးကို... ကိုယ်တို့လို မဖြစ်စေပါနဲ့လား”

၂၉၀ 🍏 မယ်နိုင်

သောတရှင်။ ကိုယ့်ကိုလက်ခံပါ။ ကိုယ်တို့ ပြန်ပြီးလက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဒေါ်လေးကို ထွက်မပြေးတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်”

“ဒေါ်လေးကိုရော ခေါ်သွားကြတာပေါ့။ ဒေါ်လေးက ဘယ်သူ့ကိုမယ်ထင်သလဲ”

“မေးနေဖို့လိုသေးလား၊ ရှင့်ကိုပေါ့။ ရှင်က သွေးသားပဲ”

“အွန့်ဟွန်း... မဟုတ်ဘူး... မင်းကို”

လိုက်တဲ့လူက မိလာပြီမို့ သမီး ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ သမီးကို နားလည်ပေးပါ။ သမီးရဲ့နှလုံးသားက သူ့ထံမှာ ကျရှုံးချင်နေတယ်လေ။ အဲဒါ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ကတည်းကပါ။

သမီး ဘာကိုလုပ်သင့်သလဲ မသိတော့ဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ အလွယ်တကူပဲ လက်ခံလိုက်ရမှာလား... ဆက်ပြီးပြေးပုန်းနေရမှာလား... သမီး ရင်တွေနာလှပြီ ဒေါ်လေးရေ။ သမီးက

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှောင်မိုက်သော ကောင်းကင် 🍏 ၂၉၉

သူ့ထက် ပိုချစ်ရသူပါ။ မပြောင်းလဲတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ရတာပါ။

သူ့ကိုချစ်ရလို့ သမီး တကယ်ရူးချင်ပါတယ်။

သူ့အနားနေရလို့ သမီးရဲ့ကောင်းကင်ကြီး မှောင်မိုက်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အလင်းရောင်လာချိန်အထိ သမီးစောင့်နိုင်မှာပါ။

သူ့ရင်ခွန်သံကို နားထောင်ရင်းနဲ့ပေါ့...။

BURMESE
CLASSIC
.com

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...

မယ်နိုင်